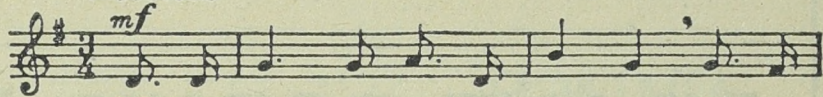

IMNUL DE STAT al Republicii Socialiste România

Muzica de: CIPRIAN PORUMBESCU

(Text adaptat)

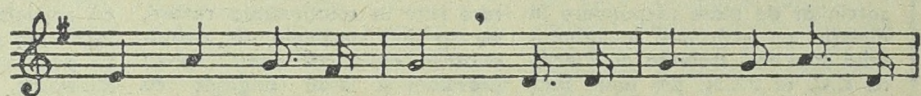
Maestoso

Trei culori cunosc pe lume,
Amintind de-un brav popor,
E viteaz, cu vechi renume,
În luptă triumfător.

1. Trei cu - lori cu - nosc pe lu - me, A - min -
2. Mul - te se - co - le lup - ta - ră Stră - bu -
3. Ro - șu, gal - ben și al - bas - tru Es - le - al
4. Sin - tem un po - por in lu - me Strins u -
5. Azi par - ti - dul ne u - neș - te, Și pe
6. Iar tu Ro - mă - ni - e min - dră Tot me -

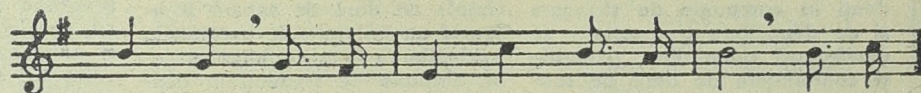
Multe secole luptară
Străbunii noștri eroi,
Să trăim stăpini în țară,
Ziditori ai lumii noi.

Roșu, galben și albastru
Este-al nostru tricolor,
Se înalță ca un astru
Gloriosul meu popor.

tind de-un brav po - par, E vi - teaz, cu vechi re -
nii noș - tri e - roi, Să tră - im stă - pini în -
nos - tru tri - co - lor, Se î - nat - ă ca un
nit si mun - ci - tar Li - ber, cu un nou re -
pla iul ro - mă - nesc So - cia - lis - mul se clă -
reu să dai - nu - iești Și în co - mu - nis - ta

Sintem un popor în lume
Strins unit și muncitor
Liber, cu un nou renume
Și un țel cutezător.

Azi partidul ne unește,
Și pe plaiul românesc
Socialismul se clădește
Prin elan muncitoresc.

nu - me, În lup - tă tri - um - fă - tor, E vi -
ta - ră, Zi - di - tori ai lu - mi - noi, Să tră -
as - tru Glo - ri - o - sul meu po - par, Se î -
nu - me Și un tel cu - te - ză - tor, Li - ber,
deș - te Prin e - lan mun - ci - to - resc, So - cia
e - ră Ca o stea să stră - lu - cești Și în,

Iar tu Românie mindră
Tot mereu să dăinuiești
Și în comunista eră
Ca o stea să strălucești.

teaz, cu vechi re - nu - me, În lup - tă tri - um - fă - tor,
im stă - pini în ta - ră, Zi - di - tori ai lu - mi - noi,
nal - ă ca un as - tru Glo - ri - o - sul meu po - par,
cu un nou re - nu - me Și un tel cu - te - ză - tor,
lis - mul se clă - deș - te Prin e - lan mun - ci - to - resc,
co - mu - nis - ta e - ră Ca o stea să stră - lu - cești.

OMAGIU ȚĂRII

Ți-ai schimbat straiul cernit de cruntă sărăcie și umilință. Pe umerii indoșiți de obidă și de jugul exploatarei ți-ai pus veșmînt de sărbătoare.

Din seva pămîntului ți-ai luat puterea și frunțile ridicate înspre țării. arată lumii că aici domnește libertatea, bunăstarea și pacea.

Peste seninul tău, furnalele își trimit curcubeul luminii din Cetatea lui Corvin pînă la gurile bătrînelui Danubiu, din Cetatea Băniei pînă la țara Moldovei. Din cursul vijelios al rîurilor ai adunat forța apei ca lumina să ajungă azi pînă în cele mai îndepărtate cătune ale tale.

Beșugul holdelor ți-au umplut cu vîrf hambarele și viile și-au vîrfuit în coșuri ciorchinii alb-vineții ai strugurilor, iar rodul dat în pîrg al livezilor se strînge în grămezi cit munții.

Bucuria unui destin împlinit strălucește pe fețele fiilor tăi.

Săgețile aurii conduse de piloți încercați brăzdează văzduhul în lung și-n lat, iar din cele mai neștiute locuri grăniceri veghează și ei la hotarele patriei ca nici un dușman să nu

pătrundă aici să tulbure veselia din ochii oamenilor.

Îți ascult, țară, inima cum îți bate fierbinte în trup de sonde sau uzine, în tumultul trepidant al orașelor sau acolo unde se ridică din tainițele pămînturi înspre folosul oamenilor nesecate bogății.

Am ingenunchiat atingînd cu fierbințeala frunții glia ta și-am auzit peste veacuri strigătul dacilor în inceleștarea luptei și buciumul oștenilor lui Ștefan și șuieratul haiducilor lui Jianu și blestemele celor ce-au putrezit în temnițe ferecați în lanțurile umilinței.

Și pămîntul mi-a primit lacrimile ce-mi izvorau din suflet ca prinos adus celor ce-au făcut din țara mea o țară liberă și stăpîină pe destinele ei. După milenii de existență demnă îți fruntea sus și cuvîntul tău este dus în solia păcii de cel ce azi veghează destinele poporului, pe toate meridianele lumii.

DIANA MARIA CAZAN

DIN CUPRINS: Conferințele de dare de seamă și alegeri ● Împliniri ale inteligenței românești - Convorbire cu profesor dr. doc. Petre Vancea ● Lyceum ● O interpretare a măștilor ● Lirică ● Adevărul oglinzii ● Polimetronomul electronic - concert demonstrativ ● Literatura programatică ● Umor ● Universitas ● Scorpionul ● Contactul eșuat - literatură S. F. ● Cronica de carte ● Exegeze - Un „propovăduitor al credinței în rouă” ● Omogenitate, inițiativă, receptivitate ● Rebus ● Sport ● Valențele conștiinței - Micul imperiu al Marelui Dragon.

Succes deplin lucrărilor Conferinței de dare de seamă și alegeri a UASC din Centrul universitar Timișoara

BILANȚ RODNIC

Noul an universitar a debutat într-o atmosferă de puternică efervescență politică generată de preocuparea pentru înfăptuirea sarcinilor de mare răspundere în direcția perfecționării învățămîntului superior, stabilite de Plenara C.C. al P.C.R. din iunie a.c., de întimpinarea cu rezultate tot mai bune în muncă și la învățatură a Conferinței Naționale a Partidului și a celei de-a 30-a aniversări a Republicii.

În acest climat, îmbogățit în semnificații de valențe educative și efectele economice ale participării a peste 7.000 de studenți la campania de stringere și de depozitare a recoltei, se desfășoară adunările generale și conferințele de dare de seamă și alegeri în asociațiile studenților comuniști.

Avînd drept scop realizarea bilanțului activității din ultimii doi ani universitari, precum și alegerea noilor organe de conducere ale asociațiilor studenților comuniști, adunările generale și conferințele de dare de seamă și alegeri desfășurate în cele 220 organizații A.S.C. de an și 17 asociații și uniuni de asociații din facultăți, din institute, s-au constituit în momente de profundă și exigentă analiză a tot ceea ce au realizat studenții în cadrul organizației lor revoluționare, în colaborare cu organele de învățămînt, cu sprijinul și îndrumarea nemijlocită a organelor de partid. Totodată, au fost stabilite cu acest prilej ample măsuri și acțiuni care să conducă în viitor la creșterea eficienței educative și formative a muncii desfășurate de asociațiile studenților comuniști.

În conținutul dărilor de seamă și al luărilor de cuvînt din cadrul adunărilor generale și conferințelor au fost viu reliefate atașamentul deplin, adeziunea unanimă a celor peste 15.000 membri ai A.S.C. la politica internă și externă a partidului și statului nostru, hotărîrea de a milita cu toate forțele pentru înfăptuirea ei practică. În acest sens au fost evidențiate succesele obținute de colectivele de studenți în pregătirea profesională și științifică, în activitatea practică-productivă, în domeniul muncii patriotice și al adîncirii autogospodăririi căminelor și cantinelor studentești. Sînt demne de a fi menționate creșterea substanțială a numărului studenților cu note de 9 și 10 (peste 20% din totalul studenților centrului universitar), creșterea numărului studenților cercetători (peste 5.000, față de 3.000 cîți erau în 1975), creșterea valorii producțiilor realizate de studenți în unitățile proprii ale institutelor (circa 60 milioane lei). Valoarea acțiunilor de muncă patriotică realizată de către studenți, numai în acest an calendaristic, depășește cifra de 8 milioane lei.

Un spațiu larg a fost acordat în cadrul adunărilor generale și conferințelor sublinierii importanțelor creșteri calitative obținute în procesul de educare comunistă, revoluționară a studenților, evidențierii formelor tot mai largi și mai eficiente prin care asociațiile studenților comuniști acționează pentru cultivarea la studenți a trăsăturilor omului înaintat, constructor al socialismului și comunismului.

Exemplul cel mai elocvent al conștiinței cetățenești și patriotice de care au dat constant dovadă studenții îl consti-

tuie atitudinea deosebit de constructivă pe care au avut-o la acest început de an universitar, cînd au înțeles greutățile temporare ivite în soluționarea cazării, au sprijinit organele de învățămînt în aplicarea unor soluții provizorii și s-au angajat cu mult elan la lucrările demarate în complexul studentesc pentru construirea de noi cămine. În aceste condiții a fost rapid asimilată și se desfășoară cu succes adîncirea autogospodăririi cantinelor și căminelor de către studenți.

Adunările generale și conferințele de dare de seamă și alegeri au prilejuit, de asemenea, evidențierea importanțelor succese obținute de studenți în activitatea cultural-educativă, în deosebi prin participarea la manifestările din cadrul Festivalului „Cîntarea României”, în activitatea de pregătire pentru apărarea patriei, sportivă și turistică. Perioada care a trecut a însemnat, de asemenea, pentru asociațiile studenților comuniști în deosebi prin desfășurarea acțiunii de semnare a Angajamentului solemn, o perioadă de întărire politico-organizatorică, de consolidare a organizației a verigilor sale de bază.

Concluzia ce se desprinde în urma adunărilor generale și conferințelor este că Asociația Studenților Comuniști, prin întreaga activitate pe care a desfășurat-o, și-a onorat cu cinste menirea stabilită de partid, de a fi organizația revoluționară a studenților.

Fără îndoială, dările de seamă și luările de cuvînt au scos în evidență, în mod critic și autocritic, o serie de deficiențe care mai persistă în munca și viața studenților, a Asociației Studenților Comuniști, a organelor sale de conducere.

Trăsătura dominantă a adunărilor generale și conferințelor a constituit-o dezvăluirea în mod deschis a acestor lipsuri, luarea unei atitudini ferme față de cei care s-au abătut de la normele universitare și ale vieții de organizație, propunerea unor soluții care să conducă în viitor la înlăturarea unor asemenea neajunsuri. A fost criticată atitudinea unor studenți de neglijare a o-

terea informației politice la materializarea ei în atitudini și fapte, slaba preocupare pentru a asigura continuitatea activității culturale, lipsa de răspundere a unor studenți pentru păstrarea avutului obștesc și altele.

S-a subliniat, în multe organizații de an și facultăți, necesitatea extinderii acțiunilor comune cu celelalte categorii de tineri, în deosebi cu acelea care lucrează nemijlocit în sfera producției materiale, urmărindu-se prin aceasta sporirea eficienței acțiunii Asociației Studenților Comuniști de educare pentru muncă și viață a studenților.

Fără îndoială, noile organe alese ale Asociațiilor Studenților Comuniști, însumînd peste 1.300 de studenți și studente, aleși dintre cei mai buni, cu o temeinică pregătire profesională și politică, dornici să-și pună priceperea și entuziasmul în folosul tuturor colegilor, avînd la bază programele de activități adoptate, vor ști să acționeze astfel încît să mobilizeze toți studenții timișoreni, români, maghiari, germani și de alte naționalități, la înfăptuirea sarcinilor de mare răspundere care stau și în viitor în fața tineretului studios.

PETRU ANDEA
Președintele Consiliului U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara

INSTITUTUL AGRONOMIC

În data de 27 octombrie 1977 a avut loc Conferința de dare de seamă și alegeri a C.U.A.S.C. de la Institutul Agronomic Timișoara.

Lucrările Conferinței U.A.S.C. din I.A.T. se desfășoară într-o perioadă de mare efervescență politică și revoluționară, în care întregul popor cinstind trecutul glorios al patriei, este angajat plenar în opera de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism, călăuzit de grandiosul Program al Partidului Comunist Român, de documentele de însemnătate istorică ale Congresului al XI-lea al Partidului Comunist Român și ale Congresului educației politice și culturii socialiste.

Studenții institutului nostru, la fel ca toți studenții din țara noastră, înțeleg să răspundă

La lucrările Conferinței de dare de seamă și alegeri a C.U.A.S.C. de la I.A.T. au participat tov. Radu Bălan secretar al Comitetului Județean Timiș al P.C.R.; tovarășul Ioan Pirvu, secretar al comitetului de partid din I.A.T.; tovarășul Nicolae Cristea, prorector al I.A.T.; tovarășul Petru Andea, președinte al C.U.A.S.C. din Centrul universitar Timișoara, tovarășul Ioan Popa din partea Comitetului executiv al Consiliului Uniunii Asociației Studenților Comuniști din România, tovarășul Zaharia Suci, secretar cu problemele de propagandă a Comitetului de partid din I.A.T. și alte cadre didactice, din conducerea facultăților.

Au participat 165 de studenți, delegați din cele două facultăți ale I.A.T., respectiv Facultatea de agronomie, Facultatea de zootehnie și medicină-veterinară.

În deschiderea Conferinței, tovarășul Alexandru Diaconu, președinte al Consiliului Uniunii Asociației Studenților Comuniști din I.A.T., a prezentat darea de seamă, privind activitatea Consiliului U.A.S.C. din I.A.T. în perioada octombrie 1975—octombrie 1977.

În ultimii doi ani în institutul nostru a fost dotată baza tehnico-materială cu alte noi spații de învățămînt și social-culturale, cum sînt: pavilionul de mecanizare cu laboratoare speciale, platforme pentru mașini, bibliotecă cu o sală de lectură cu peste 194 de locuri, sală pentru ziare și reviste cu 18 locuri, sală pentru științe sociale cu 12 locuri, un club, o secție de litografie, sala de sport, terenul de sport, noul cămin cu 7 nivele, pavilionul de microbiologie și multe altele.

La „Stațiunea didactică și experimentală”, prin dezvoltarea bazei tehnico-materiale și mai ales prin creșterea eficienței economice, rezultatele muncii se exprimă valoric în anul 1975/1976 în 19 milioane lei, cu un beneficiu de 4 milioane lei, rezultate la care au contribuit în cea mai mare măsură studenții agronomi.

Din luările de cuvînt amintim cea a tovarășului Gheorghe Păiușan, student în anul III agronomie.

În cuvîntul său se referă la practica studenților și la munca culturală. Propune ca studenții mai mari care-și desfășoară practica la S.D.E. să primească muncă de coordonare, de con-

Se trece la alegeri: în unitate de voturi, pentru funcția de președinte a fost ales tovarășul Gheorghe Păiușan, pentru funcția de vicepreședinte cu problemele politico-ideologice a fost aleasă tovarășa Cornelia Dumitrelea, pentru funcția de vicepreședinte cultural tovarășul Daniel Tașcău, pentru funcția de vicepreședinte cu activitatea educativă în cămine și cantine și asistența socială a studenților tovarășul Ion Olaru, Cojocinescu Dorin, vicepreședinte P.A.P., spor-turism, Nisulescu Dumitru, vicepreședinte cu probleme profesionale secretar tovarășul Eugen Grigoriu, casier tovarășa Sarolta Madarasz.

După terminarea Conferinței am solicitat câteva cuvinte tovarășului Gheorghe Păiușan, ales în funcția de președinte al C.U.A.S.C. de la I.A.T.

Rep. — Vă rog să-mi spuneți cu ce gânduri pornește, la drum, noul Consiliul al U.A.S.C. din I.A.T.?

Gheorghe Păiușan — Cu gîndul de a realiza sarcinile cuprinse în programul de activități, sarcini izvorite din documentele de Partid și de stat, precum și din dorința noastră a tuturor studenților de a continua pe trepte noi, activitatea Consiliului U.A.S.C. din I.A.T.

Deși marea majoritate a membrilor C.U.A.S.C. sînt noi aleși, toți sînt animați de o singură dorință; aceea de a face totul ca activitatea desfășurată să fie la un nivel cît mai ridicat.

NICOLAE PĂTRUȚ

INSTITUTUL POLITEHNIC

Vineri, 28 octombrie 1977 a avut loc Conferința de dare de seamă și alegeri de la Institutul politehnic „Traian Vuia” din Timișoara. La Conferință au participat tovarășii Traian Șandor, secretar al Comitetului municipal de partid, Gheorghe Crețu, secretar al comitetului de partid din cadrul Institutului, Axente Șerău, prim-secretar al comitetului municipal U.T.C., prof. dr. Eugen Pop, prorector al I.P.T., Andea Petru, președintele consiliului U.A.S.C. din centrul universitar, numeroși invitați din rîndul cadrelor didactice. Ordinea de zi a Conferinței a fost următoarea: dare de seamă a Consiliului pe perioada octombrie 1975 — octombrie 1977, raportul comisiei de cenzori pe aceeași perioadă, discuții pe seama materialelor prezentate, adoptarea programului de activitate, alegerea Consiliului U.A.S.C. din institut și a comisiei de cenzori, alegerea delegaților la Conferința U.A.S.C. pe centrul universitar și a candidaților pentru Consiliul U.A.S.C. din centrul universitar, confirmarea reprezentanților în senatul I.P.T.

Desfășurată în contextul bogatei vieți politice a țării din această toamnă, Conferința de dare de seamă și alegeri de la I.P.T., a prilejuit un moment de analiză lucidă și responsabilă a activității din ultimii doi ani — un moment de bilanț, de trecere în revistă a succesele obținute și a lipsurilor, de fixare a jaloanelor activității viitoare. În darea de seamă prezentată de președintele Consiliului, tovarășul George Savii, s-a arătat că studențimea participă activ în amplul front al construcției

(Continuare în pag. 3)

bligațiilor profesionale și de muncă, soldată cu repetarea anului de studii sau exmatriculare, tendința de a-și ascunde comoditatea în spatele unor certificate medicale acordate cu prea multă ușurință, ruperea unor studenți, chiar activiști de asociație, de colectivul din care fac parte, insuficiența preocupării pentru a trece de la transmi-

printr-o angajare totală și o participare activă cu fapte de muncă, la transpunerea în viață a măsurilor de perfecționare continuă a procesului de învățămînt, prin cele trei modalități strîns legate între ele, respectiv, cercetare, învățămînt, producție, stabilit de Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român din 28—29 iunie 1977.

ducere a studenților mai mici, se referă de asemenea la mecanizarea muncilor agricole la S.D.E., arătînd că aceasta nu este făcută încă la posibilitățile stațiunii și ca atare este nevoie de un volum de muncă manuală mai mare, propune ca un număr mare de studenți să lucreze pe mașinile agricole.

INSTITUTUL POLITEHNIC

(Urmare din pag. 2)

socialiste, aducându-și contribuția sa la efortul general al poporului.

S-a relevat caracterul practic-aplicativ al învățămîntului nostru care este puternic legat de producție și viață în acest sens sînt remarcate succesele facultăților de electrotehnică și inginerie chimică, ocupante ale primelor locuri în concursul „Fiecare A.S.C. - colectiv de educare prin muncă și pentru muncă”. Activitatea A.S.C. a avut un caracter politic, atenția centralizîndu-se pentru realizarea planurilor de integrare. A crescut, de asemenea, procentul de promovare de la 89,7 la sută în 1975, la 92,7 la sută în 1977, iar ponderea studenților cu medii peste 5 de la 11 la sută la 14 la sută.

În același timp însă s-au manifestat și unele carențe. Mai există mulți studenți care muncesc în salt, care în timpul anului dau dovadă de pasivitate, cînd pe linia de minimă rezistență. O simplă statistică arată că interesul studenților pentru întrecerile deja încetățenite: concursul profesional „Traian Lalescu” a crescut continuu: în 1975 - 615 participanți, în 1976 - 930, iar anul acesta - 1.339. În acest an s-a luat inițiativa de a se organiza concursul „Traian Lalescu” și pe meserii, inițiativă ce va fi generalizată și în alte centre universitare.

Între 13-15 mai a.c. a avut loc Sesiunea de comunicări științifice ale cadrelor didactice și studenților care a fost un moment de concretizare a participării studenților la activitatea de cercetare și concepție.

Pregătirea politico-ideologică s-a situat la un înalt nivel, scopul ei fiind deplină și justă înțelegere a vieții sociale, formarea unor militanți pentru ideile înaintate. La baza întregii activități au stat permanent lucrările Congresului educației politice și a culturii socialiste, operele tovarășului Nicolae Ceaușescu, documentele Congresului al XI-lea, Codul principiilor muncii și vieții comunistilor, ale eticii și echității socialiste.

Un rol important în formarea unei atitudini combative față de neajunsuri l-a avut propaganda vizuală care a fost organizată sub îndrumarea comitetului de partid pe centru universitar. În cadrul manifestărilor festivalului „Cîntarea României”, studenții institutului și-au arătat prezența în cele 80 de spectacole organizate în centrul nostru studentesc, în municipiu, județ și județele învecinate, festivalul avînd un caracter de masă. S-a arătat de asemenea, numărul mic de premii obținute la etapa finală, în ciuda strădaniilor și a condițiilor materiale.

Activitatea sportivă a cunoscut și ea schimbări calitative, sub raportul participării de masă (circa 3.000, de studenți în întreceri sportive) cit și al sportului de performanță.

Faptul că în Timișoara învață și un număr important de studenți de peste hotare, s-a arătat în darea de seamă - constituie un prilej pentru cunoașterea, intrajutorarea a studenților.

Dorin Isac, III, Electronică propune fixarea unor date tra-

diționale pentru desfășurarea concursului „Traian Lalescu” și cere revistei „Forum studentesc” să facă o mai exactă popularizare a frunțărilor concursului. Felicia Costineanu, III, Inginerie chimică, a referit la activitatea politico-ideologică. Liviu Anton, președintele Consiliului A.S.C. de la Mecanică a apreciat ca slabă activitatea Consiliului pe institut. De asemenea, a reproșat consiliului lipsa unui stil de muncă, a unei discipline proprii, că a muncit sporadic, fără unitate de păreri în cadrul său.

Secretarul comitetului de partid pe centru universitar, Gheorghe Cretu, a conturat perspectivele de dezvoltare a cetății universitare timișorene și deosebi a Institutului politehnic. În privința activității Consiliului pe institut, vorbitorul a arătat că a manifestat o oarecare lipsă de inițiativă.

În încheiere a vorbit studenților despre integrarea lor în perimetrul spiritual al municipiului, în efortul general al oamenilor muncii din Timișoara, tovarășul Traian Șandor, secretar al Comitetului municipal de partid.

După aprobarea în unanimitate a programului de activități, s-a trecut la alegerea membrilor consiliului U.A.S.C. din I.P.T. Delegații au votat unanim în principalele funcții ale consiliului pe: Vladimir Crețu, cadru didactic (președinte), Kovacs Béla, Electronică, IV, vicepreședinte cu probleme profesionale-științifice, Felicia Costineanu, Inginerie chimică, III, vicepreședinte cu probleme politico-ideologice, Ștefan Popa, Mecanică, III, vicepreședinte cu probleme cultural-educative, Marin Bică, Mecanică, IV, vicepreședinte cu probleme sociale. Corina Șerdean, vicepreședinte P.A.P. și sport-turism, Gheorghe Drăghici, cadru didactic, secretar, Ioan Costa, Construcții, casier. Ca președinte al comisiei de cenzori a fost ales Nicolae Simion, Inginerie chimică.

În încheierea lucrărilor s-a cîntat noul imn de stat al Republicii Socialiste România, cîntare vibrantă, sublimă a simțirii române. Din vocile însuflețite răsună acest ecou și izvor al timpului de eroi, chemare de înalt patriotism, la cînstirea prin fapte a gloriei străbune.

MARCEL SAMANȚA

UNIVERSITATEA

Marți, 1 noiembrie 1977, ora 16, în Aula Magna a Universității din Timișoara, a avut loc Conferința Uniunii Asociațiilor Studenților Comuniști din Universitate.

Raportată la Conferința Națională a P.C.R. avînd în față sarcinile izvorite din lucrările Congresului al XI-lea al P.C.R., Conferința a făcut, într-un spirit de maximă responsabilitate și angajare politică, un bilanț al muncii desfășurate de la precedentele alegeri, stabilind totodată noi măsuri de perfecționare a acestora.

Darea de seamă cu privire la activitatea C.U.A.S.C. din Universitate în perioada octombrie

1975-octombrie 1977, prezentată de tov. Rotaru Ioan, președintele Consiliului, a constituit o adevărată sinteză critică și auto-critică a rezultatelor obținute de studenți în această perioadă.

Programul de activități a U.A.S.C. din Universitatea Timișoara, pe perioada 1977-1979, adoptat în Conferință, înscrie o activitate multiplă, orientată în spiritul hotărîrilor Congresului al XI-lea al P.C.R., ale Congresului educației politice și culturii socialiste, ale Plenarei C.C. a P.C.R. din 28-29 iunie 1977, al documentelor ce vor fi adoptate la Conferința Națională a P.C.R. și Conferinței a XI-a a U.A.S.C.R.

În scopul îmbunătățirii pregătirii profesionale a studenților, sub directa îndrumare și conducere a Comitetului de partid, Consiliile profesionale din facultăți și decanate, împreună cu A.S.C. au acționat în scopul activizării și modernizării procesului de învățămînt prin corelarea programelor de învățămînt cu noua structură a anului universitar, al îmbunătățirii sistemului de apreciere a muncii studentului, al alcătuirii judicioase a orarelor pentru a asigura timp corespunzător studiului individual, urmînd sistematic realizarea planurilor de multiplicare a cursurilor pentru a acoperi integral toate disciplinele.

Practica de specialitate și practica pedagogică, componente esențiale ale procesului instructiv-educativ, mijloc important de asigurare a integrării rapide a absolvenților în viața economică și socială, constituie factor important în realizarea unei concepții unitare privind conținutul, formele și căile de instruire practică, asigurînd parcurgerea de către fiecare student a întregului ciclu de lucrări necesare formării ca specialist. Citeva orientări în acest sens au constituit angajarea studenților în activități din domeniul de specialitate, antrenarea în cercetarea științifică a catedrelor, în corelarea cu conținutul programului de practică și obiectul lucrărilor de diplomă.

Consiliul U.A.S.C. a acționat consecvent în vederea orientării activității politico-educative în scopul dezvoltării responsabilității sociale a studenților față de îndatoririle universitare, pentru îmbunătățirea climatului de studiu și creșterea receptivității față de producție.

În vederea creșterii spiritului de emulație creatoare, de afirmare în activitatea profesională, științifică și productivă, se acordă atenție deosebită întrecerii

conomice. Numărul studenților cercetători în anul universitar 1976-1977 a ajuns la aproape 600, al lucrărilor prezentate la 505.

Înțelegă ca o problemă socială de maximă responsabilitate, pregătirea profesională a fost mereu în centrul atenției.

Prin generalizarea rezultatelor pozitive obținute anterior s-a trecut la aplicarea măsurilor de autogospodărire și administrare, adoptîndu-se noile regulamente privind organizarea și funcționarea căminelor și cantinelor.

Ciclul „Căminul - școală a vieții în colectiv” trebuie să devină un stimul pentru intensificarea acțiunilor politico-educative.

Analiza rezultatelor activității de muncă patriotică a prilejuit evidențierea unui bilanț bogat. Munca depusă la blocurile de locuințe din Calea Girocului, șantierul Combinatului petrochimic „Solventul”, biblioteca Universității, sînt doar cîteva exemple.

S-a răspuns prezent la șantierul național de la Girgiu-Răzmești precum și la stringerea recoltei.

Pregătirea politico-ideologică a constituit o sarcină de o însemnătate primordială, menită fiind să dezvolte conștiința revoluționară a specialistului-cetățean.

Festivalul național „Cîntarea României” a permis valorificarea potențelor artistice a studenților, în dublă ipostază, de creatori și interpreți. La faza pe centru universitar, Universitatea a obținut 39 de titluri de laureat, adică mai mult de jumătate din totalul premilor.

În faza finală, prezentă cu majoritate formațiilor și studenților din cercurile culturale, Universitatea și-a adus un aport deosebit la palmaresul obținut de centrul universitar Timișoara: 3 premii I, 1 premiu II, 3 premii III.

Tradiționalele competiții „Cupa Tineretului”, „Cupa anilor I”, „Daciada”, „Cupa independenței”, au înregistrat peste 5.000 de participări la toate ramurile sportive.

A.S.C. a realizat ca obiectiv de însemnătate deosebită educarea studenților în spiritul solidarității internaționale, dezvoltarea prieteniei și extinderea relațiilor cu tineretul universitar din toate țările socialiste, solidaritatea militantă cu forțele revoluționare, progresiste și democratice ale tinerei generații de pretutindeni, cu toate forțele anti-imperialiste, anticolonialiste, în lupta pentru pace și progres so-

FACULTATEA DE MEDICINĂ

Marți 1 noiembrie 1977, a avut loc Conferința facultății de Medicină generală și Pediatrie din I.M.F. Timișoara. Organizată excelent, purtînd pe tot parcursul ei auspiciile unei mari acțiuni, Conferința a adoptat următoarea ordine de zi:

1. Darea de seamă a Consiliului A.S.C. privind activitatea desfășurată în perioada 1975-1977.
2. Raportul comisiei de cenzori.
3. Proiectul de program pentru perioada următoare.
4. Alegeri:
  - noul consiliu A.S.C.
  - comisia de cenzori
  - delegații la conferința pe institut
  - reprezentanții în co consiliile profesionale ale facultății și institutului.

Remarcabilă a fost darea de seamă, prezentată de tov. JIANU CRISTIAN, președintele Consiliului U.A.S.C. Bine documentată aceasta a oglindit realist activitatea consiliului, lămurind foarte bine faptul că cei aleși s-au străduit să-i reprezinte cit mai bine pe studenți, să le rezolve pe cit posibil toate doleanțele. Desigur, nu hotărîm în aceste rînduri dacă ei au reușit sau nu în tot ceea ce și-au propus, dar din datele cifrice din darea de seamă a reieșit că aceste facultăți se prezintă bine, atît profesional cît și în viața de asociație. S-au criticat și se tot critică vechile raclie precum lucrările de cuvînt în ședințe. Ce s-a realizat concret pentru a combate aceste neajunsuri? Nu s-a amintit. După cum nu s-a amintit nici în ce au constat sancțiunile date celor cu minusuri în activitate. A propos, cine au fost aceia?

Cîteva idei importante a adus Raportul comisiei de cenzori, prezentat de Oprea Rodica, și anume, prezența președintelui comisiei de cenzori acolo unde se discută cereri ale studenților, precum și propunerea efectuării unui schimb de experiență al Comisiilor de cenzori de la toate I.M.F.-urile din țară.

Mai puțin mulțumitor, în afară de cîteva puncte ce țin de specificul studenților de aici mi s-a părut Proiectul programului de activități, prezentat de Muguș Andrei. Ascultîndu-l cu ochii închiși te puteai închipui la oricare altă facultate. Rămîne așadar o problemă acest program, deoarece, de multe ori constatăm că nu se respectă.

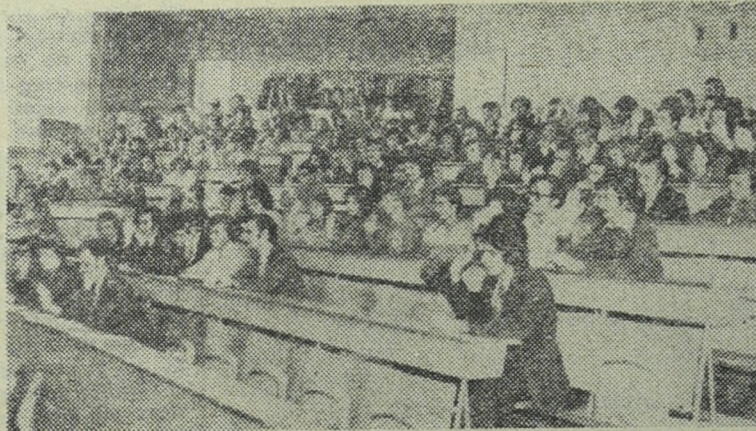
Cu deosebit interes am așteptat inscrierile la cuvînt ale studenților, pe marginea materialelor prezentate.

Dintre propuneri am mai reținut: folosirea în continuare a sistemului de verificare pe parcurs (Cioată Dan III MG); să loane organizate de foto și artă plastică, editarea unei foi volante a institutului, organizarea unui festival al studenților mediciști (Ofelia Ghenciu V Ped.), Concluzionînd, prezidiul Conferinței a arătat că în urma discuțiilor au fost sintetizate 8 propuneri care vor completa proiectul programului de activități. Iată așadar un mod democratic de a privi inscrierile la cuvînt.

Am urmărit așadar o conferință care s-a bucurat de succes, o întrunire interesantă, nu doar prin combativitatea și interesul participanților și celor implicați direct cu discuții, ci prin însuși specificul colectivului de la M. G.

MONICA MILIVOI

MIHAI JUNEĂ

„Fiecare asociație a studenților comuniști - colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților.

Dezvoltarea cercetării științifice studentești a impus diversificarea formelor de desfășurare a activității cercurilor, ființîndu-se colective de cercetare mixte, formate din cadre didactice, studenți, specialiști din unitățile e-

cial, pentru o nouă ordine economică și politică internațională.

Conferința Națională a partidului și Conferința a XI-a a U.A.S.C.R. vor conferi noi responsabilități, o angajare plenară a tineretului în acțiuni al căror țel suprem îl constituie edificarea comunismului în patria noastră.

RĂSFĂRÎNGERI

Omogenitate, inițiativă, receptivitate

„Sarcina organizației A.S.C. este de a mobiliza inteligența și spiritul tineresc vii, cu atâtea posibilități de afirmare în sensul desprinderii masei studențești de obiective mult prea personale (bineînțeles nici acestea nu trebuie neglijate, dar nici absolutizate) spre obiective ce preocupă colectivitatea. Acestea sînt obiectivele activului A.S.C. din Facultatea de inginerie chimică”, ne relatează tovarășul prodecan, conf. dr. ing. Romulus Palea. Și cuvintele acestea sînt pline de adevăr, reprezintă scopul în sensul căruia acționează organizația tinerilor revoluționari din facultate.

Ne-am obișnuit cu un colectiv unit al chimiștilor, cu un consiliu A.S.C. omogen, și receptiv, cu niște studenți care muncesc cu adevărat, cu un nivel ridicat al conștiinței politice.

Dincolo de laboratoarele fremătînd a muncă, dincolo de sălile de curs cu atmosfera lor încărcată de formule, dincolo de seminarii, în facultate pulsează o viață tînă, emanînd optimism, pulsează viața de organizație, spiritul de colectivitate.

Am reținut dintre frumoasele activități ale studenților chimiști o serie de rezultate deosebite, ca o incununare a unei munci utile: 13 premii și 9 mențiuni la sesiunea de comunicări științifice secția chimie, un loc I (1975-1976) și un loc II (1976-1977) pe țara la concursul „Fiecare organizație A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă” între facultățile de același profil, inițiat de U.A.S.C.R.

Activitatea de cercetare științifică cuprinde forme variate: cercuri, contracte, cercetare, și am sublinia în mod deosebit un cerc de inițiere în metodologia cercetării. O muncă la fel de constructivă se desfășoară și pe plan politico-ideologic. Cuvintele vicepreședintelui Constantin Sireteanu sînt elocvente în acest sens: „Disponem de un potențial uman deosebit. Sarcina noastră este de-al folosi integral și la parametrii cei mai ridicați. Am reușit acțiuni deosebite care au polarizat atenția studenților, antrenîndu-i. Mă gîndesc spre exemplu la cele două concursuri pe teme istorice „1907” și „1877” care au avut o participare neașteptat de bună cantitativ și calitativ. De asemenea, aș exemplifica și concursul între gazetele de perete ale diferiților ani de studii, care permite o largă exprimare a ideilor, a părerilor colectivelor, muncii și năzuințelor lor”.

Și dacă față de pregătirea politico-ideologică există astfel de preocupări, este de așteptat ca munca culturală să dea aceleași rezultate. Într-adevăr am avut plăcerea să felicităm formația de teatru care realizînd un spectacol-colaj pe teme istorice laureată pe centru universitar în cadrul festivalului „Cîntarea României”. În momentul acela mi-am amintit fețele lor obosite plecînd noaptea spre casă după ore de repetiție, obosite și totuși multumite. Și-acum mi-au venit în min-

te câteva nume: Rigoleta Petru, Dan Bobincă, Nelu Cirstoi, Marcela Geler.

Funcționează un club „Femina” în exclusivitate pentru viitoarele tovarășe inginer, pe care le-am surprins într-o zi de primăvară decorînd cu vopsele pahare Berzelius în chip de glastre pentru flori, care rîvnesc la titlul de scrumiere din cristal de Boemia.

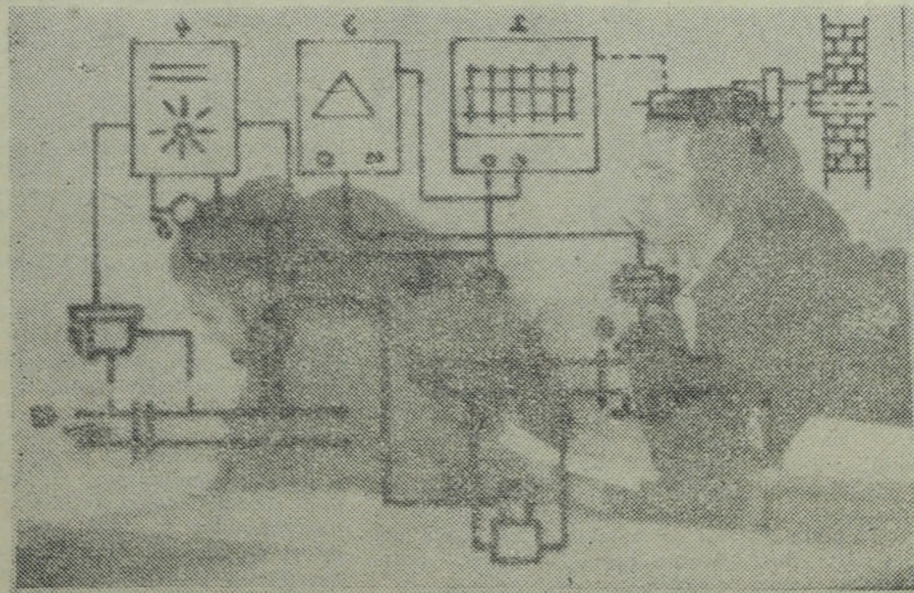
La clubul „Chim” o ordine desăvîrșită; difuzoare amplasate printre neoaie ce desenează nuclee benzenice, o frumoasă boxă în care tronează disc-jockey-ul Gicu Mircescu, mereu preocupat de stații, cabluri și microfoane, avîndu-l mereu alături pe inginerul de sunet Ștefan Simion și, tot aici, o deosebită inițiativă a tovarășului asistent Arpad Ferencz și a studentului Szeibert Francisc a prins rădăcini („transplantată” de la căminele 8 și 15): cercul „Prietenii muzicii” care etalează un variat program de audii muzicale.

Despre activitatea sportivă mi-a relatat cu bunăvoință Dan Constantin, vicepreședintele cu problemele P.A.P. sport-turism: „Încercăm să realizăm acțiuni diverse, să atragem un număr cît mai mare de studenți. Avem o echipă de handbal, una de volei și una de fotbal. Organizăm între anii de studii, semestrial campionate de minifotbal, de tenis de masă, concursuri de șah. O acțiune care mie mi se pare într-adevăr deosebită o reprezintă excursiile (devenite de altfel tradiție) la Cluj unde ne întîlnim cu studenții chimiști de la Universitatea Babeș-Bolyai. Este loc însă și pentru mai bine. Dorim o participare mai activă la toate activitățile studenților”.

Și dacă am găsit atîtea coordonate ale unei activități care, promite, nu putem ignora faptul că există loc pentru mai bine, că se pot găsi atîtea noi posibilități de exprimare a talentelor, că se necesită o mobilizare cît mai bună a studenților, că așteptăm rezultate superioare calitativ, lichidarea deficiențelor care mai persistă încă.

Se vorbește la „Inginerie chimică” despre o solidă colaborare între cadre didactice, respectiv decanat și organizația A.S.C., despre un trîngui de forțe care tind spre aceeași rezultantă: progresul. Colaborarea între student și cadru didactic este problema care preocupă atît pe plan profesional cît și pe celelalte plane de activitate. Am reținut aici cuvintele interlocutorului nostru, tovarășul prodecan Romulus Palea: „Colaborarea cu cadrele didactice este bună. Este totuși necesară o intensificare a contactului de la om la om, pentru cunoașterea în profunzime a problemelor ce-i frîmîntă pe studenți în favoarea procesului instructiv-educativ. Trebuie rezolvată problema inițiativei care să pornească de la studenți, eliminînd astfel inerția și reținerea. Activitatea de viitor va trebui să corespundă acestor imperative”.

RADU MATEI TODORAN

„Seminarul”

CONSTANTIN DUMA

Sesiunea începe cu prima zi de școală

Anul acesta universitar a început de o lună, dar așa de rapid și plin de probleme pentru studenții politehniști incit timpul pare mai mult ca oricînd scurt, teribil de scurt. Sălile de lectură, bibliotecile, sălile de proiect sînt deja pline. Unii sînt chiar la numai cîteva zile în pragul predării primului proiect, alții au dat deja cite un examen parțial. Examen! Anul începe deci cu primul examen, sesiunea începe cu prima zi de școală. Cu acest leit-motiv am pornit în căutarea primelor pregătiri pentru examen.

Ne-am oprit privirile asupra grupei „de motoare” nr. 9 aparținînd secției de mașini termice, Facultatea de mecanică.

Șeful de grupă Marin Bică, student excelent, cu rezultate profesionale care se inscriu printre cele mai bune din facultate, cu o activitate de asociație dintre cele mai sustinute. Ne-a întîmpinat cu zîmbetul lui molipsitor (așa cum îl caracterizează colegii) gata pus pe discuție. „Îmi pare bine că vreți să scrieți despre grupa noastră. Avem unul dintre cele mai minunate colective, ne înțelegem perfect, așa că imi va fi foarte ușor să vorbesc despre noi, de fapt despre acest tot care este grupa de motoare”. Marin ne face un semn discret, semn că de noi se apropie „vorbărețul grupei” Viorel Ignat, Vio așa-i spunem noi în particular, vorbește enorm, dar spune mereu lucrurile cele mai interesante, el știe să descrețească frunțile cu bancurile lui, el ne face pe noi ceilalți care nu sîntem timișoreni să ne considerăm acasă”.

Am aflat că de fapt fiecare dintre ei este o personalitate, fiecare are pentru ceilalți un ceva „al lui” după care este recunoscut.

Ștefan Miskovits, marele CUKY — aluzie la înălțimea sa impunătoare, e ursuz, dar atunci cînd e nevoie știe să indulcească orele lungi de curs cu intervenții din cele mai spirituale, Tiberiu Farca, ne plimbă cu Renault-ul, pe care ne promite de mult că o să-l scoată din uz abia cînd va ajunge inginer motorist. Sandu Arjoca, schior și alpinist, care are cel mai grozav ciine, Ion Pandelescu, „Corsarul Negru” care are cele mai frumoase cursuri dintre toți...

Și poate dacă nu l-am fi oprit pe Marin, lista s-ar fi scurs la fel ca într-o poveste cu Harap Alb și voinicii săi care — au plecat să caute fata de împărat...

I-am ascultat într-adevăr pe toți. Mi-au povestit de lungile zile ale sesiunii de vară petrecute de fiecare pe locul cunoscut la biblioteca de la Electro, zile cu emoții, zile în care ambiția profesiei se pune mai presus de orice, zile petrecute între pauzele de la 10 sau de la 5 după-amiază amestecate cu parfum de cafea „fără zahăr, fără frișcă”, mi-au povestit de nerăbdarea cu care se așteptau unul pe altul în fața ușilor de la sălile de examene, siguri că vor avea de ce să-și felicite colegii. Asistăm fără să vrem la derularea unui film de amintiri, legănat de nostalgia anilor care trec. Iată-i acum în anul IV, miine viitori ingineri, viitori constructori de motoare.

„Sîntem, da, un tot unitar și vrem să rămînem așa mereu. Mă gîndesc cu frică la ziua cînd va trebui să ne luăm adio” (Valeriu Crișan).

Mi-am aruncat o privire asupra orarului grupei. Sînt foarte ocupați. Timpul și așa scurt, începe să preseze, sesiunea se apropie, Verificările pe parcurs, mini-examenle, cum le spun ei, au început, și odată cu ele și izul sesiunii.

„Curînd vom avea prima verificare, sînt sigur că vom lua cu toții note bune, la fel ca și la primul parțial. Cred că sesiunea pentru noi a început acum și se va termina... Ar fi prea greu să fixez o limită; pentru noi nu mai există un sfîrșit de sesiune” (Sorin Ionescu).

Sincer să fiu, vred că ascultîndu-i m-a apucat și pe mine puțin melancolia, rază uitată de soare printre inimile îngălbenite ale frunzelor.

„Știi, mi-a spus pe șoptite Marin, am lăsat la sfîrșit surpriza grupei noastre”. Se strînseseră cu toții în jurul meu și făcuseră un adevărat colț de rugby. Același

zîmbet molipsitor de pe buzele sale s-a răspîndit pe chipurile tuturor.

„Grupa are drept îndrumător pe unul dintre cei mai buni pedagogi ai facultății tov. prof. Berindeanu. Cu dînsul cred că vom învăța atît meseria de care ne-am legat cît și multe, multe probleme de viață...”

Spre părerea mea de rău, pauza în care-i prinsesem s-a terminat și povestea n-am auzit-o pînă la sfîrșit, dar știu că m-am simțit pentru prima dată în mijlocul unor oameni care m-au făcut să uit că facultatea înseamnă examene și sesiune. Pentru ei viața de student a prins un farmec nou, a înflorit într-o primăvară și primăvara asta va fi pentru ei o amintire minunată pe care fiecare o va purta acolo unde necazurile nu au ce căuta.

„Facultatea, studenția, totul înseamnă pentru noi viață și vrem să ne creăm din ea o viață a noastră pe care s-o trăim intens cu fiecare clipă care trece” (Florian Drugă).

ANITTE MATEESCU

Eu, bobocul!

Ne-am obișnuit ca toamna să-nsemne galben și maro și rubiniu — schimbare de peisaj; să-nsemne bob rotund și plin, rod plin și bogat, să-nsemne: numărătoare de... boboci! Ca în toate toamnele noastre bogate și galbene, bobocii au răspuns: prezent! Prezent în bănci, pe ogoare, acolo unde se strînge rodul greu, pe șantiere, acolo unde se construiește în ritmul intens al vieții țării.

Eu, bobocul, este o prezență pe care nimeni n-o poate ocoli, care se face simțită și care trebuie să se facă simțită cu tot mai multă putere, hotărîre!

Bobocii-studenți noi, an de an alții și totuși atît de asemănători cu cei dinaintea lor, au sosit cu elanul pe care-l aduce orice noutate cu frîmîntările și cu problemele pe care le nasc.

Oricît ai fi de pregătit în gînd și-n suflet ești la început puțin dezorientat. Inceret-inceret toate lucrurile se limpezesc și tot încet-încet îți impui un ritm și începi să înțelegi acel farmec cu care toată lumea încarcă anii de studenție.

O radiografie făcută bobocului-student poate arăta oricărui ochi: întii de toate stratul de hotărîre cu care vine încercat bobocul, este acea hotărîre de a da piept cu tot ceea ce pare greu, de a strînge știința de carte, de a strînge — și nu vor! și din dinți. S-ar putea să greșesc căci a vorbi de pe poziția bobocului despre boboc, înseamnă a impune o notă de subiectivism și totuși cred că nu greșesc prea mult spunînd că sub stratul de hotărîre e locul unui strat de dezorientare. Te trezești deodată în fața unui alt ritm de studiu și de viață, ba mai mult te trezești, cred că e cazul celor mai mulți, speriat de materii cu care te obișnuiseși și pe care le iubești, dar care deodată și se dezvăluie mai străine. Te sperii și stringi prima oară tare din dinți. Hotărît trebuie depus puțin efort! Merită! — o vor susține cu putere toți cei ce au strîns înaintea noastră din dinți și toate tainele care la-nceput te-au speriat se vor limpezi încet!

Bobocii-studenți ca toți bobocii au nevoie de căldură, de căldura pe care o pot primi oamenii unii de la alții. Căldura care ajută mult la trecerea hopului pe care îl reprezintă începutul.

Cred că nimeni nu poate nega faptul că la un moment dat orice radiografie va arăta și un strat de dor: dor de casă, care roade — oare numai fetelor?, puțin inima. Cel mai nimerit leac acestui dor este viața organizată de familie caldă, mare, plină de ritm alert din cămine!

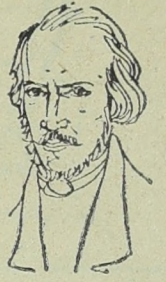
E foarte posibil ca aceste trăsături să caracterizeze bobocul doar în primele 2-3 săptămîni și cum acele 2-3 săptămîni au trecut, acum să se poată vorbi deja despre studentul-boboc ca despre unul care a pătruns și înțeles tot în măsura în care se poate spune acest lucru ceea ce este noutate în existența sa, care de-acum este „studentească”.

Toți bobocii învață să se țină pe picioare tot mai puternic așa încît toamna viitoare să poată da sfaturi altor boboci.

Tuturor acestor boboci, drum bun și luminos!

MONICA MILOIA
Constr. I.

ÎMPLINIRI ALE INTELIGENȚEI ROMÂNEȘTI

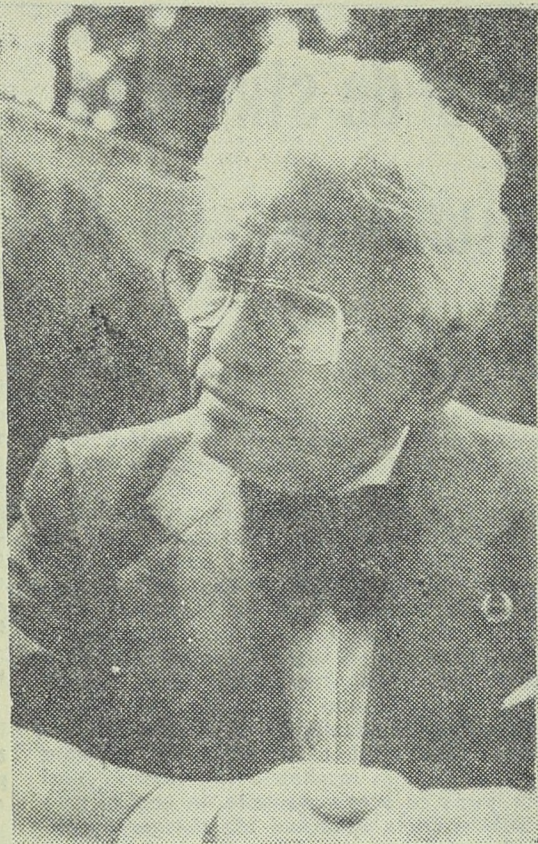

Convorbire cu profesor

dr. doc.

PETRE VANCEA,

membu corespondent al Academiei R.S.R.,
vicepreședintele Societății Internaționale de
Ergoftalmologie

In iulie 1902 se naște în Rudarii Doljului și crește odată cu secolul, cel care avea să devină eminentul om de știință, Petre Vancea. Studiile, după Liceul militar de la Craiova, le va definitiva la Cluj, unde o atmosferă de înalt profesionalism îi oferă un cadru optim formării ca intelectual. La 23 de ani va lua doctoratul cu „Magna cum laude”, același titlu obținându-l și la vârsta de 27 de ani, la examenul de docență. În 1935 devine conferențiar la Universitatea din Cluj, pentru ca la 38 de ani să fie profesor la Universitatea din Iași.

In remarcabilul șir al valorilor umane care au înălțat prestigiul medicinei românești pe cele mai înalte culmi se află numele profesorului dr. doc. Petre Vancea, care a avut amabilitatea să-și dea concursul la realizarea următoarei convorbiri:

— Am dori ca din largă gamă a cercetărilor pe care le-ați întreprins și le mai întreprindeți să ne amintiți câteva dintre cele mai semnificative.

— Am realizat o serie de lucrări asupra trahomului pentru care, de altfel, am primit în 1969 „Medalia de aur a trahomului”, ediția a XVII-a, care reprezintă pentru oftalmologie ceva suprem. Astăzi în lumea întreagă se mai găsește cam 80 de milioane de trahomatoși și trahomul este o boală care duce la orbire, dacă nu este tratată la timp. Alături de trahom am întreprins cercetări interesante asupra tumorilor, asupra cancerului ocular, dar descoperirea, invenția, dacă vreți, cea mai importantă este punerea la punct a extractului total de ochi, medicament cunoscut sub denumirea de ETO, care cunoaște astăzi o utilizare mare în toată lumea, pentru că este medicamentul care oprește evoluția miopiei, medicamentul care împiedică dezvoltarea unei cataracte, dacă este prinsă în fază cu totul inițială și, în definitiv, poate fi utilizat în toată patologia oculară pentru că, fiind vorba de medicament biologic, el nu poate să strice, ci numai să ajute.

— Desigur, trebuie subliniat un amănunt: „Medalia de aur a trahomului” a fost obținută pentru o lucrare publicată încă în vremea studenției.

— Da, această lucrare am publicat-o în 1924 pe când eram student în anul IV și se intitula „Incercări de vaccino-terapie în trahom”.

— Mărturiile ale stimei și prețurii de care vă bucurați în lumea științei, și nu numai, sunt numeroase. Am cita, spre exemplificare, textul apărut în revista „Tribuna României”, din iulie 1977:

„Profesorul Petre Vancea, membru corespondent al Academiei române a fost ales membru de onoare al Societății Internaționale de Ergoftalmologie. Alegerea sa a fost făcută cu ocazia celui de-al II-lea Congres mondial de ergoftalmologie, ținut recent la Stockholm, unde lucrărilor savantului român i s-au dat o înaltă apreciere”.

Acest eveniment, alături de memorabila sărbătorire de la Academia română, poate fi considerat unul dintre cele mai de seamă momente care vi-au marcat îndelungata și fructuoasă activitate.

— Cu prilejul acestui de-al II-lea Congres am fost ales membru de onoare al Societății Internaționale de Ergoftalmologie, împreună cu prof. D. POULSAIN, de la Paris, prof. J. FRANCOIS, de la Gand, VONN BAHR din Uppsala. Așa că sîntem patru oameni de

știință din țări diferite, cărora li s-a atribuit această frumoasă calitate de membru de onoare al Societății Internaționale de Ergoftalmologie. Cu siguranță că nu datorită lucrărilor care le-am prezentat la acest Congres, pentru că nu era posibil. Se cunoaște însă foarte bine activitatea pe care am desfășurat-o în domeniul oftalmologiei timp de 50 de ani.

Dar evenimentul care mi-a produs o mare bucurie a fost sărbătorirea mea la Academia română, pentru împlinirea vârstei de 70 de ani. Cu acest prilej, ca mărturie a stimei și prețurii de care mă bucur în „lumea oftalmologică” și în cea științifică de peste hotare, am primit un număr de 74 de scrisori, autografe, care au format și formează un splendid album și care face mindria vieții mele.

— Mindrie care vi-o împliniți și prin faptul de a vă ști membru a unei serii întregi de societăți științifice.

— Sînt membru a 20 de societăți străine cit și a trei academii: Academia română, Academia de științe medicale și Academia germană a oamenilor de știință, Leopoldina, cea mai veche Academie din lume (înființată în anul 1652) și din care au făcut parte marile genii creatoare ale lumii: Goethe, Darwin, doamna Curie, Einstein.

Dintre societăți aș aminti Societatea franceză de oftalmologie, care, deși e societate națională, prin numărul mare de membri străini pe care li are, poate fi considerată ca o societate internațională. Reprezintă, de altfel, ca delegat etranger, România în această societate, adică prin intermediul meu se fac numirile tuturor oculiștilor români care vor să devină membri. Fac parte și din Societatea germană de oftalmologie, cu sediul la faimosul Heidelberg, Societatea italiană de oftalmologie, Societatea spaniolă de oftalmologie, Societatea de biologie de la Paris, al cărei membru sînt încă de cînd eram student în anul IV.

— Care vi-au fost modelele, ca personalități științifice și de care nume sînt legate reușite ale discipolilor dumneavoastră?

— Modelele mele, ca personalități științifice, au fost profesorii Victor Papilian și Dimitrie Mihail. Victor Papilian era un optimist și un entuziast, calități care ca un fir roșu i-au străbătut întreaga existență. Era un suflet cald, dorea să inspire dragoste pentru disciplina predată și încredere în el. A reușit să le însușească pe amîndouă cit timp am lucrat împreună. Dacă azi sînt convins că medicina este o artă care poate să-ți dea

emoții estetice, aceasta o datorez lui, iar ceea ce am învățat de la el n-am să uit niciodată, tocmai pentru aceste emoții estetice.

Cel mai strălucit elev al meu este fiul meu, care este conducătorul clinicii de la Iași. Cînd am fost transferat la București el a rămas în locul meu. Bineînțeles că nu fac o afirmație gratuită cînd spun că este mai reușit decît tatăl său. Adică exact principiul lui Bacon: e prost elevul care nu-și întrece maestrul.

Și am vreo șapte medici primari care ocupă servicii importante în țară și chiar profesori care au ieșit deja în pensie, care au fost de mine aduși în clinica de la Cluj ca preparatori, cînd eu eram docent al acestei clinici. Așa încît pot considera pe fiecare din acești profesori ca foști elevi ai mei.

Dacă ar fi să-l numesc pe cel mai bun „elev” al mei, aș aminti de Nicolae Zolog de la Timișoara, Ion Păcurariu de la Cluj, Vasile Săbădeanu de la Tirgu Mureș, dar în primul rînd Petre P. Vancea de la Iași.

— Cunoșcîndu-vi-se bogata activitate, se poate afirma că v-ați dedicat viața medicinei. Și totuși mai aveți, alături de medicină, și o altă pasiune?

— Ca student la Facultatea de medicină din Cluj am frecventat asiduu Opera română, neținînd seama de opinia lui Schopenhauer, după care „opera este muzica destinată prostilor”. Mai degrabă cred ca Platon, că „muzica este o lege morală”, ea dă suflet universului, aripă gîndirii, avînt închipuirii, farmec tinereții, viață și veselie tuturor lucrurilor.

— În cele citeva minute, pe care ați avut amabilitatea să ni le acordăți, am dedus că medicina nu este numai acea definiție de dicționar la care avem cu toții acces. Deci, ce este medicina?

— Eu cred că medicina nu este o știință. Toată lumea spune „științele medicale”. Inexact. Știința se definește prin obiectul ei, or medicina nu are obiect de studiu. Anatomia, da, are trupul omenesc, fiziologia — funcțiile, dar medicina nu. Medicina însă este o artă, fiindcă arta se definește prin rezultatele la care ajungi. Or, încă de la Hipocrate se știe că arta de a vindeca e în funcție de capacitatea medicului. Un medic competent, un artist care urmărește vindecarea, el combină și din fizică și din fiziologie și din farmacologie remediile cele mai bune, scopul lui final fiind să vindece bolnavul.

— Vă mulțumim pentru bunăvoința cu care ați răspuns la realizarea acestei convorbiri.

EMERIC SZEKELY

Amintiri din studenția mea

Gîndurile mi se duc cu 38 de ani în urmă, la toamna anului 1939 cînd, împreună cu cîțiva colegi, absolvenți și bacalaurați ai Liceului Gheorghe Lazăr din Sibiu, am sosit în grup (destul de mare) cu dorința fierbinte de a deveni studenți ai vestitei Școli politehnice din Timișoara.

Trenul, cu schimbări la Coșșa Mică și Arad, a ajuns la Timișoara noaptea pe la ora 12. Primul nostru popas a fost în parcul numit astăzi Central. Nici unul din noi nu cunoștea Timișoara. Eram pentru prima oară în orașul florilor.

Dimineața, plini de frig, am găsit căminul din B-dul Mihai Viteazul (numit astăzi Căminul 1 MV), unde am fost cazați.

Au urmat fiorii concursului de admitere. Din șapte colegi am reușit cinci, doi dintre noi înscriindu-se pentru un an fără examen de admitere la Universitatea Cluj, Facultatea matematică. Și aceștia au intrat la Poli Timișoara în toamna anului 1940, devenind ingineri, ca și noi cei cinci promovați la admiterea din 1939.

Cursurile au început la 15 noiembrie.

La școala Politehnică din Timișoara era obiceiul ca fiecare balic să fie preluat de un „tutore” din anii III sau IV. Eu am fost „preluat” de un student din anul III. Acest tutore avea sarcina de a-l învăța pe balic cum să învețe, la care disciplină trebuie să acorde o atenție mai mare, acum se execută mai ușor și mai repede planșele la disciplina de deseh, cum să te porți în societate, cum să te îmbraci, cum să te comporți la teatru, operă, restaurant, etc. Avea deci rolul de a te introduce în noua viață de student la Poli Timișoara.

Această „totală”, benevolă și liber consimțită activitate de cel în cauză, a fost de un real folos pentru fiecare balic.

Au început cursurile. În primul an disciplinele cu caracter matematic preponderente. Profesorii noștri, titani ai matematicilor românești ca Alaci Valeriu, Tino Ovidiu, Ghermănescu Mihai, ș.a. ne-au copleșit cu metoda de predare, dar mai ales cu conținutul disciplinelor predate.

La disciplina de tehnologie mecanică, prof. Coloman Bakony ne-a introdus într-o „lume nouă”, încă necunoscută de noi.

Sutele de planșe și conținutul lor au început să contureze „meseria de inginer”.

Cursul de rezistența materialelor început cu conferențiarul Ștefan Nădășan (avansat ulterior profesor și ales membru al Academiei R.S. România), d-sa în primul an de predare a disciplinei (după prof. C. Teodorescu transferat la Școala politehnică din București), multitudinea de calcule și lucrul cu rigla de calcul au fost o noutate pentru noi toți.

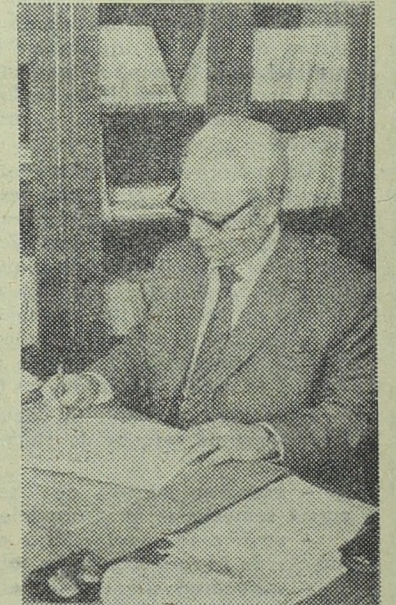
Compența, erudiția și cunoștințele care ne-au fost prezentate de prof. Plautius Andronescu la cursul de Electrotehnică ne-au „paralizat”. A fost nevoie de mare efort pentru a putea urmări cele predate.

Celalți profesori ai noștri, Mănărescu Marin, Bărglăzan Aurel, Pompiliu Nicolae, Zăgănescu Ioan, Alexandru Nicolau și alții, ne-au ridicat cunoștințele profesionale la cel mai înalt grad posibil pentru aceea vreme.

Le port mereu în suflet lucrurile noștință, și activitatea recu- este mereu un exemplu. Lor le datorez formația mea profesională. De la ei am învățat că pentru a da ceva societății trebuie să muncești mult, ordonat și cu pasiune.

Exemplul lor a fost urmat de celelalte cadre didactice mai tinere, de noi toți studenții lor. În munca această colectivă, Școala politehnică pe de o parte și inginerii formați la această școală și care lucrează în industrie pe de altă parte, muncă numită astăzi „integrare”, constă esența prestigiului pe care Politehnica din Timișoara și l-a cîștigat și îl cîștigă mereu, căci integrarea, învățămînt tehnic-produție a fost, este și va fi suportul rezultatelor obținute de ambele părți.

Și pentru că este vorba de amintiri din studenția mea (1939-1944) trebuie să precizez că toată generația mea (și generațiile apropiate nouă) am avut o studenție „de război”. Țara era în război, sacrificiile mari, condițiile materiale grele. Cu toate acestea profesori și studenți am urmat, fără comentarii, un program oficial de 48 ore de curs, lucrări, proiecte, pe săptămîna, timp de cinci ani.

Foarte mulți studenți erau burșieri. Locuiau în actualul cămin 1, M. V. de fapt singurul cămin studențesc din acea vreme. Masa o luam la actuala Cantină 2 MV, care era și singura cantină studențească de atunci din Timișoara.

Noi studenții administram atît căminul cît și cantina.

Noi studenții organizam și activitatea sportivă, activitatea culturală.

Noi studenții dădeam din banii cîștigați și burse unor colegi mai săraci și care nu îndeplineau condițiile de note pentru burse din partea școlii.

Noi studenții făceam „ordine” cu colegii mai gălăgioși sau care se abăteau de la conduita impusă unui student de la Poli Timișoara.

Am trăit cu adevărat o viață studențească, liber consimțită și care m-a format pentru viața din toate punctele de vedere.

Îmi aduc cu drag și cu nostalgie aminte de aceste timpuri, cele mai frumoase din viața mea, căci pentru oricine studenția este cea mai frumoasă parte a vieții sale.

Prof. Dr. Doc. șt. ing.
AUREL NANU

argument

Sistemul unitar de urmărire și de stimulare a pregătirii profesionale a studenților de la Facultatea de mecanică

În cursul primului semestru al anului universitar 1976-1977 Comitetul de partid și biroul consiliului profesoral al Facultății de mecanică a supus unei analize atente și exigente procesul didactic desfășurat în instituție pentru a găsi căile de ridicare a nivelului acestuia la exigențele continue crescînde ale industriei constructoare de mașini a României socialiste, și impetuoasă dezvoltare. Pe lângă numeroasele aspecte pozitive, analiza a dezvăluit între altele faptul că un număr important de studenți nu învață în mod continuu în timpul semestrelor, își pierd vremea cu preocupări care nu au nimic comun cu obligațiile universitare, mizînd pe însușirea cunoștințelor predate la diferite discipline doar în timpul sesiunii deci în mod incomplet, neaprofundat. Cele de mai sus explică în bună măsură rezultatele slabe pe care această categorie de studenți le obține la examene (spre exemplu în sesiunea din iarna doar 47% din studenții facultății au fost integraliști) faptul, că ei în lipsa unor cunoștințe fundamentale temeinice, neînătate sau repede uitate, deoarece nu au fost sedimentate - nu reușesc să se integreze în activitatea de cercetare-proiectare din cursul ultimelor semestre cu reale capacități de creație tehnică. Atitudinea de neglijență față de învățură a unui număr relativ mare de studenți se datorează în primul rînd, faptului că A.S.C. nu a reușit să formeze în toți anii de studii o opinie studentescă intolerantă față de chiul, de comoditate, de lipsă de răspundere pentru propria pregătire profesională. În același timp însă, nu la toate disciplinele predate în facultate se folosesc metode adecvate pentru stimularea pregătirii profesionale continue a studenților.

Ca urmare a analizelor efectuate, începînd cu semestrul al II-lea al anului universitar trecut, au fost inițiate numeroase măsuri pentru eliminarea cauzelor deficiențelor arătate. Unele dintre aceste măsuri s-au referit la intensificarea studiului individual al studenților. În acest context, a fost adoptat cu titlu experimental un sistem unitar de urmărire și stimulare de către disciplina a pregătirii studenților din anii I-III secțiile de ingineri și I-II secțiile de subingineri în timpul anului. În cadrul sistemului au fost introduse :

- testarea din două în două săptămîni a cunoștințelor esențiale însușite de studenți din materia predată la curs,

- examene parțiale de restanțe, programate în cursul semestrelor în perioadele practice.

- verificarea prealabilă a cunoștințelor studenților înainte de fiecare lucrare de laborator,

- verificarea stadiului de elaborarea proiectelor de inițiere la fiecare ședință de proiect,

- reglementarea frecvenței de integrare a studenților la seminar,

- un sistem unitar de reflectare a activității studenților din timpul semestrelor în nota finală.

Prin introducerea sistemului prezentat mai sus, s-a reușit :

- asigurarea menținerii „contactului” studentului cu materia predată la curs, obligîndu-l să citească dar nu neapărat să memoreze în detaliu materia predată la fiecare ședință de curs, înaintea ședinței următoare ;

- eșalonarea efortului de învățare pe un interval de timp mai lung, deci creșterea profunzimii acestui proces, reușind în același timp și sesiunile de examene

- asigurarea primei condiții a participării active a studenților la activități aplicative : cunoașterea prealabilă a conținutului acestora ;

- conștientizarea la studenți a „avantajelor” de care beneficiază la examen cel care studiază în timpul semestrelor și a „dezavantajelor” cu care trebuie să se confrunte cel care nu studiază.

Sistemul de mai sus constituie de fapt traducerea în viață consecventă a unei măsuri hotărîte de o plenară a Comitetului de partid al Centrului universitar Timișoara în urmă cu mai mulți ani. În același timp el se bazează pe experiența pedagogică îndelungată a unor cadre didactice pe „experimente pilot” întreprinse de mai multe discipline din facultate, timp de ani îndelungați, pe cunoașterea unor sisteme similare, care funcționează mai mult timp în țări cu învățămînt tehnic superior de nivel unanim recunoscut (spre ex. S.U.A.).

Astfel spre exemplu, testarea cunoștințelor însușite din materia de curs se face la două săptămîni odată, deoarece dacă s-ar face la intervale mai lungi de timp, proba respectivă s-ar transforma într-un examen parțial sau „lucrarea de control” de tip vechi, determinînd studenții să învețe numai la disciplina la care este programat testul, neglijîndu-și obligațiile universitare la alte discipline. Examenul parțial și restanțele se pro-

gramează în perioada de practică pentru că pe de o parte nu există pericolul perturbării desfășurării altor activități didactice, pe de altă parte, pregătirea acestor probe menține un ritm de învățură continuu. Folosirea coeficientului de calcul a notei finale la examen a fost experimentată de mine și colaboratorii mei de la disciplina de Mecanisme timp de 5 ani cu un succes atestat și de cererea oficială de generalizarea metodei formulată de Consiliul A.S.C. pe facultate.

Aplicarea cu titlu experimental în cursul semestrelor II al anului universitar a sistemului care a trecut a permis tragerea unor concluzii prețioase. Astfel, s-a verificat în practică viabilitatea complexului de măsuri, faptul că majoritatea studenților și a cadrelor didactice au înțeles corect menirea lui. Afirm că eficiența sistemului s-a vădit și în rezultatele la examene, deși nu ne putem lăuda cu aceste rezultate. În același timp s-au putut decala unele slăbiciuni ale sistemului aplicat : numărul prea mare de „momente de verificare” suprapunerii de teste sau examene parțiale restante din cauza „libertății”, de programare acordat anilor de studii, neînțelegerea de către unele cadre didactice a scopului testelor și anume acela de a verifica numai descifrarea problemelor esențiale și nu și a nenumărate detalii.

În urma concluziilor trase, ședința largită a consiliului profesoral din 10 septembrie a.c. a adoptat sistemul îmbunătățit de urmărire a pregătirii continue a studenților pe anul univ. 1977/1978. Acesta prevede programarea testelor din două în două săptămîni numai la disciplinele care nu au examen la sfîrșitul semestrelor respectiv, iar a examenelor parțiale numai la disciplinele care au examen la sfîrșitul semestrelor și obligativitatea prezentării tuturor studenților la aceste examene.

Brigada comitetului central al P.C.R. care a controlat în cursul verii activitatea în centrul universitar Timișoara a recomandat extinderea sistemului de măsuri și la institute, acțiunea hotărîtă de recenta ședință a Biroului comitetului de partid a centrului universitar.

*

Introducerea măsurilor de urmărire și stimulare a pregătirii ritmice a studenților în timpul anului a întîlnit o vie opoziție din partea unui număr de studenți ai Facultății de mecanică. Ca să fim dreți, nici nu ne așteptăm să fie altfel. Discuțiile care s-au purtat în jurul problemei au arătat că măsurile au „nimerit în plin” lovind „interesele” unor studenți slabi și

Adevărul oglinzii

Unii dintre noi ne-am obișnuit să cerem de la societate și să nu dăm nimic, sau prea puțin. Ne-am obișnuit să criticăm însă nu oferim soluții mai bune. De ce ? Cred că înainte de a pretinde ceva, oricui, trebuie să ne întrebăm dacă cererea noastră este întemeiată și absolut necesară, dacă față de cel la care apelăm ne-am achitat de toate obligațiile. Numai atunci o putem face. Cît privește critica, nu este suficient să demascăm anumite lucruri sau atitudini negative ci trebuie să orîtăm și modalitățile prin care ele pot fi înlăturate.

De curînd în cîmine și la cantine s-a trecut la autogospodărire. Știm cu toții că este foarte dificilă funcționarea perfectă de la bun început. Există și fisuri. Trebuie însă să avem răbdare și dîndu-ne perfect seama de toate acestea să rezolvăm din propria noastră inițiativă neajunsurile existente. Dar, nu cu vorba ci cu fapta. Pentru că nimic nu se înfăptuiește cu vorbe mari ci cu acțiuni concrete, acțiuni care au o finalitate. Știm cu toții că nu e ușor, dar este necesar măcar un dram de bunăvoință. Pentru fiecare lucru pe care îl dorim trebuie să luptăm. Nimic nu se rezolvă de la sine.

Toate cele scrise mai sus le cunoaștem cu toții. Din păcate unii dintre noi le clasează în cadrul unei filozofii ieftine, ceea ce nu înseamnă altceva decît a închide ochii și a umbla ca un orb. Nu trebuie să așteptăm pînă la viața le va demonstra adevărul acestor idei, pentru că mai devreme sau mai tîrziu se va întîmpla și acest lucru, ci, fiind uniți, să îi integrăm în sfera preocupărilor noastre. Această unitate este necesară să se manifeste cît mai amplu.

CATALIN ISMAN

mediocri, antrenarea cărora la un studiu continuu se vizează de fapt.

Astfel se afirmă că : studenții nu au timp să se pregătească pentru susținerea tuturor testelor și examenelor parțiale, pentru că trebuie să presteze muncă patriotică, să desfășoare activitate obștească în cadrul A.S.C., să activeze în formații culturale etc. Studenții au venit la facultate pentru a studia la toate disciplinele, în tot timpul anului ; sistemul de măsuri își propune să verifice tocmai acest lucru. Activitățile extrașcolare nu se desfășoară în timpul rezervat studiului individual, ci într-un timp care trebuie scăzut din cel destinat distracției și odihnei.

Se argumentează de asemenea că programarea diferitelor acțiuni de verificare fragmentează procesul de a însuși cunoștințele, exclude posibilitatea revenirii în studiu în vederea adîncirii unora dintre acestea. Măsurile propuse au tocmai menirea să asigure un studiu continuu, la toate disciplinele, măcar la nivelul înțelegerii notelor de curs și a materialului bibliografic fundamental. Nici un om cu logică sănătoasă nu poate argumenta că un stil de însușire a cunoștințelor în cadrul căreia nici nu deschizi caietul de notițe sau cursul tipărit timp de două săptămîni este continuu nefragmentat. Și nu știm de ce testele împiedică vreun student să revină în pregătirea lui asupra unor cunoștințe insuficient însușite ?

Se obiectează că se copiază la teste. Soluția ; să facem să nu se copieze, prin măsuri de îngrădire introduse de cadre didactice și prin manifestarea unei opinii dezaprobatoare și demascatoare a studenților conștienți.

În sfîrșit se afirmă că luarea în considerare a ritmului de pregătire în acordarea notei la examen ar fi contrar principiului după care această notă finală trebuie să reflecte un nivel de cunoștințe la sfîrșitul activității studentului. Experiența arată că numeroși studenți mediocri și slabi și-au însușit o uluitoare tehnică de a învăța în scurtul timp din sesiune o cantitate minimă de cunoștințe, care le permite promovarea examenului pentru că să le uite apoi și mai rapid. Cunoștințele temeinic însușite sînt doar cele care se ciștigă și se sedimentează în timp îndelungat. Reflectarea în note de examen a eforturilor depuse în cursul semestrelor micșorează de altfel componenta de hazard în rău sau în bine („băftă”) a examenului, componentă inerentă situației din anii mici, cînd cadrul didactic trebuie să verifice într-o sesiune pregătirea a sute de studenți.

*

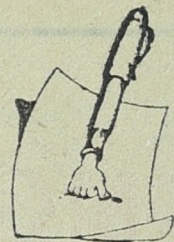
Consiliul A.S.C. al Facultății de mecanică a înțeles de la început rostul măsurilor de urmărire și stimulare a pregătirii studenților, a contribuit la elaborarea și perfecționarea lor, le-a explicat cu răbdare masei de studenți, i-a mobilizat pe aceștia la sprijinirea acțiunii întreprinse.

Nu același lucru se poate spune despre unii membri ai activului A.S.C. de la diferite nivele de responsabilitate. Respectivii cei drept, puțini la număr - neînțelegînd rolul A.S.C. în antrenarea studenților la un efort mai mare pentru perfecționarea propriei lor pregătiri profesionale, cheazășia capacității viitorului inginer, s-au raliat opiniei colegilor lor rămași încercînd să prezinte părerea acestora ca părere a „masei de studenți”. Oare de ce nu înțeleg acești tovarăși că atitudinea lor este anacronică în condițiile în care întregul popor, la chemarea partidului își inzecește eforturile pentru construirea într-un ritm mai accelerat a viitorului luminos al patriei ? Cu ocazia întîlnirii de lucru cu secretariatul C.C. al U.T.C. și Comitetul executiv al U.A.S.C. în 1975, tovarășul Nicolae Ceașescu secretarul general al partidului, atrăgea atenția conducerii studenției asupra necesității eradicării restanțelor, a pregătirii mediocre a unei categorii de studenți. De ce nu se înțelege de toți activiștii A.S.C. că aceste indicații se pot traduce în viață nu numai prin enunțarea unor lozinci, ci prin elaborarea și aplicarea în viață a unor măsuri concrete, inclusiv din categoria celor la care ne referim aici.

Pe paginile a trei reviste „Forum studentesc” au apărut articole, respectiv o notă cu conținut critic la adresa sistemului de măsuri aplicat la Facultatea de mecanică. Departe de-a fi - așa cum le sugera titlul - materiale de dezbateri lucidă, avînd drept scop perfecționarea realistă a unui sistem - deci niște materiale a căror apariție le așteptam cu toții ca ajutoare în munca noastră - articolele la care mă refer s-au făcut eoul studenților inconștienți de la Facultatea de mecanică, autorul lor prezentînd pe un spațiu editorial surprinzător de larg măsurat, argumente, mai mult decît discutabile (a se vedea mai sus), într-un stil incilcit, elucubrant, cu nuanțe vădite de zeflemea (mai ales articolul din numărul 7 (28) 1977). Aș vrea să-l liniștesc pe autorul articolelor - tovarășul Sămîntă - că nimeni nu l-a luat într-atît de serios încît să „constituie o comisie pentru studierea și combaterea cu orice pret a opiniilor lui” așa cum pretinde în articolul sus citat. Ne miră doar clementa colegiului de redacție, care i-a permis să facă din apreciată revistă a studenților timișoreni o tribună a unor idei atît de puțin folositoare.

Prof. dr. ing. KOVACS FRANCISC
Decanul Facultății de mecanică

accente

DESPRE PROBLEMA Nr. 1:

CAZAREA

CU TOVARĂȘUL PRORECTOR EUGEN POP...

Toamna se numără studenții la cazare. Oarecum, situația dificilă existentă la începutul anului universitar a fost înlăturată. Dimineața „cavaleria” atacă facultățile și cu mașina nr. 27 din Calea Aradului și cu troleibuzul 14 din Calea Lipovei și cu tramvaiul 8 din zona I.A.E.M., în timp ce „pedestrimea” trece podul Michelangelo. Pe cînd împreună? Am adresat această întrebare tovarășului prorector Pop Eugen. Răspunsul e cit se poate de edificator:

„Am ajuns la această situație datorită creșterii numărului studenților în ultimul timp într-un ritm neașteptat de rapid. Totuși noi am solicitat de mult fonduri pentru construirea de noi cămine, dar abia la 26 iulie 1977 s-a emis Decretul cu privire la investiția alocată pentru grupul social studențesc. De la această dată și pînă acum s-au făcut proiectele, care, desigur, au cerut timpul de două luni. Investiția aprobată este de 56.600.000 lei și cuprinde: cămine cu aproximativ 2.980 de locuri și o cantină cu 2.000 de locuri. Ea este eșalonată pe o durată pînă în 1980, termen limită. Noi însă ne grăbim, dată fiind situația în care sîntem, de a asigura cazarea tuturor studenților noștri. De aceea am și început cu construirea căminelor. Se fac fundațiile pentru două cămine: unul de 840 de locuri, iar celălalt de aproximativ 700. Primul ne străduim să-l terminăm în februarie-martie și aceasta înseamnă descongestionarea căminelor și mai ales, aducerea celor care stau răsfirați în tot orașul.

Urmează ca și celelalte cămine, cu un număr de 2.000-2.100 de locuri, să fie gata pentru septembrie 1978, astfel încît să nu mai avem probleme care au fost anul acesta cu cazarea. Căminul cu 840 locuri locuibil în martie-aprilie înseamnă o devansare față de plan cu 6 luni. Această devansare este posibilă urmărind 2 factori: 1) colaborarea cu constructorul, care a modificat astfel planurile încît a introdus pentru construcții prefabricate, mărind mult productivitatea muncii; 2) colaborarea cu studenții. Ajutorul lor e necesar și prețios. La trust nu este destulă forța de muncă, pentru a realiza, în termen atît de scurt, construirea unui cămin. Solicit pe această cale colaborarea studenților și cer sprijinul revistei „Forum studențesc” de a îndruma studenții să participe cu totii conștiincioși la munca aceasta. Ii vom chema, mai ales în perioada lor de practică, dar îi solicităm și la muncă patriotică, și-i rugăm să răspundă acestei chemări. Și pînă acum ne-au ajutat studenții de la Facultatea de electrotehnică și de la Instalații, Construcții. Au lucrat în trei schimburi și au făcut treabă bună. Noi le mulțumim pentru felul cum au înțeles și s-au încadrat în activitate. Confortul căminelor noi este altul decît cel al celor existente. Am ținut cont de problema autogospodăririi și am proiectat un fel de apartamente cu 2 camere, cu un hol și un grup sanitar pe care fiecare îl va avea cum și-l va îngriji. Pe lângă aceasta, mai este un grup sanitar comun, pentru fiecare nivel, urmărind astfel crearea unor posibilități multiple de igienă și evitarea aglomerării în orele de vîrf. Camerele, au cinci paturi, cinci dulapuri și nu mai există loc pentru „+2” sau „+1”. Ele vor fi amenajate cu mobilier nou cuprinzînd toate piesele strict necesare unui student.

Vom mai obține niște locuri și de la Universitate care-și restrînge numărul studenților tot mai mult, ajutîndu-ne și la terminarea căminului de la agronomie.

Mai încet, mai repede, dar sigur, situația se îmbunătățește mult în anul care vine. Sper mult în ajutorul studenților”.

... ȘI PE ȘANTIER

Am plecat de la tovarășul prorector pe șantier cu ultima propoziție în gînd. Aici l-am întîlnit pe tovarășul inginer principal Băcescu Vasile de la Facultatea de construcții:

— De ce solicită atît tovarășul prorector

Pop ajutorul studenților, tovarășe inginer? Cu ce vă pot fi ei de folos?

— Cu foarte mult! Uitați-vă și dvs. la fundație, jumătate e gata și s-a făcut într-o săptămînă, iar cealaltă jumătate la care se lucrează acum vrem să o terminăm la sfîrșitul acestei săptămîni. Fundația am făcut-o numai cu studenții, îndrumați de maștri de la T.C.M. Timișoara.

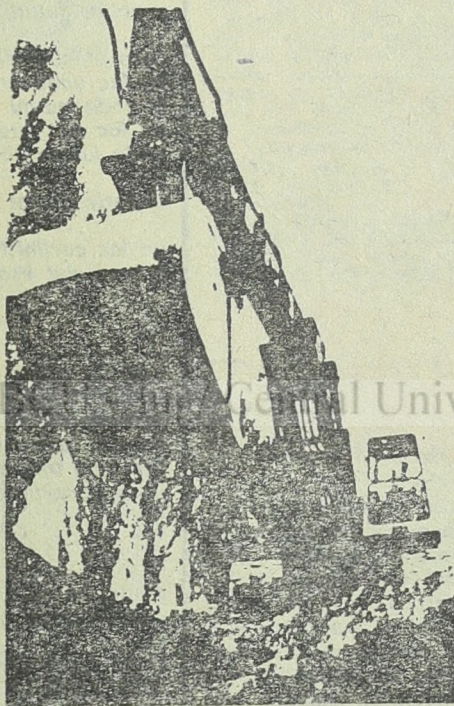
De la trasașul fundațiilor și măsurători pînă la montarea centurilor lucrează numai studenții. Și între aceste operații limită sînt altele altele: săpături de pămînt, aruncarea pămîntului, montarea cofrajelor, legarea lor, turnarea betoanelor, transportul de materiale etc. Avem atîta nevoie de ajutorul lor încît se lucrează în trei schimburi. Din 10 octombrie pînă în 10 noiembrie vor fi pe șantier anul I Instalații ingineri, în număr de 50 din care 40 de fete!

— Cum se descurcă?

— Foarte bine. Sînt harnice, participînd la toate muncile care se fac aici. Cred că în curînd bărbaiții vor trebui să lupte pentru egalitate cu femeile!

— Întîmpinați greutăți din partea constructorului?

— Nu. Trustul a înțeles intenția noastră și necesitatea de a construi aceste cămine cit mai repede și ne furnizează tot ce e necesar pentru asigurarea întregii tehnolo-

logii în condiții optime. Tovarășul inginer Ciutacu din partea trustului își dă un interes deosebit alături de noi pentru a termina pînă în februarie partea de rezistență a căminului C.1, mai puțin finisajul. Restul de trei vor fi gata în septembrie. Toate sînt cu parter plus 5 etaje, 4 cămine așezate în salbă în linia căminelor 2, 7 complex.

Tovarășul inginer Băcescu mi-a prezentat doi dintre studenții care în timpul discuției noastre erau în toilul lucrului. O fată, Terce Florica și un băiat Poștaru Mircea amîndoi în anul I Instalații.

— Nici n-ați intrat bine în anul I și ați și luat cunoștință cu partea practică a meseriei voastre. Cum vi se pare acest început „în miez”?

— Nu e așa greu. Sîntem obișnuiți cu munca: unii sîntem absolvenți de licee de specialitate-construcții, dar nici unora nici celorlalți nu ne e teamă să muncim pe un șantier care înseamnă primul șantier din viața noastră de constructori. Sîntem fete în majoritate, dar nu ne plîngem. Doar cu frigul să putem lupta. Dar îl învingem încălzindu-ne prin muncă. Am lucrat și noaptea. Avem aici reflectoare care luminează tot șantierul și vom mai lucra încă. Acum participăm la umplerea cu pămînt pentru a pregăti montajul centurilor, iar ulterior are loc montarea prefabricatelor.

...Toamna se numără frunzele. Le numărăm pămîntul pe care cad alene și rugini, obosite după un an de legănare. Le numărăm pașii noștri, cînd plini de griji, cînd plini de gînduri, le-am numără noi dacă am avea aceeași răbdare de a numără stelele. Dar nu o avem pentru că tinerețea e iute și cădem în vîltoarea ei, cu entuziasm, contribuind cu muncă, dragoste, dăruire, la veșnica ei frumusețe.

GABRIELA TINTARU-RĂDOI

Fotografie de IOSIF BERWANGER

SĂ-NVĂȚĂM DE LA CEI MICI!

Poate că aceste însemnări nu ar fi avut loc dacă nu aș fi fost, într-o după-amiază senină de toamnă, atras de zgomotele și agitația ce răzbătea de pe unul din stadioanele orașului. Mi-a fost dat să văd grupuri de copii, aflați parcă într-o joacă continuă, întrecîndu-se la diverse ramuri sportive. Entuziasmul și ambiția cu care abordau fiecare probă m-a decis să aflu ce înseamnă joaca lor. Aveam să descopăr tocmai ceea ce constituie paradoxul din titlu.

Integrate organic Daciadei, manifestările sportive și turistice ale pionierilor și șoimilor patriei, cunosc, în școlile generale și grădinițele de copii din municipiul Timișoara, o amploare deosebită. Încă din vacanța de vară, pionierii și șoimii patriei au inițiat o serie de activități sportive, cum ar fi un cros cu o participare de peste 1.000 de pionieri și 500 șoimi ai patriei, competiții sportive la mini-fotbal, inot, tenis de masă, concurs de biciclete și triciclete. Odată cu aceste acțiuni au avut loc și cele incluse în cadrul Expedițiilor „Cutezătorii” și „Asaltul munților”, acțiuni finalizate printr-o expoziție cuprinzînd materiale colecționate în timpul expedițiilor, fotografii, jurnale de expediție. Acțiuni care au oferit pionierilor prilejul nemijlocit de a cunoaște frumusețile patriei, de a participa la o serie de acțiuni de marșaj, a diverselor itinerare turistice. Aveam să aflu de la tovarășa Gomboș, președinta Consiliului municipal al organizației pionierilor, că printre frunzele acestor manifestări pionierești se numără unitățile de pionieri de la școlile generale numărul 3, 9, 22 și 1.

Anul școlar care a început a dat startul unor noi activități, multe dintre ele constituind inițiative la nivel național. La 9 octombrie, cu prilejul deschiderii anului școlar sportiv și pentru pregătire a tineretului pentru apărarea patriei, a avut loc un nou cros, cu o participare numeroasă, atît din partea pionierilor cit și a șoimilor patriei, (alături de colegii lor mai mari, liceenii și studenții), precum și competiții sportive la o serie de discipline, desfășurate pe diverse baze sportive de la școlile generale sau liceele din municipiu. Consecventă sau a atrage cit mai mulți pionieri la întrecerile sportive, conducerea organizației pionierilor a trecut și în acest an la desfășurarea unor acțiuni specifice, punîndu-se un accent deosebit pe participarea largă a elevilor, în cadrul fazei de masă a competițiilor. Este vorba de Divizia școlilor generale, la atletism, desfășurată în perioada 17-31 octombrie pe stadionul

Politehnica, competiție care a dat cîștig de cauză reprezentanților școlilor generale numărul 12, 20 și 7.

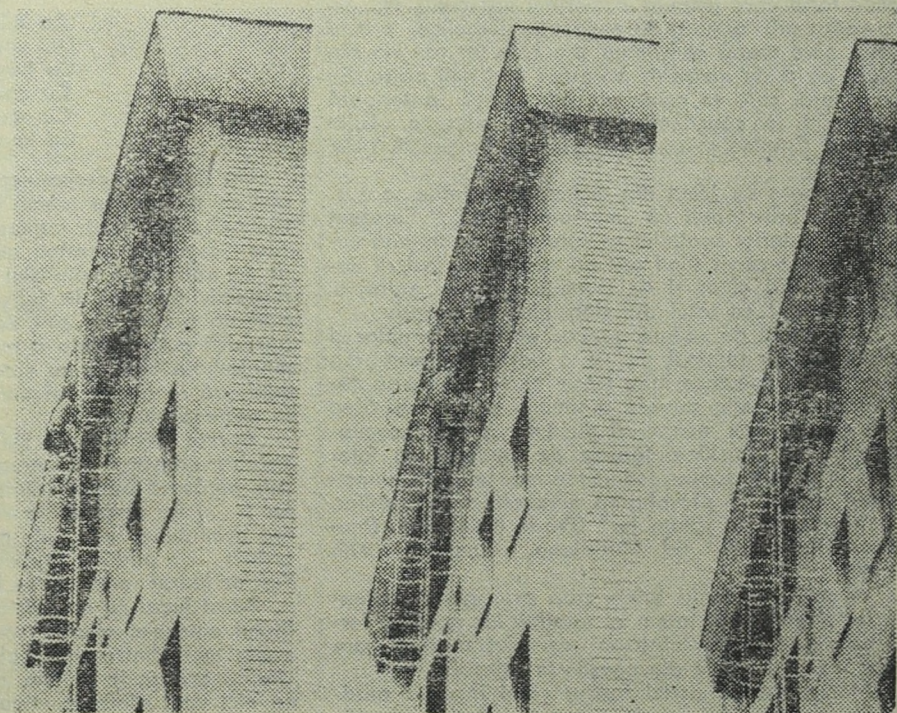
În aceste zile va avea loc deschiderea festivă a Daciadei, ediția de iarnă, care va fi marcată prin acțiuni sportive, în fiecare unitate de pionieri — realizîndu-se astfel participarea largă la faza de masă —, la șah, tenis de masă și, în locurile unde spațiul destinat sportului permite acest lucru, handbal, fotbal, atletism. Concomitent cu această acțiune va demara Divizia școlilor generale la baschet, fete și băieți. Dintre multele inițiative pionierești v-aș îndemna să rețineți cîteva:

Ținînd cont că luna bazele sportive sînt mai libere, această zi a săptămîinii a fost declarată ziua sportului de masă, în fiecare luni desfășurîndu-se competițiile sportive pionierești de amploare. Printre ele e demn de menționat și triatlonul athletic desfășurat pentru elevii din ciclul primar.

M-a surprins plăcut ideea de a organiza, între școlile generale din același cartier, a unor triungliulari sportive, vezi cel intitulat Triungliularul Circumvalațiunii. În perioada vacanțelor se organizează și Cupa vacanței de iarnă, respectiv de vară, organizată în sală sau în aer liber, funcție de condițiile atmosferice. O notă aparte, în contextul competițiilor sportive de iarnă, o constituie Cupa „30 Decembrie” la patinaj viteză, a căruia cîștigători participă la o tabără de profil, de la Miercurea Ciuc.

Sînt rezultate care vorbesc de o preocupare atentă pentru atragerea pionierilor și șoimilor patriei la efectuarea mișcării sportive și turistice, prilej de fortificare a organismului, de educare a voinței, de deprindere a unor norme de comportament sportiv. O preocupare care se bucură de sprijinul organizațiilor U.T.C., a U.J.E.F.S.-ului, care are la bază o conlucrare perfectă cu uteciții și studenții. Cei mari îi învățăm pe cei mici să se joace făcînd sport, le organizăm și conducem acțiunile. În schimb, ei ne învățăm să credem cu toată convingerea în bucuriile și farmecul sportului, în puterea lui de a ne menține mereu tineri, de a ne asigura acel echilibru fizic și psihic necesar vastelor activități cotidiene. Și poate ne învățăm că în multe acțiuni e bine să mai aruncăm o privire și în lumea celor mici unde ideile și faptele au mai multă prospețime. Mai mult ca oriunde, aici, Daciada capătă valențele unei tinereți și participări remarcabile.

G. C.

Făcîndu-și o „intrare spectaculoasă” în căminul 16 C acest student, de fapt, s-a dat în spectacol.

Secvența consemnată de GHEORGHE TARTAN

O interpretare a măștilor

Ca fenomen general al etnosului, cu valențe puternic polarizante – pe de-o parte spre ritual, criptic esoteric, iar pe de altă parte spre exuberant și spectacular – masca este definită de Joseph Gregor „ca un fenomen universal, independent de timp și spațiu” (*Die Masken der Erde*, p. 8).

Socotim că abordarea acestei teme are o justificare multiplă, din care se cuvine să reținem măcar aspectele cele mai importante.

Mai întâi, ca popor, sintem posesorii unui uriaș tezaur folcloric. Acest tezaur nu este însă aiudoma unui zăcămint separat de noi prin inezecite straturi neorganice, inerte; prin impulsuri continue acest tezaur determină o anumită fizionomie a culturii și civilizației noastre, ceea ce nu vrea să se identifice cu părerea puțin măgulitoare, rău intenționată și încă și mai puțin justă după care cultura noastră este de tip folcloric minor și că vrea să sublinieze cu toată tăria că sintem posesorii unui anumit tip de cultură, emanție a unui prototip de mare personalitate, ale cărei valențe nu sînt nici pe departe săvîrșite, necum epuizate. Am fi mai degrabă tentați să spunem că tocmai accentele majore, fundamentale determinate ale unei culturi și civilizații sînt puse de acest tezaur. Situația culturii noastre este încă și mai binecuvîntată.

Pentru că în însăși creația folclorică, istoricește vorbind, literatura populară deosebită de cea scrisă nu s-a confundat niciodată cu ceea a predecesorilor adică în creația comună, nota fundamentală a fost și este creativitatea.

Apariția la noi a cărții lui Johan Huizinga *Homo Ludens – Incercare de determinare a elementului ludic al culturii* (Ed. Univers, București, 1977) atrage atenția asupra unui punct nodal de la temelia marilor fapte culturale. Cuvînt cu cuvînt, J. Huizinga se întreabă cum trebuie să ne închipuim o asemenea transformare în imaginea unei idei naturale primitive care încep cu o trăire neexprimată a unor fapte cosmice și ajunge la o concretizare jucabilă a acelor fapte (op. cit. p. 53).

Cuvînt cu cuvînt, întrebarea ne conduce la o descifrare în fenomenul complex etno-folcloric al măștii așa cum este el în spațiul românesc a celui punct cultural nodal de spiritualitate profundă.

Astfel, multe măști zoomorfe în spațiul carpato-dunărean au fixate în frunte oglinzi, ca figurare a elementului cosmic fapt care are corespondent în basm, cerbul cu piatră nestemată sau cu stea în frunte (motiv poetic ce apare și în colinde).

Ca obiect, masca se conturează tot mai clar, stingînd hotarele între om și animal, reprezentînd și deci, luînd astfel în posesiune o realitate nouă. Iar această realitate are trăsăturile de bază ale totemului. Ceea ce am spus ar putea fi sugestiv pentru a arăta că există aici o „semnificație” intrucitva comună sub aspect genetic măștii și totemului și că această semnificație fiind mereu legată de „lucrurile inele de originea primă a lucrurilor și formelor”, iar aceste forme sînt în sine și pentru sine în cazul de față această formă primă ar fi probabil acea forță care asigură activismul totemului. Nu este vorba prin urmare de elemente simbolice pentru ceva, care scapă conștiinței sau care ies sau vin din afara ei, ci de elemente care fac mai întii parte din conștiință, care se constituie într-o fază anterioară exprimării lor conștiente (cf. pentru aceasta, Gillo Dorfles, *Estetica mitului*, Ed. Univers, București, 1975, p. 97-98).

Analogia cu jocul din misterele amintite se susține aici prin faptul că „momentul juridic” prezent nu este exterior spațiului misterului, forța internă care îl face prezent fiind atît de puternică, încît îl desolidarizează chiar și de semnificația lui normală, absorbîndu-l cu totul din domeniul lui propriu.

Din punct de vedere genetic analogia riturilor și misterelor cu totemul pe de o parte și descifrarea unor relații specifice între totem și mască pot să depășească metode sumare a simplei comparații fiind una dintre căile menite să ducă la „o altă concepție care să considere faptele de analogie ca jalorînd în timp și spațiu, fenomene mai largi de coincidență legate de dezvoltarea generală a societăților, de nevoile și de știința lor” (Pierre Francastel, *Realitatea figurativă*, Ed. Meridiane, București, 1972, p. 60).

În adevăr, relația totem-grup presupune existența forței în primul totem al relației, iar această forță este desemnată printr-un conținut spiritual care face mai întii parte din conștiința arhaică.

Masca devine astfel instrumentul însușirii particulare a factorului magic supus translației semnificînd activismul totemic e asumat de om. Desigur, se poate reproșa acestei ipoteze faptul că reduce apariția măștii la o unică relație, cea cu totemul și, în

același timp încearcă explicarea particularului prin general.

Mai concludente în sensul interpretării propuse sînt două fapte reținute din monografia lui Romulus Vulcănescu (*Măștile populare*, Ed. Științifică, București, 1970).

În jocurile de priveghi din Transilvania de est, Valea Ghiurghiului, arată R. Vulcănescu – (Măștile populare, p. 159) masca demonului morții se realizează dintr-un cerceaf alb cu care jucătorul se înfășoară. Fața și-o pudrează cu făină, după ce și-a estompat unele riduri cu cărbune. Pe cap poartă în loc de coarne două luminări aprinse. Ține în mîna dreaptă o seceră învelită într-un ștergar alb, în mîna stîngă o ulcică cu apă și un pămătuș de busuioac, cu care stropește pe priveghetori.

Masca-costum a demonului morții este însoțită de două măști costum de draci, realizate după aceeași tehnică a măștii. Masca demonului morții dansează un dans fantastic ca o bocitoare, ce glăsuiește cu jale.

Deci masca respectivă apară pe oficiant (și implică colectivul, de efectele demonului morții, după cum, în timpul anumitor ceremonii membrii unui grup totemic, își aplică totemul sau semnele acestuia pentru a intra în relație cu el, sau, în cazuri mai rare, oficiază sacrificarea animalului totemic și îl consumă chiar dacă în mod normal nu se consumă carnea animalelor din specia respectivă, tocmai pentru a-și însuși puterea strămoșului totemic, sau pentru a fi apărați prin consumul ritual al totemului, de pericolul pe care îl reprezintă animalul totemic pentru triburile de vinători.

Al doilea fapt semnificativ în cel mai înalt grad după opinia noastră, reținut de R. Vulcănescu este locul de dominantă ocupat de fenomenul măștii în mentalitatea populară. În cîntecele lor de jale – arată autorul citat (p. 195) bocitoarele seamănau pe mort cu un brad tăiat de la loc pietros și adus în loc mlăștinos de voinici deghizați pentru ca spiritul bradului să nu-l recunoască.

Bocetul spune:

„La mine a minat
Doi voinici din sat,
Cu părul lăsat,
Cu capul legat,
Cu rouă pe față,
Cu ceață pe brată”.

Nu cred în preponderența „figurii de stil,” de aici ca procedeau tehnic deși bocitoarele „se cîntă frumos” adică spun frumos cum nu poate spune oricine; cuvintele acestea aparțin fără îndoială unui rit de apărare a voinicilor măștii. Consider textul respectiv deosebit în sensul de mărturie precis exprimată a ceea ce sînt de fapt părțile de șocantă, agresivă materialitate a măștilor în viziunea omului, mentalității care le-au creat și le prepetuează; se trădează în aceste versuri sentimentul unor legături în ordinea cosmicului.

Aceste ultime fapte vin să confirme în locul lor specific adevărul că „grupurile sociale păstrează sau părăsesc bunuri tradiționale, schimbă sensul lor (...) iar schimbările de funcții au produs mutaarea accentului valoric de pe magie pe îndătinat sau artistic, de pildă” (Mihai Pop și Pavel Ruxăndoiu, *Folclor literar românesc* – București, 1976 p. 102).

Acest lucru nu exclude anumite invariabile ale spiritului omenesc creator, iar fenomenul discutat este poate unul dintre cele mai vrednice de atenție din cîte se cunosc în cultura omenească, care au făcut ca nici unul dintre continuturile spirituale ale acestui fenomen să nu devină sterile, și să se continue mereu la noi și noi direcții ale culturii.

VIOREL BOLDUREANU

Adrian Derlea

A publicat în revistele „Lucefărul”, „Ramuri”, „Familia”, „Amfiteatru”, „Orizont”, (cu pseudonim). Scrie o poezie concretă a cotidianului, a lucrurilor mărunte. Transcrierea (programatic) „rece” a stărilor, refuzul lirismului, descrierea obiectivă, sînt trăsăturile majore ale modalității de investigare poetică pe care o propune (distinctă în peisajul liricii „tinere” prin „fronda” și intenția ei demitizantă).

M. B.

REFUGIU

dincolo de rîu în iarba înaltă care m-ascunde foarte bine

unde pot zăbovi clipele cînd nu trebuie să spun o vorbă

urmărind soarele cum trece peste mine de la stînga la dreapta

fințarii

cu mult mai mici decît trîlurile lor estivale și vreun-îluture cum se așează pe-o buruiană frumos înflorită

ca o plăcere de a nu avea nevoie de ceva un loc unde n-am nici o obligație și unde nu-mi este necesar vreun act de identitate un loc pe care-l pot părăsi oricînd

unde lumea sînt terburile din jur și-un petec de cer schimbător

departe de tot ceea ce face viața frumoasă sau imposibilă

un loc cu liniștea greu de crezut a unui vînt ușor care nici măcar nu atinge.

NOAPTE

cete de beznă se-nghesuie sub plopi miezul nopții e o văduvă tînără se-aude un pian colindînd strada pe sub ferestrele cu obloanele lăsate așa cum trec melcii peste poteca din grădină încet ca o nerăbdare abia stăpînită.

CUVINTELE NECESARE

pentru ce nu am făcut astăzi nu voi aprinde luminări escadroanele deplîngerii trec pe lingă mine dar mă fac că nu le văd chiar dacă vinerea-i mai scurtă decît joia de-acum cocor rătăcit ceea ce vreau să construiesc eu nu se poate face

deși neconținut se sacrifică Ane legendare o zi pur și simplu o zi fără răsărit și fără seară pentru nevoia de a pune unul lingă celălalt cuvintele necesare uneori viața e pîrjolul unui rug imens sau o povară prea grea pentru umerii vremelnicii alteori ea-i doar o femeie nestatornică boare cînd caldă cînd rece.

CONVIEȚUIRE

strada îmi ia vorbele și mi le-ntoarce pe toate părțile eu știu că nu înțelege nimic deși se face că pricepe dacă vin acasă seara tîrziu ea vede iar ochii ei de mahalagioaică știu cînd mi-e sufletul vișin înflorit

și cînd mi-e corb flămînd într-o vreme am încercat să conviețuim să ne dăm binețe și să nu întoarcem capul unul după celălalt acum mi-e egal o las să vadă și să crească ce vrea ca pe-o văduvă cu trunul încă lierbînt.

Iona Dobocan

ACEASTA E PACEA

Pacea e pămîntul arat și săpat și doinele ce le țoșnește grîul pacea-i cărarea ușor șerpînd pacea e casa pe deal nou-noușă construită din dărmături pacea e logodnicul și logodnica și grîu de aur pe ogoare pacea e aripa albă din suflet pacea e bicicleta copilului tău pacea e floarea roșie din inimă aceasta e pacea.

Mantă

Stă
toat
și v
cu o
Din
lși
asu
să
mai
din
mai
ba
din
Stă
Dun
și s
sint
miș
prin
țint
cu o
Intr
iarb
și lu
tot

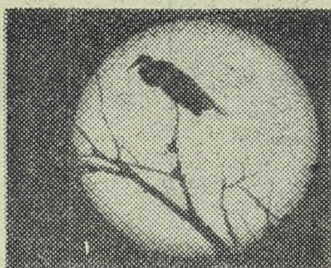
Pasărea b
Am scos c
am privit-o
Era însă u
încît nu m
Am aband
Întîi a într
apoi clarul
și toată ne
Pămîntul în
Cerule și m
care se fo
Aripile se
Colivia a c

În vi
- Tă
aces
apoi
Intr
Mi-o
sing
și lu
merg

Lucr

Știam cînd ai trec
Ca o amiază dor
Cît de adînci vor
După plecarea ta

GUST AMAR În lumea capitalului

ROLF DIETER BRINKMANN (1940-1975) a fost unul dintre cei mai talentați tineri poeți vest-germani. El și-a găsit moartea într-un accident stupid; traversind o stradă din Londra a fost călcat de o mașină, asemenea poetului american Frank O'Hara care i-a servit drept pildă și ale cărui poezii, „Lunch Poems” le-a tradus în limba germană.

Născut în anul 1940 la Vechta, a avut o copilărie traumatizată și a frecventat un gimnaziu plictisitor. Acest mediu dușmănos literaturii s-a schimbat odată cu schimbarea domiciliului — la Köln. Stabilindu-se într-un mediu citadin stimulator pentru spiritul poetului, în 1962 încearcă să-și scrie primele povestiri. Primul său volum, „Was fraglich ist wofür, apare în 1967. Un sentiment de entuziasm protestatar îl cuprinde cu prilejul mișcărilor studențești din 1968. Apare volumul „Die Piloten” (Piloții). Poeziile din acest volum reflectă tendința liricii pop. Tot în 1968 apare și primul său roman „Keiner weiss mehr” (Nimeni nu știe mai mult). În romanul său cit și în cartea de poeme „Gras” (Iarba), apărut în 1970, apare un element nou, o adâncă senzualitate. Cinci ani nu a mai publicat nimic. Mizeria materială îl cuprinde tot mai mult. Trăiește în de-cursul acestor ani din burse care i-au fost oferite în Italia, Anglia și S.U.A. În 1975 își publică ultimul său volum de versuri: „Westwärts 1&2. Gedichte” (Spre vest 1&2. Poeme). Aici se regăesc multe din elementele caracteristice liricii sale: peisajul citadin, reclamele, aglomerarea urbană, biciclete, supermagazine, filme, ilustrate, songuri și bluesouri, iarba slabă, mașina de stors portocale etc. Totul petrecându-se într-o țară a consumului.

O zi înaintea morții sale a participat la un festival de poezie din Cambridge. Și-a pus toate speranțele în acest festival crezând că-și va putea îmbunătăți situația financiară mizerabilă. Moartea prematură le-a curmat pe toate.

OTTO WILLIK

MAȘINA DE STORS PORTOCAL

se învîrte. E bine, că barmanul
privește în primul rînd părțile goale ale
unei fete, care bea un pahar de ceai

rece. „Este foarte cald aici,
nu”?, spune el, o întrebare, care
decorează puțin localul,

ce mai? Ea era un corp
puternic, și, cînd întinde
mîna, cu paharul pe care-l

pune înapoi pe placa de sticlă,
sub braț o pată
transpirată și păroasă, ceea ce schimbă

localul pentru moment, însă nu și
gîndurile. Și fiecare vede că-i
face plăcere, să se miște

în acest fel, ceea ce după
o pauză lungă îl răscolește pe
barman, în vreme ce doar ventilatorul

se poate auzi, ca
întotdeauna, sau ca de obicei, la
acest timp al zilei.

NA, OARECUM

Oamenii nu-șteleg o
inmormintare, oamenii sînt cruzi.

la cițiva oameni și așează-i,
trîguroși cum sînt,

în jurul unui foc de hirtie veche
de împachetat. Oamenii bat

din palme, oamenii se gîndesc
la altceva decît la foc

poate se gîndesc la,
să zicem, poarta, după ora 22,

care trebuia închisă, poate la ceva
tăiat, poate la...

Na, atunci împachetați-vă vechea marfă
ce a fost cîndva

corp, îndoindu-se la intrarea în
casă, în colț, unul

ține înaintea-i o cîrpă neagră,
dacă cineva în acest

moment intră în casă, unde sînt
bicicletele, și atunci vaea.

Traducerea din limba germană de

DOINA PAȘCA și OTTO WILLIK

Cum s-ar așterne umbre mai întii,
La început cu irizări de lună,
Și cum apoi, cînd n-ai să mai revii,
Pe continentul meu se va isca furtuna.

De-atunci incerc fără folos,
Cînd îmi trimiți culoarea dor să mă inunde
Să pot să mă înalț în zbor de albatros,
Zburînd spre cer și renăscînd din unde.

Să nu te mai aud venind am ridicat
În mine-un zid brăzdîndu-mă-n două
Să pot să uit în care parte te-am păstrat
Dar tu, Lumină grea, te-ntorci în amîndouă...

„Memoria apei”

IOSIF BERWANGER

Dorin Ștefănescu

ZENON LA CITIUM

Spre alte astre focul se cere
logosul pur germen inform
sămînță clădită-n lumină,
pe trupuri imense de nuferi ce dorm
ah iscodirea în somn se strecoară
prin porii deschiși în bălți de durere
lunecă stelele cu pielea de ceară
pe margini de noapte culcate-n cădere
se-mpinge hotarul spre bolți rătăcite
brazda supusă cu rivnă și sîrg
pîlpiie tainele-o clipă rostite
se sting apoi pe ramuri în pîrg.

Că ne apropiem de opera literară cu o înțelegere a unui sistem admis dinainte ne poate dovedi și faptul că nimeni nu a avut vreodată pretenția să vadă într-un personaj mai mult decît imaginea ideală, sau la fel pare puțin posibil ca imaginea mentală a cititorului despre un personaj să nu apară, împiedicată fiind de aspectul formal al frazei, de valorile stilistice ale cuvintului, iar în locul imaginii dorite de creator să apară o simplă înșiruire de valori morale, sociale fără finalitate.

În mintea cititorului, în timpul procesului recepției se recrează universul operei pe baza acelor structuri acceptate de care am amintit, acceptare care face în fond posibilă comunicarea literară.

Termenul de acceptare trebuie înțeles ca o raportare în esență asemănătoare la niște valori estetice, stilistice, morale etc., și care se stabilește între creator pe de o parte și receptor pe de alta. Operația aceasta ar duce la uniformizarea recepției, însă diversitatea și viața intensă a operelor autentice stă în diversitatea universurilor subiective în care se reflectă și la care se raportează.

Literatura programatică

Pe de altă parte, în momentul în care autorul modifică prin opera sa un echilibru existent în structurile literare anterioare, intensitatea recepției gestului este legată pe de-o parte de violența dezechilibrului pe de alta, de transpunerea situației nou create la realitate.

În acest caz se pare că există un flux continuu în timpul lecturii care se îndreaptă mereu spre realitatea din lumea ficțiunii. În virtutea acestei raportări, opera literară tinde să cîștige credibilitatea lectorului, înțelegînd prin credibilitate (Vraisemblance) o cit mai apropiată imagine de realitate.

Dar literatura nu se poate suprapune realității, fiind constrinsă unui sistem, unor structuri. Cum s-ar depăși impasul? Numai negînd sistemul, lucru care s-a și încercat prin conceptul de non-literatură — aici, însă, paradoxul este evident, literatura neputînd exista în afara a ceea ce-i este fundamental.

Odată acceptată determinarea aceasta, creatorului îi rămîne doar posibilitatea apropierii celor două sisteme, ficțiune și realitate, tendință care duce la inovațiile în planul structurii, la lupta afirmării personalității artistice.

Prima posibilitate în afirmarea personalității literare a degenerat după o jumătate de secol XX, pînă la anulare, la destrămare. Aventurile estetice au dus în revolta lor nihilistă pînă la anularea literaturii, a cuvintului, a monimei ordinii. Însă în evoluția literară a oricărui rezvrătit estetic de la ostentația dadaistă a lui Tzara și pînă la lumea voit irațională și delirantă a lui Ezra Pound, reîntoarcere la o anume rațiune estetică, demonstrează necesitatea ordonării, înteleasă ca o restabilizare, la un alt stadiu.

Evoluția literaturii duce mereu de la aceea descompunere a ordinii clasice spre „meandrele labirintului manierist”, cum a spus Gustav René, Hocke, instituindu-se astfel din destrămarea primeia o alta superioară estetică.

În această continuă transformare evolutivă creatorul veritabil își propune sieși și mai apoi lumii un univers căruia să-i rămînă credincios, considerăm aceasta o primă fază în adoptarea programului literar. Acest fapt duce la diferențierea unui roman dostoevskian de exemplu, față de un altul proustian, fiecare oferind o anume concluzie asupra problemelor fundamentale ale cititorului, viață, moarte, dumnezeire, etc.

O altă latură a problemei privește situația scriitorului în contextul mult mai larg al mediului social. Prin apartenența scriitorului la o anume societate, prin participarea sa la împrejurările istorice, acestuia i se impune un anumit program social, angajant. O literatură atemporală și antisocială există doar în măsura în care se derulează principii și norme valabile și egale cu ele însele dincolo de timp și de evenimente, dar să nu uităm că atitudinea creatorului în fața lor nu poate fi decît necesar determinată de factorii de apreciere ai contemporaneității sale.

Aceasta nu înseamnă că opera literară este înghițită și sufocată de circumstanțele și imperativele de moment al epocii. Adevărata și veritabila operă literară din toate epocile își păstrează o anume distanță față de ceea ce i-ar stîrbi originalitatea.

Îndrăznesc să afirm necesitatea, dincolo de voința creatorului, a literaturii cu caracter programatic, neuitînd totodată că valoarea literară rezidă într-un ciudat joc de evitare a extremelor, joc care asigură mereu o originalitate și o distanțare de platitudine a operelor literare de geniu

VIGHI DANIEL

POETICI ROMÂNEȘTI

Prin acest volum, Olimpia Berca oferă specialiștilor și deopotrivă maselor largi de cititori, interesați de problemele limbii și ale culturii noastre „cea dintii antologie a cercetărilor românești dedicate versului, unora dintre principiile de alcătuire a poeziei „in-seși” (p. 27).

Într-un context caracterizat prin lipsa unei investigații istorice ample a prozodiei românești, lucrarea — singulară în literatura de specialitate — răspunde unor necesități acute. Valoarea științifică a cărții se conjugă cu importanța culturală a întreprinderii autoarei. Căci relevarea existenței rodniciei tradiții românești de versologie, insuficient cunoscute până astăzi, dar pe temeiul căreia, așa cum demonstrează sinteza teoretică introductivă, au înflorit studiile actuale de știință a versului la noi, are semnificația unui adevărat act de cultură. Sint puse astfel în lumină opinii care, dincolo de inevitabilele naivități, se dovedesc „moderne”, prefigurând investigații viitoare, sau anticipând prin G. Barițiu, Heliade-Rădulescu, Al. Macedonski, G. I. Ionescu-Gion, N. I. Apostolescu, idei impuse ulterior circulației europene de formalisti ruși (V. Jirmunski) și de personalități ca Maurice Grammont, Jan Mukarovsky, Ladislau Gáldi, Marie Kavková. Textele (articole, studii cu pronunțat caracter teoretic — aparținând lui C. Conachi, G. Barițiu, N. I. Apostolescu, sau altelei aplicative, didactice — semnate de Radu Meledon, Ștefan Petică, Ov. Densușianu) judicios selectate de autoare se înalță firesc, oferind imaginea drumului străbătut de teoria românească a versului, pe parcursul a mai bine de trei veacuri.

După părerea cercetătoarei timișorene, se disting patru momente, în procesul complex de devenire a prozodiei românești: I) etapa prozodiilor dogmatice, clasice; II) etapa constituirii poezicilor independente; III) etapa cuprinderii teoriei versului în ansamblul cercetărilor de stilistică; IV) etapa actuală a științei versului. Evoluția are deci ca punct final constituirea științei versului românesc, de astăzi, disciplină de sine-stătătoare, cu o metodologie și o bază teoretică aparte, ghid sigur în înțelegerea varietății stilistice a poeziei contemporane. Respingând prejudecata, îndelung înrădăcinată, despre dezvoltarea versului românesc independent de teoria lui, construcția teoretică a cărții se constituie într-o pledoarie convingătoare pentru imbinarea reciproc avantajoasă a teoriei versului cu practica acestuia în cultura românească. Extinderea și nuanțarea investigațiilor teoretice asupra versului sint cuprinse adesea în momente semnificative, punctate de opiniile unor cunoscute personalități poetice: C. Conachi (autorul primului tratat autohton de poezică: *Mesteșugul stihurilor românești*), Budai-Deleanu (creatorul celui dintii sistem original și unitar de teorie a versului în cultura românească) sau ulterior, Macedonski (inițiatorul unei direcții noi în teoria românească despre vers).

Nota asupra ediției, prezentarea succintă a fiecărui autor în parte, care precedă textul propriu-zis, bibliografia problemei, referitoare la perioada în discuție (1673-1918), contribuie toate la sporirea gradului de „funcționalitate” a culegerii.

Prin orientarea clară și capacitatea de sinteză, dublată de spiritul analitic, prin bogăția informației pe care o oferă, prin stilul limpede și elegant, cartea Olimpiei Berca se impune ca un studiu de certă valoare științifică, întregind firesc seria studiilor elaborate de Colectivul de poezică și stilistică al Universității timișorene. Prin sentimentele care o animă, ea reprezintă, în același timp, un cald omagiu, închinat strădaniei unor precursori merituoși, slujitori demni ai limbii și literaturii naționale.

cercet. st. DOINA BABEU

Momentul apariției volumului de debut al lui Gabriel Chifu a fost cunoscut ca moment de excepție în lirica noastră tină. Gabriel Chifu este însă depășit (în privința dorinței de a anticipa) de alți poeți tineri care au așezat (sau le-a fost aminată) șansa apariției editoriale (mă gândesc la Ion Monoran, Adrian Derlea din Timișoara, sau la clujenii: Emil Hurezeanu, Viorel Mureșan și alții). *Sălaş în inimă* este, neîndoielnic, o replică la atâtea și atâtea cărți de poezie care apar pe piața noastră literară. Sensibilitatea lui Gabriel Chifu este originală și de multe carate, refractară însă noilor experiențe poetice (europene și de aiurea). Nu am avea nimic împotriva influențelor din Rilke, Holan, Blaga, M. Sorescu (cel din primele volume), N. Stănescu, E. Jebeleanu, dacă ele nu ar fi de multe ori insuficient asimilate. Sensibilitatea lui lirică face posibilă o per-

UN „PROPĂVĂDUITOR AL CREDINȚEI ÎN ROUĂ”

mănentă stare de reverie, de mirare. Această stare este dispusă a face din sine, într-o voluptate poetului, matricea decantării. Exaltarea trăirilor, învăluirea lor în metafore cu grea încălțură lirică sint făcute cu detașare. Sinceritatea lui își refuză alta condiție: din repetatele / mele încercări de a scoate / flori de cireș pe gură / nu rămân decit niște stropi febrili de sînge / ce cad în iarbă luminînd / (Ceea ce am uitat). Această aptitudine este cultivată cu somptuoșitate. Tonul este grav și condescendent, gesticulația patetică (uneori teatrală) versul direct, îndeez limpede, clară. Exprimarea este făcută într-un limbaj luxos, voit frumos. Lacrimile, privighetorile, florile, semintele, ingerii, aștrii, roua sint cuvintele preferate. Iubirea, moartea, părinții, strămoșii, condiția cetățenească a poetului: temele favorite ale acestui poet.

Toate poemele sint niște alegorii înrudite cu parabola, niște demonstrații lucide. Ceea ce le salvează este spontaneitatea expresiei, pentru că ele (poemele) urmează aceleași (cîteva) căi metodice. Organizarea (structura) lor este foarte asemănătoare. Din cursa formulei îl salvează, (nu întotdeauna) sublimarea stărilor de neliniște, ridicarea lor în zonele de grație. Cartea conține poezii memorabile: *Succesivii salcimi, Ceea ce am uitat, Prețuri, Scară, Către prieteni* etc. Sau versuri ca acestea: pune-mă să trec prin primăvară / cu mormintul pe umăr / (Invoacă). În ambele cicluri ale cărții, *Sălaş în inimă* și *Îndeletniciri de noapte*, tema dominantă rămîne condiția civică a poetului. Orgolios în umilitate, „personajul liric” trăiește pe o baricadă vie făcută din carnea și din suflul său, își sapă sălaşul în inimile noastre încă de cînd sintem prunci, este arătat cu degetul pentru că nu știe să ție în mină decit rouă, gesturile sale sint însăși mișcările aștrilor, el este soarele nostru de serviciu, iarba noastră zilnică, nu va muri niciodată, ne așteaptă totdeauna pregătît, atent, are oricînd o mină liberă pentru noi, și putem cere rouă, un nestăvilît avînt mizantropic îl caracterizează, avîntul mizantropic fiind o modalitate de abordare a existenței din punctele ei uzurpatoare: „Cine mă îndeamnă / hai plouă peste cetatea asta și eu / îl ascult și în zori mă trezesc / rînit și pierdut și zdrențuit că trebuie apoi / să umblu veacuri în șir ca să mă găsesc / să mă refac, cine / (Noaptea și zilele mele).

Explozia afectivă, magnificarea asociațiilor, dilatarea dramatică a discursului au ca sursă o stare de urgență a participării (uneori cu febră cosmică) la viață. Sensibilitatea lui Gabriel Chifu este nouă dar nu novatoare. Mulți poeți ai noștri sedusi de apariția în revista sau editorială uită de propria noastră tradiție (a pionieratului, a anticipației).

MIRCEA BÎRSILA

Cultura și sexul *)

Prelucrarea teoriei marxiste pretinde cercetarea unui uriaș complex de probleme, care cuprinde cele mai variate păși ale vieții omenești. Unele din ele sint studiate detaliat, altele apar ca obiecte de discuție, în al treilea rînd (ele devin tot mai puțin) reprezintă „punctele albe” specifice. În rîndul acestora din urmă intră și conduita intimă. Ea este prin excelență individuală și în același timp — fenomen social. Societatea influențează asupra caracterului legăturii sexuale. La rîndul său în societate multe depind de caracterul relațiilor dintre bărbat și femeie. Relația nemijlocită, necesară a omului cu omul este relația între bărbat și femeie. În această relație estetică de gen, relația omului cu natura este în mod nemijlocit atitudinea lui față de om, iar atitudinea lui față de om este în mod nemijlocit relația cu natura (atitudinea față de natură), menirea lui specifică naturală. Pe baza acestei relații, prin urmare, se pot aprecia gradele culturii generale ale omului (K. Marx și F. Engels, Opere din tinerete, M. 1956, pp. 387). Problema studiată de sociologul teoretician poate să intereseze sub diferite aspecte. Printre ele urmează, după părerea noastră, să se desprindă în special următoarele 4 aspecte:

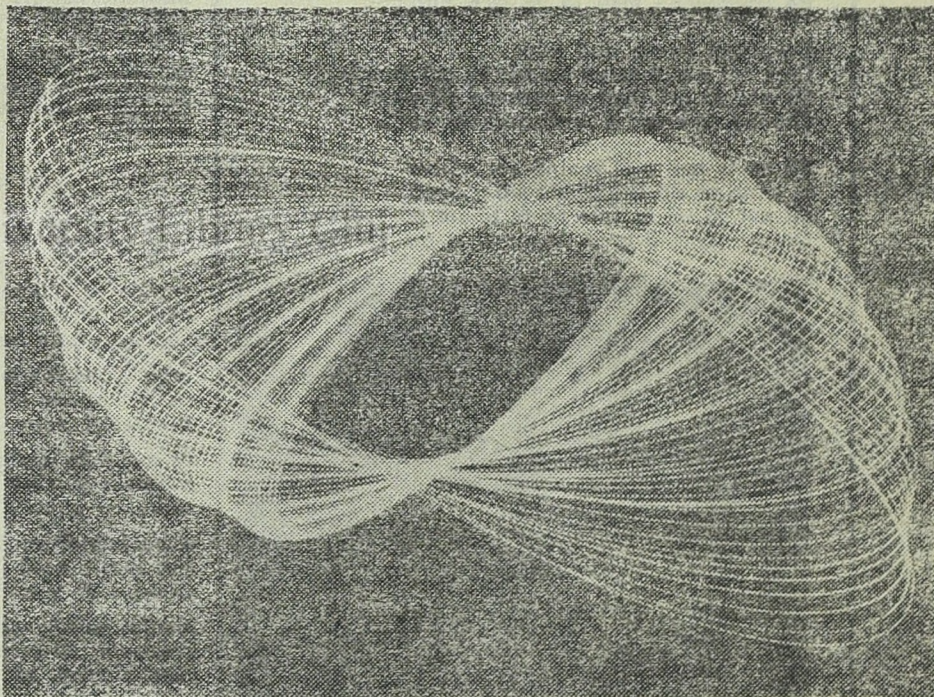
1) Reproducția genului. „Conform înțelegerii materialiste, momentul determinant

de căsătorie familială la fel ca la popoarele primitive, așa și la animalele superioare.

3. Lupta politică. În condițiile societății bazate pe clase antagoniste cea mai frecventă contradicție socială capătă o nuanță politică. După cum vedem, procesele care se petrec în vest nu duc la înlăturarea lipsei de armonie între sexe, în unele aspecte ele chiar o și accentuează. Dacă se deviază de la exagerarea extremismului feminin, atunci trebuie reținut că lupta femeilor pentru drepturi politice egale și astăzi constituie o parte a luptei generale pentru democrație.

Ca și pînă acum cuvintele lui August Bebel răsună actual: „Pe femeie și pe muncitor îi unește aceea că ambii sint asupriți” (A. Bebel, Femeia și socialismul, M., 1959, p. 40).

4. Viața personalității. Dezvoltarea armonioasă a omului presupune satisfacerea tuturor necesităților lui. Inferioritatea și în alte domenii, duce la conflicte în relațiile cu ceilalți oameni. De aceea societatea e interesată de o viață sexuală normală a individului. Individul însuși e interesat cu atît mai mult în aceasta. Schnabel (R.D.G.) subliniază, că „rolul de bază al sexualității omenești constă nu în

în istorie este în calculul final producție și neproducție nemijlocită a vieții. Însă ea însăși, pe lingă aceasta, este ambigenă. Dintr-un punct de vedere — producerea mijloacelor pentru viață, din alt punct de vedere — producerea omului însuși, continuarea genului”. (K. Marx și Fr. Engels op. vol. 21 pg. 25-26). O societate e interesată de procreare alta nu. Suprapopulația ca și căderea pronunțată a natalității, impune luarea măsurilor corespunzătoare (de stăvilire și stimulare). Teama în fața procreării, ca și tendința spre ea, nu poate să nu influențeze asupra caracterului relațiilor între sexe.

2. Antropogeneza. În special un rol important a jucat „producerea omului însuși” în etapele timpurii ale procesului de formare a societății. La majoritatea genurilor vii, care se înmulțesc pe cale sexuală, apropierea masculului și femelei are loc într-o perioadă determinată, destul de scurtă. Numai primatul constituie în această relație o excepție. Cu apariția acestei grupe natura a trăit „explozia sexuală a masculilor — maimuța nu cunoaște limite sezoniere. Doar undeva în zorii apariției genului omenesc la această hipersexualitate se suprapune primul friu cultural — interzicerea incestului. Cum s-a petrecut aceasta? Ce influență a exercitat asupra antropogenezei? Un răspuns definitiv la aceste probleme pînă acum știința nu a dat. Răspunsul e îngreunat de motivul că datele etnografice cele mai noi vorbesc despre diversitatea formelor

a procrea, ci în aceea de a crea o unitate adîncă între bărbat și femeie și să servească satisfacerii cerințelor fizice și morale”. (S. Schnabl, Bărbatul și femeia-intimi, 4 Aufl Berlin, 1972, s. 275).

(În R.D.G. se editează o mare cantitate de literatură de popularizare științifică, care cuprinde diferite aspecte ale vieții intime. În afara cărții lui Schnabl mai numim: K. Dietz și P. Hesse — „Dicționar de sexologie”, Rudolfstadt 1971; „Căsătoria noastră”, ed. 4, Leipzig, 1971; R. Neubert „Cartea nouă despre căsătorie”, ed. 3, Rudolfstadt, 1970).

Din aspectele enumerate ale problemei alegem pentru analiză numai unul — ultimul, cel mai caracteristic. Și anume el mai mult decit toate abordează subiectul „revoluției sexuale”, chiar el mai puțin decit toate ne apare obiect de analiză științifică, cu toate că la timpul său prioritatea, în nouă poziție a problemelor sexului a aparținut savanților sovietici. (vezi: S. Golosovkep „La problema despre viața sexuală a femeii contemporane”, Kazan, 1925; C. Golosovkep, „Viața sexuală a bărbatului contemporan”, Kazan, 1972, A. Zulkind „Educația sexuală”, M., 1930).

Traducere de ADAM HILDE
Grafică foto de JOZSI BARTA

* După Secția de materialism istoric a Institutului de filozofie A.N.U.R.S.S. Secția de filozofie a Institutului de informații științifice a științelor sociale A.N.U.R.S.S. (Continuare în numărul viitor)

Ō... (szemek)

Ilka egyetemista leány, első éves elektrós.

Egy Maros-menti kisvárosból származik, ezért aztán ha sietve beszél, sok szót székölyül mond. Eleinte nem nagyon tetszett neki a város, de ahogy múltak a hetek mindjobban megszerette. Hol volt ő még attól, de azért arról álmodozott, bár ide kapna kinevezést.

Érdekelte a sok ember. Milyen jól megférnek románok és magyarok, németek és szerbek... Egyik kolléganője is szerb, a Ljubica. Barátnők lettek hamar és megismertette vele a város rejtettebb zugait, amelyek nagyon jópofák csak szinte el vannak bújtatva.

Egyik este éppen barátnőjétől ment haza, megvárta a villamost, bár meleg volt meg sokan is voltak (itt a cipőgyár — magyarázta Ljubica), de fáradt volt nagyon.

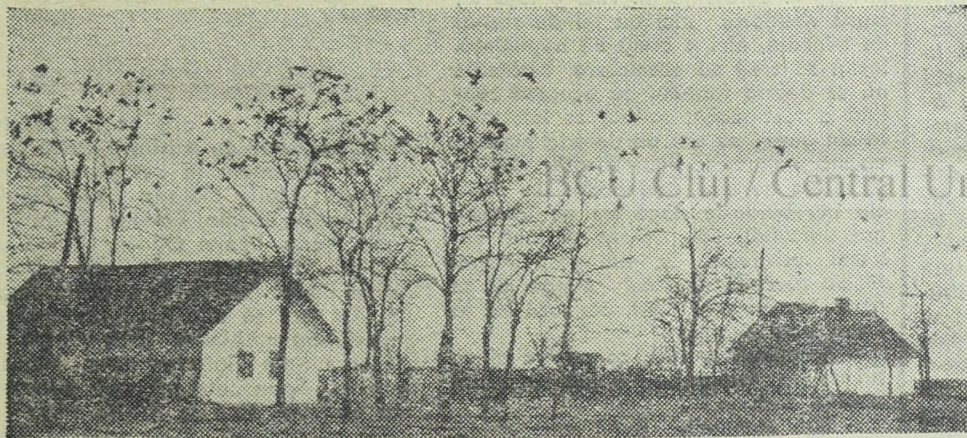
Igaz, leülni a járműben sem lehetett, sőt a hirtelen induláskor egyensúlyát veszítve oldalt lépett, egyenesen valakinek a lábára.

— Bocsánat — mondta, felöltve a legkellemesebb mosolyát. Azután nevetnéskéje támadt, mikor látta a „megsértett személy”, egy fiú hirtelen arcjátékát. De az úgy nézte, hogy elfordult: mi vagyok én, kirakat, még jó, hogy a száját nem látja el.

Később mintha csak unatkozva körülnézne, csak visszapillantott a fiúra. Az már azonban olyan kedveskedve nézte mintha legalább három éve ismerné. Ez tetszett is meg nem is Ilkának. Most mindjárt mond valami marhaságot, megpróbál leszólítani — mosolygott magában, hogy milyen jól ismeri a stílust.

Ekkor támadt valakinek a jó ötlete, hogy kinyissa a szellőztetőt, és a betörő friss levegő játékosan végig borzolta az utasokat. Ilka kacéran a hajához nyúlt, hogy megigazítsa, mikor a tehetetlenségi erő, a fékezéstől meg-ingatta... A rúd után kapott, a fiú meg az ő karja után, a szemtelen, és most jön a szöveg gondolta és mosolyogva várta, hogy azután jól letorkolhassa. Am az komolyon nézett... a kezére. És ott... Te jó ég, csodálkozott el, a Ljubica nővérenek a karikagyűrűje, hogy elfelejtkeztem róla. Most vissza kell menjek, gondolta mérgesen. Még jó, hogy a villamos körbe megy és visszavisz. A leszállással járó tolongás után figyelt fel csak hogy a fiú eltűnt. Né, leszállt és milyen bánatosan bámul fel rám. Sajnálkozva nézte meg, ha te olyan naiv vagy fiacskám, hogy inkább a gyűrűnek hiszel, akkor... agyó!...

Köteles Gyula

TITELLOS

НОТЪ

in unserer stadt
gehen viele leute baden
meist tun sie das im sommer
dann scheint die sonne
am thermalstrand
streunen die meisten herum
es ist schön dort
im ganz warmen wasser
plätschern
die onkel und tanten
manche baden auch im kälteren
wasser
das bassin ist gross
und das wasser seicht
in der ecke
zwei teenager
unermüdlich und unerschüttert
ich beobachte sie
er mit badekappe
glückt im wasser
greift unterhalb und oberhalb
des wasserspiegels
ich sehe ihn untertauchen
unweit von mir schnappt er nach
luft
nach einer weile ersteigt er
dem element
eng an sie geschmiegt
sie hält ihn fest am nacken
und hat blaue augen
ihr nasses haar in strähnen
dort stehen sie
schon seit zwei stunden
in der ecke
des beckens
bei der halbrunden aushöhlung
am rande
dort
wo — man kann das sagen —

sich totschlagen
später sehe ich sie braungebrannt
spazieren
sehr stolz
ich aber sollte das eigentlich
nicht bemerkt haben

STENGEL RICHARD

Нотъ је. Сабласна светлост
над земљом се шири.
Стравивне су венке што дрвеће
ствара.
Кроз облаке тмурне месец поспано
вири
I гледа звезде, нотна тама претвара
Лепоту дана у сиво море,
Што таласима својим запљускује
бескрајност.
У даљини једино још ватре горе.
Око њих живот је будан јер светлост
Разбија таму. Али и она се гаси.
Све је тихо. Мирно спава природа.
Бледи звезде једино још краде
Небо. На истоку руменило свода
Најављује Сунце што борбу води
Са мраком. Нови се дан сада роди.
Нот пред њим све брже бежи
Као да се плаши. Док зраци свежи
Крче себи пут по магли, желе проћи
Јер рађа се дан са нестанком ноћи.

ФЕРИЈА ЈЕДНЕ ЛЕТЊЕ НОЋИ

Сањарим у трави слушајућ тишину.
Мјрје свеже покошене траве
чудно опија;
Букет светлећих звезда, диже
у висину

Поглед очију мојих. Месец
сребрнато сија.

Свиlena тама рукама милује чело
Још будна ми чула, сивилом
успављује.
Ђутим тишину што прежима ми тело
И додиром благим, снове најављује.

Сам на узбурканом мору осећања
Без игре икога у своју близину
Лежећи на постели од меког грања
Сањарим у трави слушајућ тишину.

ДЕЈАН ДОБРИН

GÎNDURI, FRUNZE...

Păcat că se mătură frunzele... Sint ca niște gânduri : le-ai avut în minte ; apoi ai început să le uiți ; încet, încet, nu le mai ai. Te uiți dezolat în jur și le vezi pe drum. Galbene, verzi, ruginii, roșii... Le ridici cu teamă ; unele le recunoști. Zimbești amar — le iubești — sint ale tale ! — Apoi le dai drumul cu nostalgie. Ridici altele și te uiți cu uimire — nu le înțelegi. Poate nici cel care le-a aruncat nu le mai înțelege... Calci pe frunze trist... Încă un gând s-a dus... Și te miri : de ce sint măturate frunzele ?

Sint căutătorul, care,
Bintuit de gânduri mute
Rătăcesc prin nopți stelare
Cu miros de alge crude.

Caut scoici cu forme rare
Printre stinci cu colțuri nude,
Scormonesc marine unde,
Nu găsec... și iar mă doare.

Rătăcesc prin nopți stelare...

CARMEN BAN
Liceul „C. D. Loga”

PORTRET

Cineva mi-a făcut odată un portret... Mi-a pus în ochi toată adîncimea gândurilor ; mi-a desenat părul și a pus în el noaptea cu tainele ei. Pe gură mi-a pus toate cuvintele pe care le cunoșteam. Și a dat apoi viață aceluia portret.

M-am uitat în oglindă și nu m-am recunoscut ; am privit portretul și am exclamat uimită : „Eu sint” !

CERNICOVA-BUCA MARIANA
Liceul de filologie-istorie

PARTIDUL, PATRIA,

POPORUL

Eu nu știu vis să nu te înfioare
Și gînd să nu-și înalțe zborul
Cînd peste zare se ridică-n soare
Partidul, patria, poporul.

Eu nu știu cîntec care să răsunе
Mai cristalin și dulce ca izvorul
Cînd inima doinește-n strune
Partidul, patria, poporul.

Eu nu știu plan să nu se infiripe
Și-n viață să nu-și arate sporul
Cînd dă putere fiecărei clipe
Partidul, patria, poporul.

Și nu știu om să nu-și arate omenia
Și drum să nu-și înteaască viitorul
Cînd hotărăsc, aince în România,
Partidul, patria, poporul !

IOANA ROXANA

Liceul de filologie-istorie

RONDEL MARIN

Rătăcesc prin nopți stelare
Cu miros de alge crude,
Alb zicnesc măgele ude,
Peste glezne-mi curge sare.

„O ȚARĂ BINECUVÎNTATĂ”

Sint mindră că m-am născut în țara
brazilor, a bourilor și al lui Decebal.
Fiecare creangă de cetină încărcată cu
omăt și toți cerbii Carpaților ce urcă
spre nori sint ai mei.

Ale mele sint cimpile ce-și leagănă
spicele aurii în bătaia razelor de soare.
Lebedele plutesc ușor în raiul Deltei
noastre cum nu este alta în lume.

Mindrele fete și flăcăi ce uimesc lumea
cu portul nostru minunat și jocurile
pline de viață, poartă mindria mea
în lume.

Turmele de oi ce „coboară pe-un
picior de plai, pe-o gură de rai” sint
mioritele mele. Numai în țara mea se
inalță ciocirlia pină la soare însoțind
cu trilurile ei pe harnicii cooperatori
care seceră holdele bogate, fiindcă de
o crăiasă de la noi s-a îndrăgostit astul
binefăcător.

Cîntă vreo pasăre mai frumos în luna
mai, ca privighetoarea noastră ?

— Unde-i macul mai roșu ?

— Unde-s crinii mai albi ?

Mai este sub soare vreo țară împo-
dăbită cu covoare de narcise ca țara
mea ?

Al meu este pămîntul acesta.
O, tu, țară vitează ce-ai stat de
străie lumii la Rovine, Vaslui, Băl-
grad...

Singele eroilor noștri a colorat peta-
lele macului și drapelul muncitoresc.
Coasa morții taie iarba pămîntului, dar
singele eroilor dă sămîntă de neam
tare.

E oare răsăritul azi fierbinte
De simt în pumni tărie mai deplină
Cînd văd în grindă seceră bătrînă
Și coasa sprijinită de cuvinte ?

Sau poate că și-a dezlegat pămîntul,
Destelenit de ani și ani, povestea
Și iar o să ne spună vestea
Că pot țărani să-și sloboadă cîntul.

Doar porțile cioplite-n timpul zării
Rememorează trista dimineață
Cu voci cerîndu-ne demne drept de
viață

Și vîlvătai pe marginea răbdării.

În frăgezimea ierbii de pe cîmpuri
Vuieste încă-n iureș greu revolta
Mocnită-n pumni ce n-au mai strîns
recolta

Stăpîni pe munca lor să fie singuri.

E poate azi fierbinte răsăritul
De încăstata anilor povară,
Dar cîntecul țărănilor coboară
Pe înfrățirea holdei cu zenitul.

CAMELIA LILIANA LOBONȚ
Liceul „C. D. Loga”

Cade Grivița... Semiluna pălește :
ne calcă germanul, se-nalță Mărășeș-
ti-ul : „Pe aici nu se trece” !
Partidul — „Libertate” !
Împodobește-te acum țară a Cosin-
zenelor căci faima ta a trecut de mult
granițele.

Si iată, cum se-nalță blocurile,
hidrocentralele, fabrici, școli, iar pămîntul
iti dă acum cîrbunele, aurul și petrolul
lui.

Cum să nu mă mindresc cu o ase-
menea țară ! Se laudă ei că zboară
spre lună dar nu i-a învățat să zboare
Vlaicu, Vuia, Coandă ?

Si mai vom străbate infinitul așa
cum ne-a arătat Brăncuși.

Oare luceafărul nu a venit la noi
să-și caute mireasa ?

Cine altul în lume l-a cîntat mai
frumos ca Eminescu ?

Marilor ctitori li se adaugă acum ce-
tățile viitorului.

Tu, tara mea boagă, ce mindră sint
că ochii au văzut lumina vieții pe pla-
iurile tale.

Ce mindră sint de vorba ce-o rostesc.

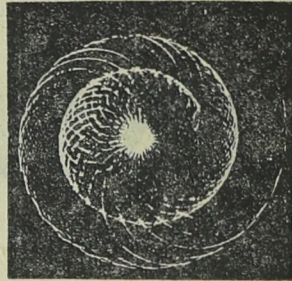
O, țară binecuvîntată ce mindră sint
că esti a mea și-ți promit că voi lupta
pentru a te înălța pe culmea cea mai
înalță a comunismului.

URECHE MIOARA

Lic. filologie-istorie

cl. XI B2

CONSEMNAȚII

Toamna la S.D.E. are 24 de carate

În această rodnică toamnă a celui de-al II-lea an al cincinalului - an cu o deosebită pondere la realizarea planului acestuia - studenții Institutului Agronomic din localitate și-au mobilizat și reorientat întreaga forță răspunzând prezent pe ogoarele bănățene.

Dealurile cu livezi de pomi fructiferi minunate îmbietoare, cu viile a căror diamante s-au strins în ciorchini, imensele cimpuri cu porumb al căror miros de mămăligă îl simțim de pe acum, au luat locul laboratoarelor și amfiteatrelor.

La Giarmata sau Lugoj, la Tirol sau Carani, sau pur și simplu la ei acasă la SDE a I.A.T. - studenții agronomi într-o muncă plină de abnegație, ce ne dă încredere în forțele acestor specialiști ai agriculturii noastre de mine, contribuie la stringerea și punerea la adăpost a recoltelor bogate toamne.

Peste 800 de tineri, în dulcea poezie a fiecărei dimineți, se îndreaptă cu pași grăbiți spre platoul stațiunii. Imediat după orele 7 sosesc cadrele cărora într-o scurtă ședință li s-au dat dispoziții și indicații privind locul și felul lucrării ce o vor desfășura în ziua respectivă studenții pe care-i îndrumă. Peste câteva momente autobuzele răsunind de cîntec și voioșie se îndreaptă spre tarlatele și loturile stațiunii.

Aici studenții agronomi își culeg nu numai roadele propriei lor munci din primăvară și vară, dar și învață continuu. În buzunarul fiecăruia se găsește cite un carnet unde își notează tot ce crede că îi va folosi mai târziu în producție. Cadrele îndrumătoare știu acest lucru și oferă numeroase ocazii celor din jur de „a le fura” cite ceva din bogatele lor cunoștințe de specialitate.

Cu fiecare zi, cu fiecare oră ce trece, roadele ce intră în hambar sînt tot mai bogate. Fiecare clipă își are valoarea ei și ea poate să însemne mai mult porumb, mai multe fructe, mai multe beneficii.

În ziua în care mi-am propus să culeg materialul pentru reportaj aveam să aflu că ora 8 în agricultură e o oră tîrzie. La sediul stațiunii nu erau decît cîteva funcționari. În rest „toată suflarea e la muncă”. Și deoarece catedra de genetică își avea lotul de porumb pe aproape, m-am deplasat într-acolo. Cîteva băieți, sub îndrumarea șefei de lucrări Galia Budnaru, înarmați cu balanțe, liniare, foarfeci, etichete, pungi, sfoară erau absorbiți de munca lor. „Sîntem din grupa 133 - îmi spune Alexandru Cuman - ghicindu-mi nedumerirea. Aici lucrăm de la începutul practicii, cum s-ar spune, ne-am specializat. Paralel cu recoltarea diferiților hibrizi de porumb facem și măsurători biometrice. E nevoie de mare atenție și răbdare. Nu uităm că orice noțiune de specialitate ne poate fi utilă la examenul din iarnă”.

În drum spre ferma 2 am stat de vorbă și cu studentul Toth Cornel (anul III agronomie). De la el am aflat că, alături

de alți colegi posesori ai carnetului de rîtierist, participă la diferite munci cum ar fi: arat, pregătirea patului germinativ, semănat, transportat.

În fața magaziei de semințe un grup de băieți echipați cu costume și măști de protecție lucrău de zor la tratatul grîului ce urma a fi semănat. „Norma - îmi spune Roșu Petru din grupa 132 - e destul de mare. În plus trebuie să încărcăm și remorcile ce transportă sămînța la semănători. Cu toate acestea, depășind zilnic norma și profitînd de timpul prielnic sperăm să încheiem semănatul înaintea datei planificate”.

Cîntecul și risetele m-au atras și spre parcelele cu porumb. Aici, băieți și fete plini de veselie, depănușau și încărcău mașinile cu porumb. La întrebarea „care sînt obiectivele urmărite de studenți în această practică” tov. șef de lucrări M. Nafoniță, îmi declară: „În această toamnă studenții noștri au în vedere continuarea cercetărilor în vederea creării de noi soiuri, obținerea sămînței pentru soiurile omologate, semănatul cerealelor de toamnă și, bineînțeles, recoltarea produselor din producția de serie”.

Toți bobocii au demarat bine în cursa studenției. În plutonul fruntaș s-au situat și Cernău Ioan, Lupici Ilinca, Păduraru Silvia, Tătăraș Ioan, care promit să urce și pe podiumul învățaturii.

Inginerul șef al stațiunii, plin de amabilitate își sacrifică „doar trei minute” din mult încărcatul său program de campanie. „Bunele rezultate obținute în vară la recoltarea cerealelor constituie un imbold pentru studenții noștri. Amintesc și cu această ocazie că, deși cultivate pe terenuri cu o fertilitate mijlocie și textură grea, producțiile medii la orz și grâu ne-au asigurat locul II și IV cu 6.413 respectiv 6.018 kg/ha. Și la porumb ne așteptăm să obținem peste 5.000 kg boabe la hectar”.

Aș fi vrut să-mi notez cite ceva și despre cei care lucrău la culesul fructelor și strugurilor. De ce să nu o spun, aș fi vrut să gust și eu cîteva boabe dintr-un ciorchine, sau poate din zeama lor, al cărui ademenitor gust îl simțeam din șosea. Dar am fost dezamăgit de „amabilitatea” cu care doi ciini patronau unica intrare legală în vie”. Soarele se ridicase în înaltul cerului. Pînă la venirea autobuzului 27 am avut timp suficient să mă gîndesc la reportajul ce-l aveam de făcut cu însemnările din carnetul de reporter. Am avut timp să mă gîndesc și la faptul că, aici la SDE munca patriotică a acestei toamne înseamnă practică în producție, înseamnă adevărate lecții pentru viitorii ingineri agronomi.

Am părăsit Complexul agronomic, acest adevărat orașel studentesc, dorind locuitorilor lui „numai cele bune” și ca circulația autobuzului pe linia 27 să nu mai fie pentru ei „o problemă problematică”.

MILAN PETROVICI

LUMINA MÎINILOR NOASTRE

Toate aceste aspecte sînt din ziua de 25 octombrie a.c. Nu am omis, așădăugat sau modificat nimic din ceea ce am văzut și auzit. Aceste rînduri au fost scrise în spiritul adevărului.

CANTINA NR. 1, INSTITUTUL DE MEDICINA

...impresionează prin frumusețea, liniștea și curățenia ei. Nici o față de masă murdară, nici un fel de resturi de mîncare, nici o urmă de neglijență. Înclin să cred că exemplara curățenie nu se datora faptului că această cantină a fost recent redată în folosință. M-am gîndit că era de datoria mea să nu mă mulțumesc doar cu atît. Mai întîi m-am adresat studenților de serviciu întrebîndu-le dacă au de întîmpinat dificultăți sau doresc să facă sugestii privitoare la autogospodărire. Mi-au răspuns că totul merge cit se poate de normal. Apoi, am luat loc la masa unui student:

- Spune-mi te rog, ce părere ai cu privire la realizarea autogospodăririi acestei cantine?

- Sînt mulțumit, după cum vedeți, este curat și... cam atît. Ar fi ceva de spus doar cu privire la mîncare. Se întîmplă uneori să fie mai puțin consistent.

L-am rugat să-mi spună numele. Din jenă inexplicabilă mi-a comunicat doar inițialele: C.S.L., Medicină III. Despre această cantină ar mai fi de semnalat un singur lucru: halatele studentelor nu erau tot atît de albe ca fețele de masă.

CANTINA NR. 2, DIETETICĂ

...ne-a întîmpinat cu un afiș care anunța redeschiderea ei la 1 noiembrie. Am vrut să aflăm de ce. Studența de serviciu, Zoie Calpasidis, însă, lipsea. În cele din urmă am reușit să luăm legătura cu administratorul Constantin Furnică, care ne-a informat că între 23 octombrie - 1 noiembrie a.c. cantina este în igienizare iar în această perioadă studenții vor servi masa cu toții la cantina nr. 1. În privința planului de aprovizionare și conservare cu alimente pentru iarnă, el este realizat în proporție de 95 la sută.

CANTINA POLITEHNICĂ

...deși masa se servește, conform orarului, pînă la 7,45, la ora 7,53 jumătate din sală era plină. Am privit în jur: curățenie dar și... resturi de piine sub bandă. În legătură cu această instalație Gheorghe Horga, student la Construcții, anul IV și președintele Comitetului de complex, ne-a spus un lucru aproape incredibil: există, încă băieți, care se ingrașă din resturile de mîncare de pe bandă! Comentariile sînt inutile.

Amabil, tovarășul Horga m-a condus prin toate locurile unde studenții din anul III E își efectuau munca. La sfîrșitul acestei vizite, o parte din ei, s-au adunat în jurul meu. Am considerat că este necesar să specific încă o dată că revista „Forum studentesc” este

deschisă atît pentru reclamațiile cit și pentru sugestiile lor. Se pare că am fost înțeles. Iată ce mi-a spus Cornel Codreanu.

- Echipamentul de protecție, mă refer îndeosebi la șorțurile de cauciuc, este insuficient; bonetele sînt prea mici pentru a fi purtate; cit privește mîncarea, cîteodată, este prea mult orez și cartofi piuré. În rest, totul este normal”.

ÎN HOLUL CANTINEI UNIVERSITĂȚII

...am găsit un afiș ce indica studenții pedepsiți cu mustrare scrisă pentru neprezentare la autogospodărire cantinei: Maria Zlătaru, Elena Steplecaru, Letiția Stoian, Carmen Rotin, Mariana Prada, Ileana Oprea, Liliana Laza, Olga Folescu, Cornelia Cișmaș, Adina Buda, Aurelia Ban, Silvia Ancușlia. Am vrut să aflu dacă studenții de serviciu au probleme. Din păcate cel pe care l-am întrebât mi-a răspuns negativ. Spun „din păcate” deoarece am observat că i se făcuse semn (de către alt student). Și de această dată comentariile sînt inutile.

LA CANTINA INSTITUTULUI AGRONOMIC

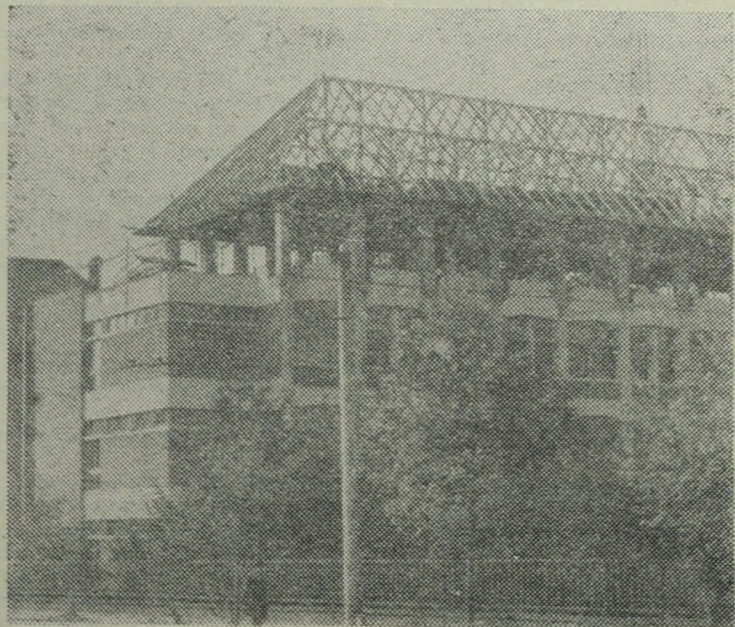
...studenții își fac datoria. Sînt chiar peste așteptări”, ne mărturisise tovarășul Sirbu, șeful serviciului social. Cu puțin înainte însă, conf. Aneta Drăcea ne-a întîmpinat cu cuvintele: „Ați venit tocmai la grupa care nu-și face datoria”. Am insistat să aflu de ce dar afirmația s-a retras ca un riu revărsat și întors în propria lui mîncă. M-am făcut că nu dau importanță deosebită acestui subiect și am trecut la altele. Numai astfel am putut afla, puțin cite puțin, răspunsul. Era vorba de grupa 126 A care, datorită influenței unor studenți restanțieri, crea dificultăți îndrumătorului de grupă.

Am mai consemnat că la începutul autogospodăririi au fost unele greutăți - farfurii sparte, de exemplu - înlăturate, de altfel, pe parcurs. Că mai sînt studenți care, după ce au făcut de serviciu la grajd, vin la masă în salopetă, fără să se schimbe. Dar, în general, autogospodărire merge bine.

După ce am consumat o masă care ne-a fost oferită (chipurile să ne convingem de calitatea mîncării - mai știți?), la plecare am citit tabla pe care scria meniul. Pe lingă faptul că unele mîncăruri trecute aici nu au fost servite, iar altele servite nu au fost notate, cineva plin de umor și neseriozitate ne-a spus: la prînz (ciorbă țărănească de fătuță, colet de porc cu cartofi și plăcintă cu rînză) iar la cină (picioare de scaun, și langoș cuci).

Un raid nu prea concludent. Un raid care nu a ridicat problemele autogospodăririi datorită acelei, inexplicabile, necombativități.

reporter: CĂTĂLIN ISMAN
fotografie de: NICOLAE PĂTRUȚ

Prin munca neobosită a studenților la supraetajarea Facultății de mecanică a crescut numărul sălilor de laborator și de proiect.

Fotografia de IOSIF SÚMEGHY

NOTES

SCORPIONUL

Epigramă unui redactor de revistă : „Vrind să-ți faci bine / Cit de puțin / Taie de la tine / Pune de la ei / ... Într-una din zile mă trezesc acostat de un necunoscut. M-a întrebat dacă eu am scris parodia după „Love story” și la răspunsul meu afirmativ mi-a reproșat că poanta cu „umanismul” în poezia lui Aurel Rău, îi aparține și că ceea ce am făcut este piraterie, drept care să fac bine să dau o dezmințire că ilustra idee i-ar aparține. Ii fac pe plac pentru că acesta e adevărul. Vreau însă să mai adaug că acest student este în anul întâi la filologie, secția română și totodată un mare scriitor. A publicat romanul „Groapa”... Receptivi la filmele care rulează pe ecranele noastre, foarte mulți elevi renunță la ore și merg la spectacolele de dimineață. Probabil că s-au gândit să-i învețe și pe profesorii lor, dar se pare că aceștia nu sînt pentru noul val al cinematografului actuale și preferă să țină ore... O altă epigramă studentescă : Autogospodărirea / Și-a îndeplinit menirea / Bine-ar fi și la notări / Autoexaminări / ... „Printul turcesc” face o vizită la „Gambrius”. Nu este vorba de nici un turc, ci de un chișoc cu acest nume mutat în curtea cofetăriei „Gambrius”. Se pare că acest „Print” este însă închis în sine și deloc comunicativ cu oamenii din jur. Ii lipsește o femeie care să-l servească !... Cunoscuta editură timișoreană „Facla” a tipărit pînă acum 2.808.275 de cărți. Lăudindu-mi naivitatea și hainele excelent croite, la Sinaia, am primit din partea unui bărbat cu papagal două bilete. Le transcriu mai jos : „Planetă de tînar / Tinere, d-ta îți place cîntarea și amozarea dar în afacerile tale vei avea mare noroc, dar dragoste de va pune în calea ta și o vei învinge, cu armata o s-o duci bine te vei însura luînd o fată cu avere și vei fi fericit, vei avea copii și te va ajuta la bătrînete. Vei trăi 64 de ani. Pe fata care o vei lua o cheamă Constanța. Loto 241736”. Iată și cea de-a doua planetă : „Dorești de multe ori să-ți îndeplinești dorințele tale ce gîndești ia seama la o persoană care te observă și în dos te critică mai ia seama să nu te gîndești ca să te încredințezi la nimenea numai la un bun prieten care crezi că poți să-ți destăinuiești tot secretul tău. Vei lua o fată drăguță cu numele de Marieta. Vei trăi 68 de ani”. Prin urmare sînt un mare iubitor de muzică, afacerist cu noroc, criticat, voi fi însurat cu două femei, voi muri la 64 de ani și voi învia ca să mă mor o dată la 68 de ani. Mă întreb însă cum pot fi afacerist și norocos cînd am dat peste un asemenea escroc. Și mă mai întreb în care curent literar se încadrează aceste poezii interplanetare?... Toamna o gutuie cu ochii închiși între frunze, ploaia se plimbă pe sub castani și vîntul se prelinge în amurgul alb al macului. În luna octombrie vi-sez, cum mă ninge cu rîndnici albe și cum sub streșina casei mele își face cuib un fulg de nea. În orașul florilor o vrabie își vinde pe-o fărîmătură de piine ultimele triluri, cîntecul se întoarce în păsări, iar copiii înalță zmeie colorate ca să se bucure soarele. Iarna hibernează în urși. Ca ironia mea... Și o poezie :

Lui Adrian Păunescu

„Istoria unei secunde” la un ceas
E „Repetabila povară” de acas’ !
„Pămîntul deocamdată” e tăcut
Ca „Mieii primi” atunci cînd s-au născut.
La anul și la mulți ani !

Am primit la redacție din partea lui O. C. din Lugoj „Satire sau impusături epigramatice”. Iată cîteva din ele :
„OMUL PLECTISIT – castravete murat ;
MINIOSUL – hatîrul ia satîrul și face harcea parcea catîrul”. Stimete tov. O. C., ce să mai zicem ? aveți o imaginație – mașină împăiată...

CĂTĂLIN ISMAN

ASTERISC

Revista LUCEAFĂRUL nr. 41 din 8 octombrie 1977, publică lista completă a laureaților concursului național de poezie „Nicolae Labiș” ediția a IX-a, 1977. Marele premiu „Nicolae Labiș” a fost decernat studentei Cleopatra Lorințiu din Bistrița. Premiul „Salonul cărții” a fost acordat lui Mircea Bîrsilă, student al Facultății de filologie-istorie din Timișoara.

În cadrul rubricii „Confruntări”, Romul Munteanu încearcă în articolul său „Herman Hesse un pretext” să găsească un răspuns la întrebarea „cum poate fi realizat un film despre cunoscutul scriitor german Hermann Hesse și comunitățile hippy. Hesse a devenit un „Guhdru”, un îndrumător spiritual involuntar al unei generații care refuză normele vieții și ale confortului burghez, căutînd o altă cale mai curată de participare la existență”. Filmul despre Hesse – continuă Munteanu – și comunitățile hippy prezintă explicația sociologică a succesului unei opere printr-o ilustrare a unei lecturi deviate. El constituie în același timp o tentativă rebelă de retragere în utopie”.

Tînarul poet timișorean Adrian Derlea, care în ultimul timp este tot mai des „musafirul” revistei, este reprezentat cu o poezie „Piața”, un text degajat avînd tematica cotidianului :

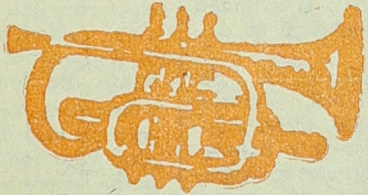
„Cumpărînd în tîrg un cal sur / și-un kil de mere pădurete / cumpărînd o mină de pătrunjel / un fagure cu miere / cartofi și sfeclă roșie / și ceapă... / a face piața deci / duminica dimineața ca orice gospodăru”.

OTTO WILLIK

jazz

Printre puținele manifestări jazzistice care au avut loc în acest an (exceptînd festivalul sibian), concertul din 30 septembrie de la Casa de cultură „Mihai Eminescu” din Capitală a fost o adevărată sărbătoare pentru iubitorii acestei arte muzicale. Concertul a intrunit în scenă „forțele” genului, mereu entuziaștii Johnny Răducanu (cb), Marius Popp (p), Eugen Gondi (ds), Alin Constanțiu (cl, sax) și Peter Wertheimer (sax) – sărbătoritul acelei serii. S-au cîntat cîteva din bijuteriile jazzului românesc – compoziții ale lui Johnny Răducanu, reluări ale unor piese ale muzicienilor străini și, inevitabil, în jazz multă, multă improvizație. Dacă Marius Popp a fost dezavantajat de o sonoritate defectuoasă, au excelat în schimb Alin Constanțiu, Peter Wertheimer și, într-o formă de zile mari, Eugen Gondi. Nu numai cele două solouri de tobe excelente, dar toată prezența sa, chiar și în acompaniament, a fost de un profesionalism ridicat. Fus-cine-lul de la bateria acestuia a „pulsat” neconținut. Îmi amintesc acum de o idee a lui Johnny Răducanu, exprimată cu ani în urmă la un jam-sessions, aceea că fusul trebuie să se audă tot timpul – bătăile lui fiind asemenea unei inimi care bate neconținut – ca semn că omul (melodia) trăiește.

Tot un sărbătorit al acelei serii a fost tînarul pianist Ion Băciu junior, fiul dirijorului filarmonicii „Moldova” din Iași. El a fost cel care a deschis concertul, accom-

paniat la contrabas de Bogdan Alexandru. Deși se afla pentru prima dată pe scenă, compoziția sa „Aniversare” – numită astfel pentru că în acea seară împlinea 18 ani – a fost promisiunea unei viitoare cariere jazzistice. Afirm acestea pentru că nu o dată, fie la festivalurile sibiene, fie la concerte în Capitală mi-a fost dat să văd cit mai aproape de scenă sau în culise un băiețel cu ochelari și părul răsfiret, așintit asupra pianului și celui care-l minuia.

Nu au lipsit nici de această dată de la întîlnirea cu jazzul Mihai Berindei, Ioan Tanoviceanu (animatorul Clubului de jazz București), Aurel Gherghel, Florian Lungu (radio) și... Ștefan Bănică (Televiziune).

Iată un eveniment jazzistic viabil și la Timișoara : Clubul de Jazz Gramofon, al studenților de la Facultatea de electrotehnică. În fiecare luni la ora 19 clubul de la etajul II al facultății se dovedește neîncăpător la audițiile ce au loc aici. În fiecare ședință sînt prezentate trei personalități jazzistice din perioade și stiluri diferite, printre numele prezentate pînă acum numărîndu-se și John Coltrane, Herbie Hancock, Johnny Răducanu, Charlie Parker, Weather Report, Dizzy Gillespie. Audițiile sînt precedate de scurte expuneri privind activitatea și muzica celor ce vor fi ascultați, expuneri susținute de animatorii acestui club, Dorin Popovici – inginer asistent (președintele clubului), Nicolae Mondea – student Electro II, Pop Ioan – student Electro IV. De asemenea aici mai sînt aduse cele cîteva cărți de jazz care au apărut la noi, reviste, ilustrate, care circulă prin sală.

Componenta actuală a formației de jazz timișorene Gramofon este : Bela Kamocsa (gb), Liviu Butoi, (fl, sax), Doru Apreotessei (p), Mihai Farcaș (ds) – ex Progresiv TM, Tiberiu Ladner (voc.). Vom reveni asupra ei cînd formația va începe pregătirile pentru Festivalul sibian de jazz.

Vă puteți întîlni cu formația Gramofon în 22 noiembrie, ora 20,30, la Casa de Cultură a Studenților. Atunci, în cadrul FONORAMEI veți putea audia excelentul concert pe care formația, condusă atunci de Paul Weiner, l-a susținut împreună cu trioul Johnny Răducanu, Radu Goldiș, Eugen Gondi la Sala Olimpia în 19 aprilie. Înregistrarea, a cărei calitate depășește pe cea de pe discul „Spirale” editat de Electrocord, aparține lui Roland Marchis, care se ocupă de sonorizarea Teatrului Național din Timișoara.

Alături de membrii formației Gramofon vor fi invitați membrii clubului de jazz Gramofon.

IOAN BĂCALETE

SPORT

CALENDARUL SPORTIV

al finalelor competițiilor de masă din cadrul „Daciadei” organizate în semestrul I al anului universitar 1977-1978

I. CUPA ANILOR I.

- BASCHET băieți – 3 XII 1977 – Sala Universitate
- BASCHET fete – 10 XI 1977 – Sala Universitate
- HANDBAL băieți – 26 XI 1977 – Teren bitum Universitate
- HANDBAL fete – 19 XI 1977 – Teren bitum Universitate
- VOLEI băieți – 19 XI 1977 – Sala Medicina
- VOLEI fete – 26 XI 1977 – Sala Medicina
- ORIENTARE SPORTIVĂ – 20 XI 1977 – Lugoj

II. CROSUL DE TOAMNĂ – 12 XI 1977 – Baza II I.P.T.

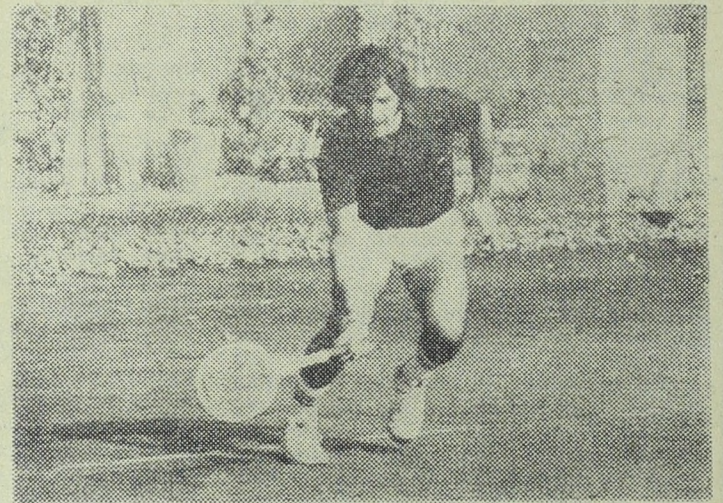
III. CUPA JUDOCANULUI – 4 XI 1977 – Sala Agronomia

IV. „CUPA 30 DECEMBRIE”

- ORIENTARE SPORTIVĂ – 4 XII 1977 – Pădurea Verde
- SCHI – 17-18 XII 1977 – Semenice

V. CAMPIONAT UNIVERSITAR

- ȘAH – 14-15 01 1978 – Centrul de șah Medicina

DUMITRU HARADAU, evoluînd pe unul din terenurile timișorene
Fotografie de IOSIF BERWANGER

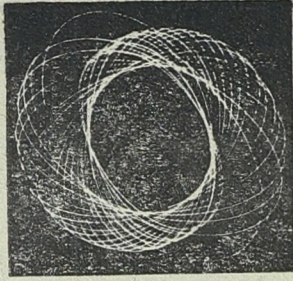
Și-au reînceput activitatea cluburile de karate. În numărul următor al revistei vom prezenta pe larg aceste cluburi timișorene.
Fotografie de IOSIF BERWANGER

ÎNTELEPCIUNEA STRAZH

Asta nu înseamnă că natura pură nu-și are clipele ei sublimе.

(DIDEROT)

CONTACT EȘUAT

Nelinıştea se instăpînise, densă și materială ca o piclă, peste labirintul de străzi al marelui oraș. Orice activitate încetase în primele ore, pentru ca mai apoi să fie reluată parțial, treptat, pe măsură ce oamenii înțelegeau că, cel puțin deocamdată, nu e nimic de făcut. Urmele accidentelor de circulație fuseseră înlăturate, dar locuitorii mai păstrau ceva din uluirea și disperarea care îi cuprinsese simultan, sesizată mai întâi ca o nenorocire individuală atunci cînd peste ei se prăvălise imensă, TACEREA.

Sib, primarul orașului, un brunet înalt, zdravăn, trecut de 40 de ani, cu bărbie tăiată parcă în piatră, cu ochii căprui, mari, melancolici, urmărea în biroul său, programul stației locale de televiziune.

Ca în filmele fără sonor văzute în copilărie, imaginile se succedau intercalate de texte ce repetau obsedant ideea că orașul nu fusese victima unui atac cu arme de un tip nou, că regiunile inconjurătoare nu resimt nimic din cele ce se întîmplă aici, că situația prezentă e consecința unui fenomen local - necunoscut, e drept, însă nu pentru multă vreme - iar pentru că liniștea se poate risipi prin surprindere, așa cum de altfel apăruse, cetățenii sînt sfătuiți să amortizeze un eventual șoc auditiv, folosind căști din materiale antifonice...

Sib se ridică nervos din fotoliu, făcînd pași prin încăpere, oprindu-se în fața ferestrei uriașe ce da spre marea buclă suspendată a autostrăzii Corolla. Privea rarele automobile, în marea lor majoritate purtînd însemnele poliției sau ale armatei, gîndindu-se la prioritățile ce trebuiau rezolvate. Primele informații, centralizate greoi din pricina lipsei de utilitate a sistemelor de comunicații, demonstra că mai era nevoie, ascendentul lumii interlope față de autorități prin capacitatea ei sporită de acomodare la situațiile noi.

Hold-up-urile se succedau cu repeziciune și primarul, se văzuse nevoit să solicite militarilor paza instituțiilor bancare și a marilor magazine.

Și-ar fi aprins o țigară, dar îl stînjenea o ușoară dificultate în respirație. Știa că e legată de apariția fenomenului și-l încerca o irațională spaimă pe care cu greu și-o stăpînea, că adevărata tragedie ar putea fi nu „Tăcerea”, ci reducerea oxigenului din atmosferă, în urma vreunei reacții chimice în lanț sau... își amintea, obsesiv, titlul unei cărți citite în adolescență: „Traficanții de aer”... „Doamne, dacă cineva ne-ar fura cu adevărat aerul? Ce-am mai putea face?!”

Înălțîndu-și umerii masivi, se îndreptă spre ușa capitanată. Iși acordase destul răgaz acum, cînd dincolo de prag, pe culoarele primăriei, în birouri, ca și în sala Consiliului municipal, era o animație înfrigorată dar fără personalitate, tăcută, ireală și inspăimîntătoare ca un coșmar din care nu te poți trezi.

În prag, privi întrebător la secretara care părea să-i aștepte apariția. Domnișoara Malcom se ridică și-i întinse un plic lung, verzui, pe care șeful îl rupse rerăbdător.

„Alvarez ăsta e un idiot, îi mai arde de introducere protocolare!”... își spuse Sib incudat, sărînd peste prima pagină a textului.

Șeful centrului de cercetări al Fundației Snockfield, comunica studiile întreprinse, testele folosite, indicîndu-și conștiincios colaboratorii, cîntreaga lor titulatură științifică, spre disperarea corespondentului său.

Concluziile, așa cum le bănuia Sib, erau modeste, provizorii și foarte rezervate. Singura care se vedea mai cuprinzătoare, arăta că „... în urma cercetărilor realizate pentru determinarea exactă a perimetrului afectat la sol, coroborate cu cele întreprinse pe verticală pînă la stratosferă, anomalia examinată se manifestă în spațiul închis de un con perfect, la a cărui bază se află orașul, virful aflîndu-se la o înălțime de cca. 22.000 metri.

Pătrunse cu pași repezi în sala unde consilierii municipali își frunzeau neliștiți hirtile, cu privirile încărcate de spaimă și derută.

Sib intră în epidiascopul instalat în capul mesei filele raportului său, pro-

iectînd textul dactilografiat pe un ecran instalat din vreme. Introduse apoi și mesajul profesorului Alvarez, urmărind cu atenție reacțiile colaboratorilor săi.

Consilierii citeau buimăciți, citiva se ridicaseră în picioare pentru a vedea mai bine, iar Robert Fairbanks notă citeva cuvinte pe un bilețel pe care-l aruncă primarului.

„Nu e oare un atac din spațiu?” citi Sib, remarcînd aproape cu mulțumire, că nu e singurul care începuse să privească faptele în felul acesta.

Un nou mesaj adus de domnișoara Malcom, de astădată într-un plic cu antetul bazei aeriene de la Farago-Limit City, îl ridică pe Sib în picioare. Ieși în fugă, părăsindu-i pe consilierii care-și scriau mai departe, cu miini tremurătoare, replicile fără sens.

*

Automobilul făcu un viraj strîns și frînă, oprindu-se între două mașini ale poliției rutiere.

Cu agendele în miini, profesorul Alvarez și generalul Strick, alergară spre el. Militarul, uscățiv și impersonal în uniformă sa de campanie, părea să fie singurul om ce nu-și pierduse cumpătul. Cu mina întinsă spre mijlocul impunătorului pasaj denivelat care traversa benzile autostrăzii West Lake, deschidea și închidea gura, lăsîndu-l pe Sib să înțeleagă că rostește „Acolo! Acolo!”

Între timp, profesorul rupse o filă din agenda pe care scrisese febril, întinzîndu-i-o ca pe o notă de plată. Ochii îi lucau jucăuși dincolo de lentilele ochelarilor, în timp ce-și muta greutatea trupului rotofei de pe un picior pe altul, cu aerul că așteaptă rezultatele unei forse de toată frumusețea:

„Obiectul sferic aterizat pe viaduct, a coborît pe axa conului imaginar în interiorul căruia acționează fenomenul. E foarte posibil să avem de-a face cu... o vizită din spațiul extraterestru. În orice caz, am convenit cu gen. Strick să ne luăm măsuri de precauție în vederea unei presupuse acțiuni ostile. Am reușit să determinăm faptul că liniștea această totală este rezultatul unui bombardament cu o radiație corpusculară ce absoarbe la nivel molecular orice fel de vibrație. Mai repede decît am fi crezut, am pus la punct, cu mijloace simple, generatoare de anihilare a radiației în cauză. Așa că, în orice moment putem interveni în sensul restabilirii condițiilor normale pe o suprafață apreciabilă...”

Primarul îl privi citeva clipe perplex pe profesor, după care le făcu semn celor din jur să-l însoțească. La circa o sută cincizeci de pași de obiectul care se zărea acum strălucitor și imobil exact pe axul median al carosabilului, generalul le opri înaintarea, dîndu-le de înțeles că din acest punct, zona intră sub patronajul său.

Tancurile și autotururile, cu blindajul incins, stăteau nemișcate, pîndind cu țevile vineții ale tunurilor și mitralierelor ținta sferică. Trîniți în spatele barajelor din saci cu nisip, soldații în ținută de camuflaj, țineau crispați în miini lansatoarele de rachete.

Trecuse mai bine de un ceas de așteptare încordată cînd, Sib desluși cu binocul militar prin care scruta sferoidul, cum o trapă ovală se deschide și trei forme pitice sînt depuse de un braț telescopic pe asfaltul cenușiu. Incremenit, le privi preț de citeva clipe, apoi alarmat, se întoarse spre general cu intenția de a-i cere să nu intervină în nici un fel. Dar exact în momentul acela, Strick dăduse semnalul și cele trei generatoare ale profesorului Alvarez intrară în funcțiune. Ca un trîznet continuu, zgomotul atîtor motoare în funcțiune le pleznî dureros auzul.

Aproape simultan, conturul sferoidului începu să tremure și inmuindu-se ca un calup de ceară sub dogoarea focului, se revărsă peste mogildetele nemișcate.

Urînd de furie, primarul alergă alături de o tanchetă care se urnise înaintînd spre locul dezastrului, unde se întindea viscoasă o băltoacă de lichid metallic.

Și Sib înțelegea privind tremurul de gelatină al ciudatei substanțe, că suferă încă sub acțiunea zgomotului de care insolitele făpturi ale tăcerii, încercaseră zadarnic s-o ferească.

MARCEL LUCA

Polimetronomul electronic

CONCERTUL DEMONSTRATIV

La sfîrșitul lunii septembrie a.c., sub egida Asociației oamenilor de artă din instituțiile teatrale și muzicale din R.S.R., în Sala Atelier a Teatrului Național „I. L. Caragiale” din București a avut loc Premiara națională privind teoria politempiei și aplicarea polimetronomului electronic în muzică, coregrafie și limbajele vorbite - concepție românească introdusă în muzică de compozitorul Mihai Brediceanu. Ne face plăcere să scriem despre această premieră națională, mai ales că revista noastră a fost prima din țară care în urmă cu un an, (vezi numărul 8 din 1976), făcea cunoscut cititorilor această teorie, posibilitățile și importanța aplicării polimetronomului electronic; cu atît mai mult că cele scrise atunci sau confirmat în concertul din 27 septembrie.

Înainte de programul propriu-zis, profesorul Viorel Cosma a arătat importanța acestei teorii și a aparatului (polimetronomul electronic), inventat de Mihai Brediceanu pentru a genera structurile temporale plurale (politempii) existenți în realitate. Pentru a exemplifica strînsa legătură dintre această teorie și pluritatea de timp din viața cotidiană, un grup de persoane evoluau pe scenă imitînd mersul dezordonat al oamenilor de pe stradă, doar că în cazul de față în această aparentă dezordine, semnalele polimetronomului electronic introduceau o riguroasă ordine, evidențiată prin apariția unor pași simultani în momentele de coincidență ale semnalelor timpilor diferiți.

Interpretarea muzicală a fost asigurată de membrii ai orchestrelor și corurilor Filarmonicii „George Enescu”, Operei Române din București și Conservatorului „Ciprian Porumbescu”. Interpretarea coregrafică a revenit unui grup de balerini de la Opera Română și Ansamblului „Gymnasium” al Institutului de educație fizică și sport.

Prima piesă din program „Studiu în stil românesc pentru balet în politempi” de M. Brediceanu a impresionat prin efectul neașteptat obținut de suprapunerea unor structuri muzicale populare românești și anume o doină, un colind și un ritm de horă. În ciuda faptului că fiecare structură avea o pulsație autonomă, cele trei grupuri evoluînd simultan în tempii lor specifici, respectiv de 132, 168 și 108 pulsații pe minut, totul dădea impresia de o mare unitate datorită ciclurilor obținute prin apariția la intervale regulate - 5 secunde - a unor pulsații comune tuturor grupurilor, creîndu-se astfel un „tempo al timpilor” numit de autor „hipertempo”.

Piesa următoare a fost un interesant exemplu de a realiza, cu ajutorul politempiei, o modalitate de expresie mu-

zicală specifică Evului Mediu. Piesa a fost inspirată de un cîntec medieval și scrisă special de compozitorul american Howard Boatwright pentru a ilustra posibilitățile invenției dr. Mihai Brediceanu.

În cea de a treia piesă „Dublu joc pentru pian, ansamblu de coarde și percuție” (M. Brediceanu), în care se suprapuneau două dansuri populare de tip „Hodoroga” și „Ardeleană”, era ușor de observat între cele două dansuri executate simultan exista o perfectă coordonare, asigurată de momentele de coincidență ale diferitelor grupuri de semnale emise de polimetronom și recepționate în căști, în mod diferențiat de către dansatori și instrumentiști.

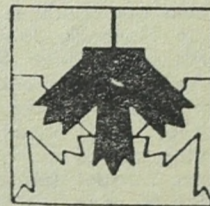
Pentru ultima piesă, „A different drummer”, Mihai Brediceanu și-a propus o investigație a posibilităților de aplicare a politempiei în limbajele vorbite, inspirat de poezia poetului american Henry D. Thoreau care exprima în mod intuitiv cu aproape 100 de ani în urmă ideea pluralității de tempi simultani existenți în manifestările vieții cotidiene. Traducerea liberă prezentată de prof. Viorel Cosma evidențiază cele afirmate mai sus:

„Oameni, mergeți fiecare în ritmul vostru. / Dacă unul din voi aude un alt tobosar /, Lăsați-l să păsească după muzica pe care o aude, / Oricum ar fi măsurată și oricît de departe ar fi”.

Plecînd de la această poezie, Mihai Brediceanu a construit o piesă de ample dimensiuni, folosind trei grupuri de coruri vorbite, trei grupuri instrumentale și trei grupuri de balerini, fiecare grup conducîndu-se după un tempo propriu, variabil de-a lungul piesei. Grupurile erau astfel așezate în spațiu, încît să dea efectul global al unei audiții stereofonice. La un moment dat, în cursul desfășurării piesei, actorul Adrian Pinteau a recitat poezia în forma ei originală.

A doua zi, cu participarea lui Marius Popp - pian, Florin Diaconescu - baterie, Virgil Hada - bas, Alexandru Giugaru și Eugen Gheorghie - percuție, Biblioteca Americană a găzduit o întîlnire asemănătoare, în care s-a demonstrat importanța aplicabilității teoriei politempiei și polimetronomului în muzica de jazz. S-a putut observa că multe procedee, pe care muzicienii de jazz îndeosebi percuționiștii în mod intuitiv și empiric căutau să le rezolve de multă vreme, își pot găsi rezolvarea prin aplicarea teoriei și aparatului mai sus menționate. S-a evidențiat cu pregnanță că diferite ritmuri derivate din tempi diferiți suprapuși dau o bogăție cu totul neașteptată posibilităților de improvizație în muzica de jazz.

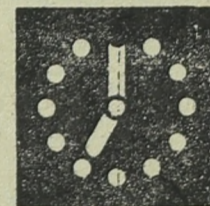
IOAN BĂCĂLETE

10 dB
Foșnitul frunzelor

20 dB
Soptitul

30 dB
Ticătul

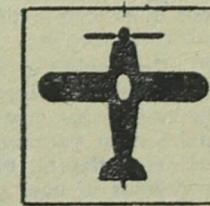
40 dB
Discuție normală

90 dB
Motocicletă

100 dB
Sirena

110 dB
Avion de la 10 m

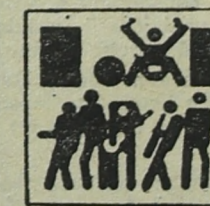
117 dB
Deep Purple

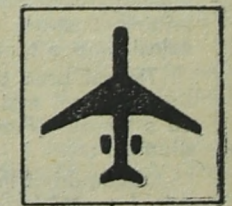
118 dB
Emerson Lake and Palmer

120 dB
Tun greu

124 dB
Formații americane de rock

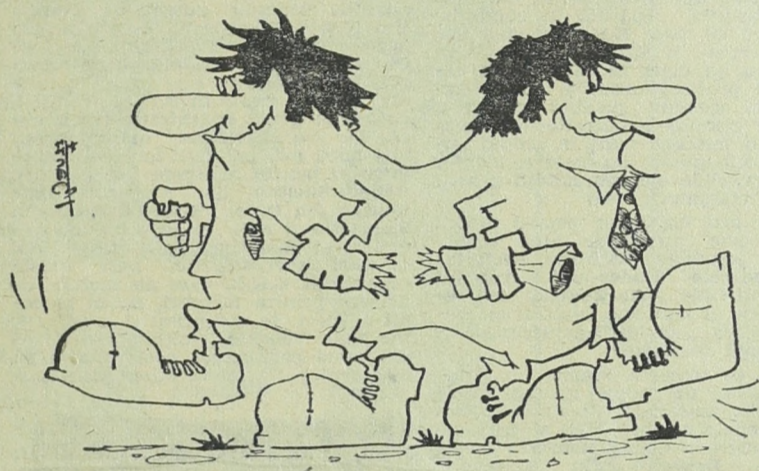

130 dB
Supersonic de aproape

TELEX

● „Daciada” e in toi. A demarat și ediția a doua a Festivalului Național „Cintarea României”; ● Bilanțul participării studenților la această campanie agricolă de toamnă înseamnă: 7.000 studenți = peste 3 milioane de lei realizări, dintre care aproape jumătate restituite studenților sub formă de retribuții. ● CENAUL „AMATIM” este de fapt cenaclul „ALMATIM” Diferența de un „L” nu schimbă cu nimic calitatea spectacolului prezentat la Casa de cultură a studenților sub titulatura de Cenaclul re-

loc nimeni. ● Tot de la „U” ni se anunță redeschiderea discotecii. Deocamdată lume puțină. Până când? (întrebarea se referă la „calitatea” stațiilor!) ● În așteptarea noilor legitimații redacția se legitimează de la sine prin revistă. ● Se anunță noi și interesante acțiuni cultural-educative în căminele studențești: „De la 5 la 7” - desfășurate în zilele de duminică, la căminele de fete, cuprinzând acțiuni culturale urmate de microspectacole studențești; „O oră căminul pe adresa dumneavoastră” - emisiuni realizate de studioul studențesc de radio cu studenții de la un anumit cămin, în care vom cunoaște aspecte din preocupă-

„Coautori”

TIBERIU BAN

prezentativ al centrului universitar. ● În numărul trecut, în pagina despre probleme de autogospodărire a apărut o poză inversată. Regretabila greșală vine însă să sublinieze că reprezenta o situație anapoda! ● Cu ocazia lucrărilor de construcție a noilor cămine din Complexul studențesc doar trei brazi au fost salvați. ● Vin „Balurile bobocilor”! Se aleg „Miss”-urile! Redacția ia deja „măsuri”! ● Vivat transportul în comun! Singura cale de acces spre Casa de cultură a studenților este scoasă pe tușă. Unde sint tramvaiele de altădată? ● Dintr-un articol al lui M. Sămânță despre Consiliul de la „Electro”: revista ilustrată a facultății „Lanternă scapără”. Noi am zice că, deocamdată, bijbiie prin întuneric. ● Acelorași: Aprecierile asupra articolului lui L. Petric se pot adresa și revistei „Sinteza”... ● Nică un semn la „Gazete”. Vom reveni... ● La Centrul de calcul nu se știu încă conturile diferiților ani de studiu. ● Pe un lift de la „U” scrie: „Oprit pentru răcire” (asta citeodată). Pe celălalt nu scrie nimic. Tot nu l-ar putea urni din

rile și viața celor din cămin. ● A apărut primul fantazin al cenaclului de literatură științifico-fantastică „H.G. Wells”. El se numește „Paradox” și a apărut

„Critic”

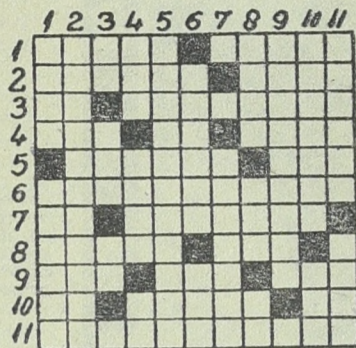
TIBERIU BAN

prin munca lui Cornel Secu, metodist la Casa de cultură a studenților și Marcel Luca, secretarul cenaclului. Grafica aparține lui Sandu Florea, membru al cenaclului. Apariția se constituie ca prima realizare de acest gen din țară. ● În sfârșit, la Agromonie au început școlile. Vine sesiunea peste puțin pe aceste meleaguri!

G. C.

REBUS

DE VORBA

ORIZONTAL: 1) Plasă de somn - Implică un stat mic. 2) Vine de la mare la lucru - Un registru complet. 3) Cotește la dreapta! - Revendică o anumită rânduială. 4) Pretinde o anumită succesiune - Voturi esențiale! - Cază obiectivă a umerilor ridicăți (inf.). 5) Luat peste picior - Ițari tăiați! 6) Dată pe seama leilor (pl.). 7) Dincolo! - A fi surprins asupra faptului. 8) Născută în ploaie (inf.). - Un antet! 9) Apariție verbală (!) - Folosit de față - Repetă... mai bine iarna! 10) Delegat în misiune! - Se aplică pentru îndreptare (de bună purtare (pl.). - Intremat! Ea stă la mare când el e bolnav (!).

VERTICAL: 1) Un gol dintr-o trimitere în adincime - Component la cîntare (privit în ansamblu). 2) Are o indoială. 3) Mai șterși! - Trimis la podea! - Trei și ceva! 4) Fără ocupație! - A fi alesul - Aproape de capăt! 5) Primește surpriza fără plăcere (fem, pl.). 6) Grădinița străzii (pl.) - Insușește! 7) Bună de gură la rău. 8) O-căsuță de-un pol - Din staul la lac (așa se zice)! - Există la Poli! 9) Intr-o mină închisă (pl.). 10) Fide-lă (pl.) - Se inspiră din realitate. 11) Negru în fața ochilor la o bătaie (la distanță) (pl.) - Semn de stat.

EMERIC SZEKELY

Soluția careului:

peratura.
lar 10) Și - Atele - Em 11) Tem-
Răpăi - Tun - U 9) Iți - Aci -
Cumpărituri 7) OI - Trestii 8)
Tu - Uita 5) Ciocarp - Tar 6)
Gama 3) OI - Inclic 4) Sir -
1) Hamac - Pitic 2) Arotos

PENULTIMA ORA

Incepind cu acest număr sint valabile noile legitimații ale redactorilor revistei noastre.

Moduri si mode

IMAGINI

De atâtea ori se fac în paginile cărților de îngrijire a aspectului nostru cotidian tot felul de comparații și paracomparații între protagoniste (sau protagoniștii) trumuseții acceptate în general, nu, în nici un caz unanim, într-o perioadă a cărei valabilitate atinge uneori chiar un deceniu. Se vorbește deci despre Venus din Millo, despre Miss Europa, sau Miss Univers, privite în două plane paralele (foarte matematic!?) și măsurate cu ocazia aceasta din cap pînă picioare (Atenție rebusiștilor, nu este un termen de specialitate...). Se vorbește despre tinuță, despre silueta și aici în sfârșit, sint admise tot felul de aprecieri, tot matematic, mai ales geometrice, cum ar fi: capacitate, volum, perimetru, lungime, circumferință și aceasta pusă apoi pe hirtie sub formă de desene sau fotografii color, pînă ce ochiul începe să „gîndească” în ciuda minții. Da, este adevărat! Abia atunci își dorește fiecare 3 sau 4 kg în minus, un gît mai lung sau mai scurt, o gleznă mai suplă sau mai fină și altele...

Suplimentar faptului că depunem o muncă intelectuală, pentru unii foarte acerbă, ar trebui să nu uităm că avem datoria față de noi să ne placem, ca să fim plăcuți. Nu este un joc de cuvinte, dimpotrivă, un adevăr pe care puțini îl cunosc. Se luptă pe plan mondial pentru a ne ușura cît mai mult modul de menținere a sănătății. Pe locul întâi - lupta împotriva poluării, apoi lupta împotriva sedentarismului. Și iată deci - boala secolului XX. Aici, în miezul aceste se zbat atîtea idei de vindecare, se propun atîtea rețete... și prea puțin demonstrează detaliile practice, a fi adevărat.

Nu mai are importanță dacă Miss Europa se lungește an de an de la 170 cm în sus și scade în greutate sub 60 de kg, sau că Venus avea 160 cm și 60 de kg, pentru simplul motiv că fiecare în felul lui poate constitui o apariție aparte, plăcută și chiar foarte plăcută, dar sedentaris-mul bintuie cu insistență. Mergem la facultate cu tramvaiul? Pentru mulți răspunsul este DA! După-masă, în timpul liber, cei mai mulți se grăbesc să doarmă puțin - chiar și cei care nu au lucrat noaptea la proiect, sau la o lucrare importantă. În una din aceste după-amieze am putea face o plimbare cu bicicleta, sau cițiva kilometri grăbiți... și n-ar fi unica soluție. Unii recuperează lipsa de mișcare la discotecă, este desigur un punct de vedere, deși aceste puncte au un grad de susceptibilitate sporit.

Ar trebui uneori să ne jucăm cu algebra distractivă și paradoxurile și să ne reamintim că 1 este mai mic sau egal cu 1. De ce? Pentru că unul anume (sau varianta sa feminină - una) poate fi în talie de 50 de centimetri sau de 70, rămîind egală cu el(ă) însăși. Concluziile le trage altcineva.

LIA LUCIA PETRIC

UMOR

IUBIRE

El avea o statură athletică. Purta blugi cu ecusonul „Levi's”, blugi foarte lungi, suflecați de două laturi de palmă deasupra de glezne. O curea lată, bătută cu ținte, cu cataramă haiducească nichelată. Pe torace, lipit pe desenul fidel al musculaturii, un tricou roșu pe care o firmă (su siguranță străină) imprimase chipul stufoș și cuceritor al lui Jimmy Hendrix.

Fata, mică de statură, în blugi și ea, cu ecuson „Ufo” cu centură impresionantă, cu tricou galben, cu părul castaniu tuns scurt, sta în fața lui, ținîndu-l de mîini cu dragoste. Totul pe fondul verde al cîmpei uitată undeva sub bolta albastră.

„Mă iubești?” o întrebă El. „Prostule!”, zise Ea firesc, tu nu ști că îl iubesc pe Jimmy Hendrix?”

Și puse capul pe pieptul tinărului, care își scoase tricoul de pe trup și o strînse puternic la inima sa.

DIN STUDENȚIE

Crunt îl lovea soarta pe studentul Ilie Tocitu, oltean și talentat dansator.

În anul I i-a murit mama. S-a dus acasă. O săptămînă a lipsit. În anul al doilea l-a părăsit și bunul său tată. Chiar în pragul examenelor. Nici n-a putut să învețe. L-au trecut profesorii mai mult din milă. Avusese ceva activitate la seminarii. Bietul Ilie! Își lăsase barbă. Purta cămașă neagră. În anul al treilea i-a murit un frate. Fugi pe drumuri, ia trenul, lipsește iar de la cursuri. Ce chin! În anul al patrulea i-a murit o soră, în ultimul an bunica. Cel mai năpăstuit student din lume. Lucrarea de diplomă i-au făcut-o colegii.

Gata, a absolvit facultatea. E profesor. La banchet a venit într-un costum alb. Voios și fericit. Dar - minunea minunilor! Cum oltenii sînt împreună la bine la rău, au venit la banchet și mama, și tata, și fratele, și sora, și bunica. Cu damigeana plină.

„Ia muică colea un vin de Vinju”.

„Hai noroc”!

„Tiii, c-o tăcurăm, mă și p-asta”!

Vă-nchipuiți că nimeni nu s-a năstărit de-nvierea morților. Dimpotrivă.

„Măi, c-al naibii a fost Tocitu asta”!

„Smecher loc”!

Și stați așa că abia acum se duce la post!

DISCUȚIE INTIMA

- Tu mai vorbești cu Flaviu?

- Da, de ce mă întrebă?

- L-am văzut cu o fată de la Electro...

- Imposibil, a fost la țară la ai lui.

- Atunci l-am confundat.

- Posibil. Mulți au părul mare... Apropo, tu ești certată cu Lili?

- Nu. De ce întrebă?

- Așa, mi s-a părut. Altădată vorbea mai trumos despre tine.

- Escroaca. E geloasă. Păi nu știi c-a fost îndrăgostită în anul întâi de Flaviu? Vai de capul ei!

Cu picioarele ei strîmbe... Nici nu poate să poarte blugi...

- Stai, tu, nu de Lili roșcata vorbești. De Lili P. Prietena lui Ahmed.

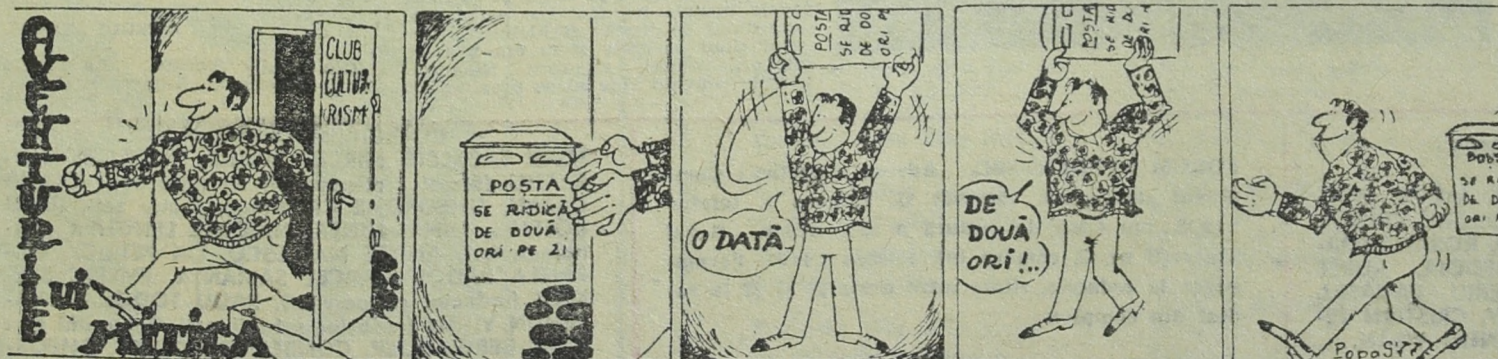
- A, blondina. Despre asta nici nu vreau să-mi amintesc.

Pentru o cafea e-n stare să se dea peste cap. Ascultă, Pia, vrei să facem țigă? Cînd lipsesc eu de la școli să-mi copiezi cursurile cu indigou!...

- Și care-i țigul?

- Ți-l dau pe Flaviu. Să te distrezi cu el cînd vrei. Ce, crezi că nu știu că ai fost ieri cu el la film? Ține-ți-l!

ION VELICAN

Mulțumesc colegilor români

Am întâlnit zilele acestea pe Mohamed Khaddam, președintele studenților sirieni în Timișoara, student în anul IV la Electrotehnică. L-am rugat să-mi vorbească despre țara sa, despre obiceiurile de acolo. Ascultându-l aveam impresia că sîntem alături de el, călătorind pe malurile Mării Mediterane, pe malurile „Marelui Eufrat”, cum spune el.

Evident i-am pus aceeași întrebare pe care o punem tuturor studenților străini veniți aici: De ce ai venit în România, de ce la Timișoara?

„În ultimii ani relațiile de colaborare româno-siriene au fost foarte fructuoase și foarte strînse. Eu locuiesc acum într-un oraș — Banios — pe care îl construiesc aproape în totalitate specialiștii români din toate ramurile industriei noastre. L-am văzut de multe ori muncind, am auzit multe impresii bune despre măiestria lor. Așa m-am hotărât să-mi urmez studiile superioare în România. Și mai este ceva; România este o țară socialistă unde știu că învățămîntul și practica se împletesc organic, că aici se muncește foarte conștiincios, iar eu mi-am dorit mereu să pot ajunge într-un loc ca acesta”.

L-am aflat astfel una din marile lui pasiuni — marina. (Mohamed venise aici cu gândul să urmeze cursurile școlii de marină). Depărtarea de casă, l-a făcut însă să-și îndrepte privirile către o facultate, care să-i permită să se întoarcă cât mai curînd în țară, să muncească pentru compatrioții săi și această facultate a fost Electrotehnică.

Mohamed este profund impresionat de frumusețile pămîntului nostru. Ii place folclorul românesc. A văzut ansamblul Doina Timișului, câteva ansambluri ardelenice și moldovene. „Mi-au plăcut enorm, mărturisea el — iar unduirile maramelor m-au întors din nou în vremurile copilăriei cînd mă lăsam scaldat de valurile înspumate ale mării. Anul acesta a venit în România un ansamblu folcloric sirian. Am fost bineînțeles la spectacolele date de ei. Am încercat să-i aducem și la Timișoara și ne pare rău că n-am reușit. Dansurile siriene pe care noi le numim „dabka” seamănă puțin cu dansurile noastre, se joacă pe perechi de doi, bineînțeles costumele naționale sînt total deosebite, chiar în țară ele diferă de la o regiune la alta”.

Urmîndu-și firul amintirilor, prietenul nostru, ne-a povestit ceva despre relicvele istorice, cetăți romane, care înlăntuie aproape tot litoralul lor. Ne-a mărturisit că pentru el „Natura e natură” și că de fiecare dată, patina timpului pusă pe vechi cetăți le dă o nostalgie nebănuită față de trecutul istoric atît de furtunos.

„Sînt mulți studenți sirieni în România, numai în Timișoara sînt 140. Noi ne simțim minunat aici în România, și vreau să mulțumesc pe această cale prietenilor mei români, profesorilor mei care m-au ajutat de fiecare dată să-mi rezolv problemele și, de ce nu, să-mi invit la o colaborare și mai strînsă între Siria și România, o colaborare tinerească, spirituală”.

ANITTE MATEESCU

LUMEA CAPITALULUI FĂRĂ MASCĂ

Micul imperiu al Marelui Dragon

Ce înseamnă „Marele Dragon” și care este acest imperiu, vă veți întreba, pe bună dreptate. Ei bine, este vorba despre conducătorul organizației rasiste americane KU KLUX KLAN, se numește James Venable, are 71 de ani și este „Imperial Wizard” adică „Vrăjitor Imperial” al Imperiului invizibil, după cum îl numesc „Klansmenii”.

Scopul Klanului s-a modificat în timp. La început acesta era cu preponderență rasist, scop ce a prins contur odată cu învingerea „Sudului”. Azi, scopul, numai în parte mărturisit, este denunțat de numeroase uniuni și organizații precum Uniunea Oțelărilor Locale din Steubenville, care într-o rezoluție, apărută în condițiile pregătirii de către K.K.K. a unei zile comemorative a Klanului, în care se prevedea un marș în Ohio, arăta caracterul profund rasist și antimuncitoresc al acestuia pledînd pentru o mișcare comună a muncitorimii locale și din întreaga lume în scopul „unei acțiuni unitare cu toate elementele responsabile ale comunității pentru oprirea marșului”.

Nimic mai edificator pentru modul în care este privită de către opinia publică activitatea Klanului, decît însăși cuvintele leader-ului grupului rasist din Ohio, Dale Reusch, care, referindu-se la motivele anulării marșului, observa „condiții neprielnice” și „rezistență crescîndă”.

Odată cu trecerea vremii, cu lărgirea noțiunii de scop, neomițîndu-se profiturile materiale, s-au modificat și „metodele de lucru” cît și criteriile de recrutare a noilor membri; însuși „Marele Dragon” din Kentucky, Sherman Adams, este catolic, pe cînd rîndurile Klanului se „primenesc” chiar cu femeii și copiii.

S-a modificat și mentalitatea oamenilor; șapea fugiată atît de temută în trecut, masca pe care o poartă bărbații la demonstrații, nu mai e în stare să-l sperie nici pe micuțul negru de 10 ani.

Dar să vedem ce este de fapt K.K.K. prin prisma unei întâmplări unice din istoria Klanului, întîlnirea dintre Maximilian Berezonski, corespondentul din Washington a revistei Trybuna Ludu, și Venable, Vrăjitor al Imperiului invizibil.

„În ce constă astăzi activitatea K.K.K.”? — a fost curios reporterul polonez.

Vrăjitorul imperial trimite după secretară care cu un puternic accent (desigur!) sudic îi răspunde: „Noi nu vrem să brutalizăm negrii, dar am dori, să se știe unde le este locul”!

Venable domnea într-o clădire veche la care se ajungea pe o scară întunecoasă din vecinătatea unei frizerii. La prima vedere părea un om energic; chiar în zilele care au precedat întîlnirea cu redactorul polonez, „Marele Dragon” s-a „socotit” cu cinci „Mari Vrăjitori” rebeli pe care „l-a aruncat afară”, după cum declara. Apoi pătuns de o oarecare melancolie, vizibil mișcat, Venable istorisește „apusele vremii”: „În 1923 am intrat în K.K.K. Ce vremuri frumoase!... Atunci am cîștigat cele mai frumoase lupte cu negri, evrei și catolici. La manifestația din Washington au participat 100.000 de purtători ai caftanelor albe, membrii ai Klanului”. Și recunoaște cu mindria unui inovator că tot de începuturile organizației se leagă și „începutul fascismului, înainte ca în Europa să se fi auzit de așa ceva”.

„Cel mai bine ar fi să retrimitem în Africa toți negrii”, visează cu voce tare Venable. „Și cum aceasta nu se poate trebuie să păstrăm eumva domnia rasei albe. Adică să trăiască negrii separat; școală separată, biserică, totul separat. Că aceasta ar fi discriminare rasială? Da de unde! afirmă cu o mimică care amintește de jocul unui actor prost într-un rol mai mult decît stupid. Ca și dovadă a afirmației pe care a făcut-o, Venable arată că, de fapt, Klanul jubeste mai mult pe albi decît pe negri și că metodele brutale nu mai fac parte din „arsenalul de luptă” al klanului, înșajul fiind definitiv șters din practicile organizației, membrii Klanului practic neavînd voie să se prezinte în

localurile publice cu caftanele lor albe.

Reporterul amintind de faptul că tot mai rar se văd crucile în flăcări și că numărul membrilor scade încontinuu, a încercat să-l determine pe Venable să spună cît mai multe din secretele organizației Berezonski, înainte de a veni la Vrăjitorul Imperial a întrebat pe cițva cetățeni, luptători pentru drepturile negrilor, dacă le e frică de K.K.K. A reieșit că în S.U.A. atît negrii cît și albi nu mai iau în serios K.K.K.

„Cîți membri are organizația” întreabă reporterul.

„Nu pot să spun cîți sîntem pentru că este secret” — răspunde Venable, „dar de exemplu numai în Georgia sînt 25.000”. Reporterul care cunoștea perfect raportul F.B.I.-ului știe însă că în toată țara există 7.000 de membri. Pe deasupra mai există și alte organizații rivale în S.U.A.; inițial, cu ani în urmă, organizația era imensă, dar s-a destrămat în organizații mai mici, pe cînd șefii lor concurează între ei pentru a atrage noi membri. Robert Shelton din Alabama, Dale Reusch din Ohio, Toni La Ricci din Maryland și alții și-au schimbat vechile idei în dorința de a atrage noi membri în organizație. Deja există organizații K.K.K. care au inclus cu plăcere printre membri, femeii și copiii; „Încet, se vor primi și negri” (!), mormăle Venable, simțind că-i scapă din mînă conducerea acestora care au mai rămas din fosta organizație „luminoasă” și de groază.

K.K.K. și-a ales într-adevăr foarte bine denumirea de Imperiu invizibil căci aproape nimic nu se mai vede, din „măreția și grandoarea” de altădată.

Venable, „Marele Dragon”, bătrînul în cămașă cu carouri dintr-o tavernă dosită în spatele unei frizerii nu mai este capabil să sperie pe nimeni!

EMERIC SZEKELY

(Din „Daily World”, „Le Monde”, „Világ ifjúsága”, „Kamera”)

CONSILIUL DE CONDUCERE :

FRANCISC ALBERT, PETRU ANDEA, VIOREL BOLDUREANU, TEODOR BULZA, GHEORGHE CRIȘAN, LIVIU CRIȘAN, MILOȘ GEORGEVICI, ROXANA IOANA, NICOLAE LENGHER, IOAN MEDOIA, AUREL NANU, LUCIAN NEGRUȚIU, VALERIU PANASIU, BRIGITTE POLLAK, EMERIC SZEKELY, CRISTIAN TELESU, ALEXANDRU VAJDA, VALENTIN VIȘAN.

FORUM STUDENȚESC. Adresa redacției: Complexul studențesc, căminul 15, camera 1, telefon 21945 sau Casa de cultură a studenților, B-dul Tinereții nr. 9, camera 101, telefon 14907. Permanența la redacție, zilnic între orele 20 și 22 la sediul din complex.

COLECTIVUL DE REDACȚIE

IOAN BĂCĂLETE, MIRCEA BIRSILĂ, VIOREL BOLDUREANU (secretar responsabil de redacție), DIANA CAZAN, GHEORGHE CRIȘAN (redactor șef), IULIU KOTELIS, MIHAI JUNEAN, NICOLAE LENGHER (tehoredactor), ANITTE MATEESCU, LIA PETRIC, GABRIELA RĂDOI, MARCEL SĂMĂNTĂ, EMERIC SZEKELY (redactor șef-adjunct), RADU TODORAN, VALENTIN VIȘAN (redactor șef-adjunct). Fotografii de: IOSIF BERWANGER, CONSTANTIN DUMA, GHEORGHE TARȚAN. Prezentarea grafică: ȘTEFAN POPA.